

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

10143 *Llei 34/2015, de 21 de setembre, de modificació parcial de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària.*

FELIPE VI

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegem i entenguen aquesta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione:

PREÀMBUL

I

Des de la seua entrada en vigor, la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, ha sigut objecte de diverses modificacions, si bé la que ara s'implementa és la de més entitat perquè afecta diverses parts del text legal, que troben la seua justificació en motius de diversa índole que més avant es detallen. Aquesta reforma assegura, tant en les matèries que són objecte de modificació com en les de nova incorporació, el manteniment del caràcter codificador que de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, es reconeix en la seua exposició de motius.

Aquesta norma segueix el principi d'adaptació contínua de la norma tributària a l'evolució de la societat i, molt particularment, als mecanismes que, de diversa índole, conformen les relacions jurídiques i econòmiques entre els ciutadans, relacions sobre les quals gravita, en última instància, l'obligació tributària, adaptació que, no obstant això, tracta de respectar en tot moment un principi d'estabilitat de la normativa que enfortisca la seguretat jurídica en benefici dels operadors jurídics que apliquen el sistema tributari: els obligats tributaris, els col·laboradors socials i la mateixa Administració tributària.

En aquest sentit, la present llei segueix les pautes marcades per la Llei 36/2006, de 29 de novembre, de mesures per a la prevenció del frau fiscal, i la més recent Llei 7/2012, de 29 d'octubre, de modificació de la normativa tributària i pressupostària i d'adequació de la normativa financera per a la intensificació de les actuacions en la prevenció i lluita contra el frau.

Les necessitats que tracten de ser cobertes amb el present text són de diversa índole, integra modificacions exclusivament tècniques respecte de preceptes ja incorporats en la vigent Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, i incorpora noves figures substantives i procedimentals per a cobrir buits legals actualment existents o adaptar la norma per a superar situacions de controvèrsia interpretativa, administratives i jurisdiccionals, posades de manifest al llarg d'aquests anys.

Els objectius essencials que persegueixen les modificacions són els següents:

El reforçament de la seguretat jurídica tant dels obligats tributaris com de l'Administració tributària i reduir la litigiositat en aquesta matèria, per a la qual cosa és fonamental aconseguir una regulació més precisa, clara i sistemàtica de tots aquells procediments a través dels quals s'aplica i es gestiona el sistema tributari.

Prevenir el frau fiscal i incentivar el compliment voluntari de les obligacions tributàries.

Incrementar l'eficàcia de l'actuació administrativa en l'aplicació dels tributs, aconseguint un millor aprofitament dels recursos a disposició de l'Administració.

Aquests objectius poden sintetitzar-se en un de sol: millorar, adaptar i completar la regulació del sistema tributari espanyol, fent-lo més just i eficaç.

De manera detallada, les mesures adoptades a través del present text són les següents:

II

S'explicita en la norma la facultat dels òrgans de l'Administració tributària que tinguen atribuïda la iniciativa per a l'elaboració de disposicions en l'ordre tributari, per a dictar disposicions interpretatives amb caràcter vinculant en l'aplicació dels tributs, facultat ja continguda implícitament en la funció que la normativa vigent els atribueix i que ara simplement és objecte de reflex exprés en la llei.

La figura del conflicte en l'aplicació de la norma es va configurar en la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, com una evolució de l'anterior frau de llei i amb una configuració diferent d'aquest últim, constituint-se com un instrument per a la lluita contra els mecanismes més sofisticats de frau fiscal, materialitzat d'ordinari, com la pràctica demostra, en la utilització de figures negocials susceptibles de ser qualificades com a abusives.

Una vegada transcorreguts deu anys des de l'entrada en vigor de la llei, l'experiència atresorada sobre aquest institut aconsella la modificació del seu règim jurídic en el sentit de permetre que siga sancionable, i això amb un doble fi.

D'una banda, adequar aquest règim a la doctrina jurisprudencial, que no exclou la voluntat defraudadora en aquesta figura, conclusió que és així mateix recolzada per un ampli sector de la doctrina científica i constitueix la situació habitual en dret comparat, compatibilitzant la norma amb la salvaguarda del principi de tipicitat en el dret sancionador, concretada en el títol IV de la llei, amb la flexibilitat necessària en una clàusula antiabús de caràcter general.

A aquest efecte, es configura un nou tipus infractor en la llei, en el qual s'integren els possibles resultats materials de la conducta de l'obligat, així com la desatenció per part seua dels criteris administratius preexistents que haurien determinat el caràcter abús d'actes o negocis substantivament iguals.

D'altra banda, facilitar l'exacte compliment del mandat de l'article 31 de la Constitució, que consagra el deure general de contribuir, per mitjà de la persecució d'aquells dispositius complexos orientats a la defraudació tributària.

A partir de l'entrada en vigor del Reial Decret 335/2010, de 19 de març, pel qual es regula el dret a efectuar declaracions en duana i la figura del representant duaner, tot representant duaner, no sols els agents i comissionistes de duanes, pot actuar com a tal davant la duana en la modalitat de representació directa, la qual cosa motiva que s'amplie la possibilitat d'incórrer en responsabilitat subsidiària a tots ells.

La reforma incorpora un aclariment de caràcter transcendent, explicitant en el text positiu la interpretació del conjunt normatiu que regula el dret a comprovar i investigar per part de l'Administració, emfatitzant el distíngu concepte que existeix entre aquest dret i el dret a liquidar, amb la finalitat de superar els problemes interpretatius que aquesta matèria ha suscitat, focalitzats, tradicionalment, en l'àmbit de la comprovació de la correcció de determinats crèdits fiscals i en la legalitat de la compensació, deducció o aplicació d'aquests.

La llei aclareix, a aquest efecte, que la prescripció del dret a liquidar no transcendeix, en cap dels seus aspectes, el dret a comprovar i investigar, dret que només tindrà les limitacions arrellegades en la llei en els supòsits que expressament s'assenyalen en el mateix text legal, específicament el temporal màxim establert per a l'inici de comprovacions de l'objecte de les quals formen part determinats crèdits fiscals, o les que, evidentment, puguen establir-se en la llei pròpia de cada tribut.

Resulta fonamental, de nou per a evitar dubtes interpretatius, el reconeixement explícit que es realitza respecte de les facultats de qualificació que atribuïdes a l'Administració en relació amb fets, actes, activitats, explotacions i negocis que, succeïts, realitzats, desenvolupats o formalitzats en períodes tributaris respecte dels quals s'haja produït la prescripció del dret a liquidar, haurien de produir efectes fiscals en exercicis o períodes en què aquesta prescripció no s'haguera produït.

Amb aquestes modificacions es possibilita no sols garantir el dret de l'Administració a realitzar comprovacions i investigacions, sinó que també s'assegura el de l'obligat tributari a beneficiar-se dels crèdits fiscals esmentats més amunt, així com el correcte exercici d'altres drets, com per exemple, el de rectificació de les seues autoliquidacions quan en la comprovació de la procedència de la rectificació l'Administració haja de verificar aspectes vinculats a exercicis respecte dels quals es va produir la prescripció del dret a liquidar.

S'introdueix una modificació en l'àmbit de les obligacions tributàries formals, per a especificar, en relació amb els llibres registre, la possibilitat que a través de norma reglamentària es regule l'obligació de portar els registres a través de mitjans telemàtics.

En els tributs de cobrament periòdic per rebut, després de l'alta en el respectiu registre, padró o matrícula, no requereixen la presentació de declaració ni autoliquidació, per la qual cosa el començament del còmput del termini de prescripció se situa en el moment del meritació del tribut, ja que és a partir d'aquest moment quan l'administració gestora pot realitzar les actuacions dirigides en última instància a la liquidació del tribut. Es reflecteix aquesta especialitat en la llei.

L'existència d'obligacions tributàries connexes planteja importants problemes en matèria de prescripció no resolts actualment en la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària. Així, quan l'Administració tributària regularitza una obligació tributària relacionada amb una altra del mateix obligat tributari, si l'Administració, d'ofici o en virtut d'una sol·licitud de rectificació d'autoliquidació presentada per l'obligat tributari, pretén modificar l'obligació tributària connexa aplicant els criteris en què s'ha fonamentat la regularització de la primera obligació, és possible que no puga fer-ho per trobar-se el deute ja prescrit, i donar lloc a situacions en què els obligats tributaris i el creditor públic poden resultar greument perjudicats.

Així, poden donar-se supòsits de doble imposició en perjudici de l'obligat tributari. Però també poden produir-se situacions de nul·la tributació en detriment dels interessos de l'erari públic.

Per a donar solució als problemes exposats, es regula el règim d'interrupció de la prescripció d'obligacions tributàries connexes de titularitat del mateix obligat.

Com a complement, es regula la via procedimental a través de la qual l'Administració exercirà el seu dret a liquidar, interromput d'acord amb el que s'ha exposat anteriorment; es possibilita la compensació d'ofici de possibles quantitats a ingressar i a tornar resultants, i es garanteix el reintegrament d'aquelles devolucions que estiguen vinculades a liquidacions que són objecte de recurs o reclamació pel mateix obligat tributari.

S'efectua una correcció tècnica en l'article 69.1 i una altra en el 82.1 com a conseqüència de la reenumeració dels distints apartats dels articles 68 i 81 respectivament per la disposició final primera del Reial Decret Llei 20/2011, de 30 de desembre, de mesures urgents en matèria pressupostària, tributària i financera per a la correcció del dèficit públic.

S'aprofundeix en el reconeixement de la tasca realitzada pels professionals de l'assessoria fiscal per mitjà de la incorporació d'una referència a la necessitat d'instrumentar noves línies de col·laboració per a fomentar el compliment cooperatiu de les obligacions tributàries.

En relació amb la cessió de dades per part de l'Administració tributària, es permet la publicació d'informació quan aquesta derive de la normativa de la Unió Europea.

Al seu torn, és necessari un reforçament dels mecanismes de la Hisenda Pública de foment del deure general de contribuir de l'article 31 de la Constitució i de lluita contra el frau fiscal, no sols per mitjà de mesures dirigides directament i exclusivament a la mera repressió del frau. No s'ha d'oblidar que la Constitució Espanyola disposa en el preàmbul la voluntat de la nació d'establir una societat democràtica avançada. El principi de transparència i publicitat forma part dels principis que han de regir l'actuació de tots els poders públics per a fer efectiu aquest objectiu.

En aquest sentit, la mesura consistent en la publicació de llistats de deutors que s'incorpora en la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, cal emmarcar-la en l'orientació de la lluita contra el frau fiscal a través del foment de qualsevol tipus

d'instruments preventius i educatius que coadjuven al compliment voluntari dels deures tributaris, en la promoció del desenvolupament d'una autèntica consciència cívica tributària, així com en la publicitat activa derivada de la transparència en l'activitat pública en relació amb la informació el coneixement de la qual resulte rellevant.

La mesura és totalment respectuosa amb la reserva de dades tributàries i, per tant, amb els principis en què aquesta es fonamenta, i no s'ha d'oblidar la influència que en aquesta matèria té el principi de protecció del dret a la intimitat i la necessitat de potenciar el d'eficàcia del sistema tributari, tots aquests conjugats en la mesura que només seran objecte de publicitat aquelles conductes tributàries socialment reprovables des d'una òptica quantitativa rellevant, permetent el legislador només la difusió d'aquelles conductes que generen un major perjudici econòmic per a la Hisenda Pública que es deriven de la falta de pagament en els terminis originaris d'ingrés en període voluntari establits en la llei en atenció a la distinta tipologia dels deutes.

En definitiva, si bé els principis de transparència i publicitat poden col·lidir de vegades amb altres drets constitucionalment protegits, com són els d'intimitat i protecció de dades, han de ponderar-se adequadament els distints interessos que es pretenen salvaguardar, i això tenint en compte especialment els principis de proporcionalitat, exactitud i conservació de les dades continguts en l'article 4.1 de la Llei Orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal. Així es fa també en altres països del nostre entorn on s'arreglen distints supòsits d'excepció al principi general de confidencialitat de les dades tributàries, com Alemanya o Finlàndia.

En la recerca de l'equilibri entre els drets que s'integren en la norma, el del cos social a exigir el compliment de les obligacions tributàries i el dels obligats tributaris quant a la preservació de la seua intimitat, s'introdueixen regles taxades per a formar els llistats que hauran de fer-se públics.

Així s'ha fet en altres àmbits, introduint aquest principi de publicitat en distints sectors de què es predica una especial protecció. Així succeeix en el sector financer, en matèria de prevenció de riscos laborals i recentment respecte de les sancions dels alts càrrecs, àmbits tots aquests on s'ha observat l'eficàcia d'aquest tipus de mesures en relació amb la finalitat perseguida. Tenint en compte la novetat que suposa el text en aquest punt, i de la transcendència de les conseqüències que se'n deriven, la norma opta per establir l'accés, directe, a la jurisdicció contenciosa administrativa per part dels interessats que consideren no ajustada a dret la publicació.

Aquesta regulació es completa amb la continguda en la Llei Orgànica XX/XX, de xx, que regula l'accés a la informació continguda en sentències dictades en matèria de frau fiscal, perquè resultaria incoherent que es publicara la identitat dels qui han deixat d'abonar les seues obligacions tributàries i, no obstant això, quedara oculta precisament la dels grans defraudadors, condemnats en sentència ferma per delictes d'aquesta naturalesa.

D'altra banda, es precisa quin és el valor probatori de les factures en el sentit establert en la doctrina del Tribunal Económico-administratiu Central, això és, negant que les factures siguen un mitjà de prova privilegiat respecte de la realitat de les operacions.

Tenint en compte la doctrina del Tribunal Económico-administratiu Central segons la qual les liquidacions de l'IVA només poden referir-se, segons el cas, a períodes mensuals o trimestrals de liquidació, es permet distribuir linealment entre els dits períodes les quotes de l'impost descobertes per l'Administració en còmput anual quan l'obligat tributari no justifique que les quotes corresponen a un altre període d'acord amb la normativa de l'impost.

S'assenyala expressament la impossibilitat que els contribuents que a l'inici del procediment de comprovació o investigació hagen ja aplicat o compensat les quantitats que tenien pendents, per mitjà d'una declaració complementària deixen sense efecte la compensació o aplicació realitzades en un altre exercici i sol·liciten la compensació o aplicació d'aquestes quantitats en l'exercici comprovat, la qual cosa podria alterar la qualificació de la infracció eventualment comesa.

Se suspén el termini per a iniciar o acabar el procediment sancionador quan se sol·licite taxació pericial contradictòria, atés que la regulació actual podria derivar en la impossibilitat d'imposar una sanció quan contra la liquidació es promoguera la dita taxació.

També podria succeir que la sanció haguera sigut imposada ja en el moment en què se sol·licite la taxació pericial contradictòria. En aquest cas, és necessari poder adaptar la sanció a la liquidació resultant després de la taxació sense que per a això siga necessari acudir a un procediment de revocació.

Es modifica el règim jurídic de la comprovació limitada a fi de facilitar la protecció dels drets de l'obligat tributari permetent-li que, voluntàriament i sense requeriment previ, pugua aportar en el curs d'un procediment de comprovació limitada la seua comptabilitat mercantil per a la simple constatació de determinades dades de què disposa l'Administració, sense que aquesta aportació voluntària tinga efectes preclusius.

Constatada l'existència de nombroses incidències en la interpretació de la regulació dels terminis de les actuacions inspectores, es fa necessària una nova regulació que, sense menyscar els drets i garanties dels obligats tributaris, permeta reduir la conflictivitat en aquesta matèria.

Diversos són els objectius perseguits amb la nova regulació dels terminis del procediment inspector:

a) Simplificar de manera important la normativa vigent, eliminant un ampli i complex sistema de supòsits d'interrupcions justificades, dilacions no imputables a l'Administració, i d'ampliació del termini. Així mateix, se suprimeix el supòsit d'interrupció injustificada durant més de sis mesos.

b) Més seguretat jurídica quant al còmput dels terminis del procediment inspector, incorporant noves obligacions per a informar l'obligat tributari de les vicissituds del termini (duració i, si és el cas, suspensió i extensió del termini), de manera que l'obligat pugua conèixer clarament quina és la data límit del procediment.

c) Reduir significativament la conflictivitat tributària.

És a dir, la modificació de la regulació del termini del procediment inspector permetrà que les actuacions inspectores tinguen una data més previsible de finalització, coneguda per l'obligat tributari, sense minva de cap dret seu, contribuïnt, al seu torn, al bon fi de les liquidacions tributàries i defensa dels interessos generals.

La reforma implica un increment del termini del procediment d'inspecció i, com a contrapartida, al llarg de la tramitació es produiran determinades vicissituds que no allargaran el termini de què l'Administració tributària disposa per a finalitzar el procediment, com els ajornaments sol·licitats per l'obligat tributari per a complir tràmits, o el període d'espera de dades sol·licitades a altres administracions. No obstant això, podran descomptar-se determinats períodes de suspensió definits de manera objectiva en la llei en supòsits que impedeixen la continuació del procediment, de manera que es podrà estendre la duració del procediment pels dies de cortesia en què l'obligat sol·licita que no es duguen a terme actuacions amb aquesta o quan l'obligat tributari aporte de manera tardana documentació que li ha sigut prèviament requerida o aporte documentació una vegada apreciada la necessitat d'aplicar el mètode d'estimació indirecta.

Les conseqüències de la superació del termini del procediment inspector seran les actualment previstes.

D'altra banda, la regulació del mètode d'estimació indirecta s'ha mostrat insuficient en alguns aspectes. Aquests defectes i insuficiències han sigut en part corregits per la jurisprudència. No obstant això, els pronunciaments dels tribunals resulten dispersos i heterogenis, la qual cosa porta a una certa inseguretat jurídica en l'aplicació d'aquest règim.

Per això, s'aclareixen i es precisen determinats aspectes d'aquesta matèria; així, s'assenyalen les fonts de què poden procedir les dades a utilitzar en l'estimació indirecta: dels signes, índexs i mòduls si l'obligat va poder haver-se aplicat el mètode d'estimació objectiva, de la pròpia empresa, d'estudis estadístics o d'una mostra efectuada per la Inspecció.

Es precisa que l'estimació indirecta pot aplicar-se només a les vendes i ingressos, o només a les compres i despeses, o a ambdós simultàniament, atenent les dades ocultades o inexistents.

En relació amb les quotes suportades de l'Impost sobre el Valor Afegit, s'admet la seua deduïbilitat en aquest sistema encara que no es dispose de les factures o documents que, amb caràcter general, exigeix la normativa de l'impost, sempre que l'Administració obtinga dades o indicis que demostraren que l'obligat tributari ha suportat efectivament l'impost corresponent.

Atés que l'estimació de bases i quotes es fa de manera anual, en tributs com l'IVA, amb períodes de liquidació inferiors a l'any, la quota anual estimada es repartirà linealment entre els períodes de liquidació corresponents, llevat que l'obligat justifique que correspon un repartiment temporal diferent.

En relació amb l'àmbit sancionador, per a evitar que dos apartats diferents d'un mateix precepte establisquen dos sancions alternatives per a una mateixa infracció, en concret, per a les infraccions consistents en la presentació de documents duaners de manera incompleta, inexacta o amb dades falses, quan no determinen el naixement d'un deute duaner, resulta necessari introduir modificacions en el títol corresponent, que també es veu alterat com a conseqüència de la nova regulació del termini del procediment inspector, ja que poden donar-se supòsits d'extensió del termini una vegada iniciat el procediment sancionador, per la qual cosa resulta necessari traslladar a aquest últim l'eventual extensió del primer.

D'altra banda, s'adapta la qualificació de subjecte infractor en l'àmbit dels grups que tributen en el règim de consolidació fiscal com a conseqüència de la nova configuració del règim realitzada a través de la Llei 27/2014, de 27 de novembre, de l'Impost sobre Societats.

En relació amb els llibres registre, es tipifica la infracció consistent a incórrer en retard en l'obligació de la seua administració i subministrament a través de la seua electrònica de l'Agència Estatal d'Administració Tributària.

III

La modificació del bloc normatiu regulador de les reclamacions economicoadministratives persegueix dos objectius bàsics:

- L'agilització de l'actuació dels tribunals i
- La reducció de la litigiositat.

Per a aconseguir aquests objectius, la reforma promou una major i millor utilització de mitjans electrònics en totes les fases del procediment, agilitza els procediments i anticipa el sistema d'establiment de la doctrina dels tribunals i millora tècnicament la normativa vigent, completant llacunes i aclarint alguns aspectes que la pràctica ha posat de manifest com a dubtosos i, com a tals, generadors de conflictes jurídics.

En aquest sentit, s'atribueix al Tribunal Económico-administratiu Central la competència per a conèixer de les reclamacions respecte d'actuacions entre particulars quan el domicili fiscal del reclamant es trobe fora d'Espanya.

S'amplia el sistema d'unificació de doctrina, potenciant la seguretat jurídica, atribuint al Tribunal Económico-administratiu Central la competència per a dictar resolucions en unificació de criteri i als tribunals economicoadministratius regionals la possibilitat de dictar resolucions de fixació de criteri respecte de les sales desconcentrades.

En matèria d'acumulació, se simplifiquen les regles d'acumulació obligatòria i s'introdueix l'acumulació facultativa.

D'altra banda, s'estableix una presumpció de representació voluntària a favor d'aquells que la van exercir en el procediment d'aplicació dels tributs de què derive l'acte impugnat, la qual cosa sens dubte suposa l'eliminació de costos indirectes als obligats tributaris.

S'introdueix la notificació electrònica per a les reclamacions que s'interposen obligatòriament per aquesta via.

Es produeix un aclariment en matèria de costes en cas d'inadmissió, precisant-se l'àmbit subjectiu de la condemna en costes, vinculant-la a cada instància, i supeditant la dictada en primera instància a la seua posterior confirmació.

Se suprimeix la regla especial de còmput de termini per a recórrer en cas de silenci, d'acord amb la recent jurisprudència del Tribunal Suprem i doctrina del Tribunal Económico-administratiu Central. Per a salvaguardar el legítim dret de defensa dels obligats tributaris, si posteriorment a la interposició de la reclamació económico-administrativa es dicta una resolució expressa, es notificarà concedint termini d'al·legacions davant dels tribunals económico-administratius, i es tindrà per impugnada, sense perjudici que la satisfacció extraprocessal ha de ser declarada per l'òrgan económico-administratiu que estiguera coneixent.

S'incorpora la referència a l'expedient electrònic, l'obligatorietat de la interposició electrònica en cas que l'acte impugnant fóra de notificació obligatòria per aquesta via i s'advoca per la utilització de manera extensiva dels dits mitjans electrònics.

Es determina de manera expressa en norma amb rang de llei el termini de què disposa l'Administració per a executar la resolució dictada pel tribunal económico-administratiu en supòsits diferents de la retroacció, és a dir, en supòsits en què es resolga per raons substantives o de fons.

Es completa la regulació en matèria de reclamacions entre particulars amb el reconeixement exprés de l'eficàcia de les resolucions que es dicten davant de l'Administració tributària encarregada de l'aplicació dels tributs.

S'estableix la possibilitat de suspensió de la resolució económico-administrativa en cas de presentació de recursos d'alçada ordinari pels directors generals si es donen determinades circumstàncies.

S'introdueixen millores en matèria de recurs d'anul·lació que regulen expressament aquells supòsits contra els quals no és procedent aquest recurs.

Es crea un nou recurs, el d'execució, anomenat fins ara incident d'execució, contra actes dictats com a conseqüència d'una resolució estimatòria del tribunal, de manera que s'aclareix l'àmbit d'aplicació objectiu, se simplifica el procediment i s'estableix el caràcter urgent en la seua tramitació.

Es redueix a sis mesos el termini de resolució del recurs extraordinari de revisió.

Finalment, se substitueix el procediment davant dels òrgans unipersonals pel procediment abreujat per a les reclamacions de menor quantia en què el tribunal podrà actuar de manera unipersonal.

IV

Com a conseqüència de la reforma de la regulació del delictes contra la Hisenda Pública duta a terme per la Llei Orgànica 7/2012, de 27 de desembre, es fan necessàries determinades modificacions en la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, per a establir un procediment administratiu que permeta practicar liquidacions tributàries i efectuar-ne el cobrament encara en els supòsits en què s'inicie la tramitació d'un procediment penal, per ser aquest un dels canvis més significatius operats en la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal.

La transcendència de la modificació orgànica indicada justifica per si sola la incorporació en la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, d'un nou títol VI específicament dedicat a les actuacions a desenvolupar en aquests supòsits, ja que la línia directriu del legislador orgànic ha quedat patent: la regla general serà la pràctica de liquidació i el desenvolupament de les actuacions recaptatòries del deute tributari quantificada a través d'aquesta, sense perjudici que, en determinats casos explicitats en la norma tributària, el legislador haja optat, en estricta subjecció al caràcter potestatiu fixat en la norma penal en aquest punt, per la paralització de les actuacions, sense practicar liquidació, fins que existisca un pronunciament en seu jurisdiccional.

Aquesta modificació permetrà superar, en la majoria dels supòsits, la situació fins ara existent, segons la qual l'obligada paralització de les actuacions administratives de liquidació del deute tributari provocava, entre altres efectes, la conversió del deute tributari

en una figura de naturalesa distinta, la responsabilitat civil derivada del delictes, com a fórmula de rescabament a la Hisenda Pública del dany generat.

A més d'aquesta conseqüència, la nova estructura de la norma permetrà superar també el diferent i injustificat tracte de favor que la regulació preexistent dispensava a qui es constituïa en presumpte autor d'un delictes contra la Hisenda Pública enfront de qui es configurava com a mer infractor administratiu, en relació amb l'obligació que afectava aquest últim enfront del primer de pagar o garantir la suspensió de l'executivitat de l'acte administratiu.

La nova normativa tributària integra, per tant, regles que resolen les situacions singulars derivades de la coexistència de les actuacions administratives de liquidació i cobrament amb l'enjudiciament penal de la defraudació.

En l'actual configuració del delictes contra la Hisenda Pública s'ha incorporat en norma positiva el concepte de regularització, definida aquesta com el complet reconeixement i pagament del deute tributari, configurant-se com el verdader revers del delictes, que fa possible el ple retorn a la legalitat i posa fi a la lesió provisional del bé jurídic protegit produïda per la defraudació. A aquest efecte, la llei recorda quins elements integren el deute tributari, segons el que disposa l'article 58 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, confirmant la potestat de l'Administració tributària de realitzar les comprovacions que calguen amb vista a determinar l'existència, si és el cas, del complet reconeixement i pagament del deute que exigeix la dita regularització.

La falta de certesa quant a l'existència d'aquesta regularització determinarà el pas del tant de culpa a la jurisdicció competent o la remissió de l'expedient al Ministeri Fiscal.

L'altra conseqüència serà, amb caràcter general, com es va indicar més amunt, la pràctica d'una liquidació administrativa, a l'efecte de la qual es regula un procediment específic que, mantenint l'estructura del procediment d'inspecció actualment regulat en la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, quant al seu inici i tramitació, incorpora significatives modificacions en la fase de terminació d'aquest respecte de la liquidació vinculada al delictes, i fa necessària, per a dictar la liquidació, l'autorització prèvia de l'òrgan competent per a interposar la denúncia o querella.

A continuació, es preveu la possibilitat del retorn de l'expedient a seu administrativa en cas d'inadmissió de la denúncia o querella esmentades més amunt, reprenent l'Administració de manera plena les seues actuacions, i s'estableixen a l'efecte els corresponents terminis.

En el si de la comprovació administrativa i una vegada concretada l'existència d'un presumpte delictes contra la Hisenda Pública, pot ocórrer que, respecte d'una mateixa obligació tributària, concepte i període, existisquen elements integrants d'aquesta en relació amb els quals pugua predicar-se l'existència de defraudació delictiva i d'altres que no es veguen afectats per aquesta. Per a aquest supòsit es regula un mecanisme de divisió, separant en dos liquidacions distintes els elements afectats per l'una i l'altra condició, tal com predica la norma penal. Amb una clara vocació garantista per a l'obligat tributari, inspirada en l'aplicació del principi de mínima intervenció de la norma penal, es fixa una regla general segons la qual totes les partides a compensar o deduir en base o en quota a favor d'aquest s'imputaran a la liquidació vinculada al delictes, donant a l'obligat, no obstant això, la possibilitat d'optar per un sistema de distribució proporcional de tals partides.

Des del punt de vista de la tramitació d'aquests expedients vinculats a la comissió d'un delictes contra la Hisenda Pública, cal partir de la premissa que les normes poden delimitar un règim jurídic diferent per als distintes deutes de dret públic en funció de la seua particular naturalesa. Dins de l'àmbit tributari, resulta necessari establir normes substantives específiques per als deutes tributaris derivats de la forma més greu de defraudació tributària, com és el delictes contra la Hisenda Pública, que, per la seua singularitat, tenen també un tractament procedimental diferent que s'inicia en l'àmbit administratiu i conclou en el judicial. Aquest règim jurídic propi –que fonamentalment exclou l'extinció total o parcial del deute per la concurrència de defectes o dilacions en el procediment administratiu de comprovació– és, a més, coherent amb les pautes comunes d'una correcta repressió dels comportaments delictius que no es correspon amb el fet que aquests puguen quedar

impunes per meres qüestions relacionades amb irregularitats en la tramitació estrictament administrativa de l'expedient de comprovació que no afecten ni qüestionen l'existència o quantia de la defraudació de naturalesa delictiva. La necessària aplicació d'aquestes normes substantives específiques exigeix que les liquidacions vinculades a delictes contra la Hisenda Pública se subjecten a una tramitació singular en què, per coherència amb el règim substantiu aplicable, no seran objecte d'anàlisi aquelles qüestions que no tinguen relació amb l'extinció total o parcial de l'obligació tributària com són, en aquesta classe de deutes, les dilacions o defectes procedimentals. En aquest sentit, la impossibilitat de tractament d'aquestes irregularitats s'ajusta als reiterats pronunciaments de la jurisdicció penal emesos a l'empara de la normativa preexistent defugint el tractament de qüestions procedimentals administratives prèvies que no tenen incidència en l'enjudiciament d'un fet de naturalesa delictiva.

És convenient reiterar que són dos les autoritats de l'Estat que intervenen davant d'una defraudació tributària de naturalesa delictiva: l'administrativa i la judicial, actuant cada una en l'àmbit que li és propi.

Assenyalat això, és important significar la preferència de l'ordre penal en dos aspectes: d'una banda, correspon al jutge penal la possibilitat de suspendre les actuacions administratives de cobrament; d'aquesta manera es permet l'accés a una justícia cautelar enfront de l'executivitat de la liquidació tributària; d'una altra, la preferència de l'ordre penal queda respectada amb l'obligat ajust final de la liquidació tributària als fets que el jutge penal declare provats quan jutge i es pronuncie, a l'efecte de la imposició d'una pena, sobre l'existència i quantia de la defraudació. Quan el pronunciament judicial haja exclòs l'existència de delictes contra la Hisenda Pública sent factible, no obstant això, la liquidació administrativa, la tutela judicial es desenvoluparà en la forma prevista per a qualsevol altra liquidació tributària no vinculada a un delictes contra la Hisenda Pública, de la mateixa manera que ocorre en l'actualitat.

Com més amunt es va apuntar, la modificació penal ha determinat que, a més de practicar la liquidació corresponent, l'Administració tributària pugua materialitzar les actuacions de cobrament del deute tributari liquidat per mitjà de l'aplicació dels mecanismes recaptatoris regulats en la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, i en la normativa que la desplega.

Com a conseqüència d'això s'estableix una norma específica pel que fa al termini d'ingrés del deute tributari liquidat, l'obertura del qual serà posterior a l'admissió de la denúncia o querella, i en aquest cas es recull la possibilitat de revisió de les actuacions recaptatòries per mitjà dels procediments administratius tributaris ordinaris per les causes taxades en la llei.

En el marc d'aquesta reforma hi ha un àmbit que no pot ser omés en aquest moment: el dels responsables tributaris.

La modificació orgànica ja indicada més amunt tracta d'eliminar situacions de privilegi i situar el presumpte delinqüent en la mateixa posició de qualsevol altre deutor tributari. En coherència amb aquesta finalitat, es fa necessari establir un nou supòsit de responsabilitat tributària basat en la condició de causant o col·laborador en la defraudació, qualificada, a més, per la necessitat de la condició d'imputat en el procés penal.

La declaració de responsabilitat en aquests supòsits possibilitarà l'actuació de l'Administració tributària amb vista al cobrament del deute tributari, liquidat en origen a l'obligat tributari subjecte passiu, en seu de responsable, portant als seus últims efectes el mandat de la modificació penal quant a la recaptació del deute tributari liquidat vinculat al presumpte delictes.

Finalment, la modificació integra determinades especialitats, que han de ser tingudes en compte en l'àmbit de la liquidació del deute duaner directament derivades de la legislació comunitària.

La modificació que s'incorpora fa necessària la introducció d'una sèrie de canvis en altres articles de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària. En concret, d'una banda, en la mesura que les actuacions administratives a desenvolupar en aplicació del nou títol VI formen part de l'aplicació dels tributs, els òrgans que les duen a terme formen

part de l'Administració tributària. Al seu torn, les normes generals de representació seran aplicables en el desenvolupament de les dites actuacions.

D'altra banda, es veuen modificats els preceptes que regulen l'adopció de mesures cautelars, així com el llistat de les denominades liquidacions provisionals, en ambdós casos com a conseqüència de les noves liquidacions que ara es regulen en la norma, inexistents fins ara.

Igualment, es fa necessària l'adaptació del precepte que estableix la no-devolució de les quantitats pagades per les quals es regularitza voluntàriament la situació tributària i que, en virtut de la nova regulació del delictes contra la Hisenda Pública, determinen el ple retorn a la legalitat.

V

A causa de l'especial incidència que en l'àmbit de la fiscalitat té el dret de la Unió Europea, així com les sentències del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, es procedeix a la introducció de mecanismes i preceptes en la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, per a incrementar el grau d'integració legal i efectivitat del dret de la Unió Europea.

En relació amb la legitimació dels òrgans economicoadministratius per a promoure qüestions prejudicials davant del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, tal com aquest ha admés, com a mera manifestació de la primàcia i efecte directe del dret de la Unió Europea, s'estableixen normes de procediment dirigides a regular aquesta activitat, i s'estableix, a més, que la interposició de tals qüestions prejudicials suspèn el procediment economicoadministratiu, així com el còmput del termini de prescripció.

D'altra banda s'introdueix un nou títol en la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, a través del qual s'adapta a la normativa comunitària en matèria d'ajudes d'estat il·legals i incompatibles.

Les decisions de la Comissió Europea exigint la recuperació d'ajudes d'estat són obligatòries en tots els seus termes per als seus destinataris, els estats membres, que hauran d'aconseguir restablir la situació existent amb anterioritat al gaudi de l'ajuda sense dilació i d'acord amb els procediments del dret intern de l'estat membre destinatari.

En el cas espanyol, la normativa interna no preveu cap procediment per a la recuperació d'ajudes d'estat en l'àmbit tributari, carència que el present text resol. Per a això, i com a manifestació addicional del caràcter codificador de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, s'hi introdueix un nou títol regulador dels procediments que s'ha de seguir per a l'execució de les decisions de recuperació en aquest àmbit.

En la recuperació d'ajudes d'estat l'Administració tributària actua com a executor d'una decisió que li ve imposada per la Comissió Europea, i s'ha d'ajustar a la normativa comunitària reguladora de la matèria, en particular als principis d'execució immediata i efectiva de la decisió establits en l'article 14 del Reglament (CE) núm. 659/1999 del Consell, de 22 de març de 1999, pel qual s'estableixen disposicions d'aplicació de l'article 93 del Tractat.

Aquests principis inspiren la regulació de l'execució de les decisions de recuperació i justifiquen les seues principals peculiaritats:

- La possibilitat de modificar actes administratius fermes, fins i tot amb força de cosa jutjada, tal com ha establert el Tribunal de Justícia de la Unió Europea.
- La consideració dels deutes tributaris resultants com a no susceptibles d'ajornament o fraccionament.

S'incorporen, a més, regles especials de prescripció imposades per normativa comunitària, i no són per tant aplicables els terminis de prescripció interns en relació amb el deute tributari resultant exclusivament de l'execució de la decisió.

Es creen dos tipus de procediment d'execució de decisions de recuperació, i s'aplicarà l'un o l'altre en funció de la naturalesa dels elements de l'obligació tributària a què es

refereix la decisió. L'aplicació d'un o altre dependrà de si l'execució de la decisió influeix o no en la quantificació o liquidació del deute tributari.

No obstant això, també es podran executar les decisions de recuperació a través del procediment d'inspecció ordinari quan a l'obligat tributari se li comproven també altres obligacions o altres elements de l'obligació diferents d'aquells que constitueixen l'objecte de la decisió de recuperació.

En els articles 5 i 46.2 s'hi incorporen sengles referències a aquest nou títol, ja que, d'una banda, és competència de l'Administració tributària l'execució de les actuacions que s'hi regulen, i, d'una altra, les normes generals de representació seran aplicables en els procediments de recuperació.

VI

Es modifica la disposició addicional sisena, relativa al número d'identificació fiscal, amb el propòsit, d'una banda, d'explicitar els efectes derivats de la revocació en matèria fiscal del número d'identificació fiscal, i, d'una altra, d'estendre aquests efectes subjectivament als números assignats a les persones físiques.

Així mateix, es modifica la disposició addicional deu, relativa a l'exacció de responsabilitat civil per delictes contra la Hisenda Pública, amb l'únic propòsit d'adaptar la normativa tributària a les últimes modificacions del Codi Penal, que han ampliat les competències de l'Administració tributària a l'exacció de les penes de multa.

Es reconeix l'existència de normes específiques en matèria duanera derivades directament del dret de la Unió Europea, que prevaldran sobre el que estableix la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, especificant-se, per la seua especial rellevància, entre altres, les referides al caràcter de les liquidacions i als terminis de resolució, havent de significar-se, especialment, les que afecten determinades especialitats en la revisió dels actes d'aplicació dels tributs integrants del deute duaner com a conseqüència de la distribució de competències entre els òrgans nacionals i la Comissió en matèria duanera.

D'acord amb la normativa vigent, la iniciació dels procediments amistosos a què fa referència la disposició addicional primera del text refós de la Llei de l'Impost sobre la Renda de no Residents, aprovat per Reial Decret Legislatiu 5/2004, de 5 de març, és compatible amb la tramitació d'un recurs administratiu o contencions administratiu plantejat sobre les mateixes qüestions sobre les quals versa el procediment amistós.

Davant de la necessitat d'evitar que se simultaniege aquest mecanisme amb una instància estrictament revisora, i sense afectar el principi de tutela judicial efectiva, s'estableix la suspensió dels procediments revisors, tant en via administrativa com judicial, que s'hagen pogut iniciar, fins que se substancie el procediment amistós, per la qual cosa s'inclou una nova disposició addicional en la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, i una altra en la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

En compliment de l'obligació d'adoptar mesures per a exigir que les institucions financeres apliquen de manera efectiva les normes de comunicació d'informació i diligència deguda incloses en la Directiva 2011/16/UE, del Consell, de 15 de febrer de 2011, modificada per la Directiva 2014/107/UE, del Consell, de 9 de desembre de 2014, pel que es refereix a l'obligatorietat de l'intercanvi automàtic d'informació en l'àmbit de la fiscalitat i les derivades de l'estàndard comú de comunicació d'informació elaborat per l'OCDE aplicable a Espanya com a conseqüència de la firma de l'Acord multilateral entre autoritats competents sobre intercanvi automàtic d'informació de comptes financers, s'introdueix una nova disposició addicional vint-i-dos, en què es regulen, entre altres mesures, dos nous tipus d'infracció en relació amb l'incompliment de l'obligació d'identificar la residència de les persones que exercisquen la titularitat o control dels comptes financers.

S'estableix la no-aplicació a la matèria tributària del que estableix la disposició addicional única de la Llei 11/2011, de 20 de maig, de reforma de la Llei 60/2003, de 23 de desembre, d'Arbitratge i de regulació de l'arbitratge institucional en l'Administració General de l'Estat, de manera que les controvèrsies jurídiques que se susciten entre l'Administració

tributària i ens de dret públic es resoldran pels procediments establits en la normativa tributària.

Com a conseqüència del canvi de denominació de l'antic Ministeri d'Economia i Hisenda, s'adapten les referències a aquest que apareixen en la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, a la seua actual denominació.

Per a evitar dubtes sobre l'entrada en vigor de determinats preceptes, s'estableix el règim transitori d'aquells articles que ho requerisquen, i específicament, el referit a l'aplicació del nou procediment de liquidació de deutes tributaris vinculats a delictes contra la Hisenda Pública, així com l'aplicació dels nous supòsits de responsabilitat associats a possibles delictes.

Com a complement de la regulació continguda en el nou títol VI i en consonància amb la reforma del Codi Penal que permet continuar el procediment administratiu de cobrament del deute tributari a pesar de la litispendència del procés penal, s'estableix en la Llei d'Enjudiciament Criminal que la mera presentació davant del jutge penal d'una sol·licitud de suspensió de l'executivitat de la liquidació no produirà efectes excepte acord judicial exprés amb formalització de garanties.

En conseqüència, els òrgans de recaptació podran continuar el procediment de constrenyiment fins a la data de la interlocutòria per la qual s'acorde la suspensió. No obstant això, una vegada constituïda la garantia, la suspensió produirà efectes des que es va sol·licitar, i la llei regula els efectes concrets de la interlocutòria de concessió sobre els embargaments realitzats amb anterioritat a aquesta.

Es modifica la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, i s'aclareix en la llei que, d'acord amb l'actual regulació del dit delictes en el Codi Penal, està exclòs de l'ordre contenciós administratiu el coneixement de les pretensions que els obligats tributaris pogueren plantejar a recer de l'actuació administrativa.

Es modifiquen i incorporen determinats preceptes en la Llei Orgànica 12/1995, de 12 de desembre, de repressió del contraban, que, d'acord amb la disposició final segona de la llei, tenen rang de llei ordinària. En la mateixa senda oberta pel Codi Penal i materialitzada en el nou títol VI de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, les modificacions en l'àmbit del contraban permetran, amb caràcter general, la liquidació i recaptació dels deutes tributaris i duaners derivats del contraban, de manera que, en cas d'advertir l'Administració tributària la possible existència de delictes de contraban, les actuacions administratives continuaran, excepte, si és el cas, el procediment sancionador que ja s'haja iniciat, com a conseqüència de la impossibilitat de concurrència de sancions.

Com a conseqüència de múltiples factors que afecten en el moment present l'activitat econòmica lligada a les labors de tabac, en especial l'increment de preus, la situació socioeconòmica en determinades parts de la geografia espanyola i les limitacions jurídiques en la regulació de les franquícies duaneres i fiscals en relació amb els règims de viatgers i xicotets enviaments, es produeix un creixement substancial de les accions i omissions tipificades com a infraccions de contraban amb aquest tipus de gèneres.

D'altra banda, s'aprecia un augment dels comportaments dels infractors tendents a evitar l'aplicació efectiva de la sanció de tancament de l'establiment, i es constata a més una generalització de conductes dels presumptes infractors que suposen situacions de resistència, obstrucció, excusa o negativa davant de l'actuació dels funcionaris encarregats de la investigació i de la tramitació dels expedients sancionadors.

Per a previndre l'extensió d'aquestes pràctiques i fer front a l'increment d'aquest tipus d'irregularitats, es fa necessari revisar les sancions administratives aplicables a les infraccions per a adequar-les a la finalitat de tota sanció, que no és altra que la de dissuadir de la realització dels comportaments antijurídics que constitueixen l'objecte d'aquestes.

Donada la distribució de competències entre els òrgans nacionals i la Comissió, i considerant la jurisprudència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea en matèria de no-contracció a posteriori, condonació o devolució del deute duaner, en el mateix sentit que la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, es modifica també la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, amb

l'objecte que el procediment judicial se suspenga fins que la Comissió adopte la decisió de la seua competència.

En coherència amb l'eliminació dels períodes d'interrupció justificada del termini del procediment inspector, i la seua substitució per períodes de suspensió, s'adapta la terminologia en la disposició addicional tercera de la Llei 23/2005, de 18 de novembre, de reformes en matèria tributària per a l'impuls a la productivitat, per als supòsits en què la Comissió Nacional del Mercat de Valors haja de pronunciar-se sobre la suspensió o revocació de l'autorització concedida a una institució d'inversió col·lectiva.

La Llei 7/2012, de 29 d'octubre, de modificació de la normativa tributària i pressupostària i d'adequació de la normativa financera per a la intensificació de les actuacions en la prevenció i lluita contra el frau, va establir una limitació als pagaments en efectiu. Es tracta d'una norma de naturalesa financera, encara que la seua finalitat és, com assenyala l'exposició de motius de l'esmentada llei, la lluita contra el frau fiscal.

Es considera que ha d'establir-se l'exclusió de la limitació respecte del canvi de moneda en efectiu per una altra moneda en efectiu que realitzen establiments de canvi de moneda, i la dita exclusió s'estén també a les entitats de pagament regulades en la Llei 16/2009, de 13 de novembre, de serveis de pagament, en ambdós casos supervisats pel Banc d'Espanya i subjectes a la normativa de blanqueig de capitals.

Així mateix, es produeix una modificació en el règim jurídic de les notificacions en el si dels procediments sancionadors a seguir en cas d'infracció de la limitació de pagaments en efectiu regulada en la mateixa llei, a fi d'agilitzar les notificacions i harmonitzar el seu règim amb el que, amb caràcter general, segueix l'Agència Estatal d'Administració tributària en els procediments tributaris.

La disposició final sisena recull una sèrie de modificacions de la normativa reguladora de l'Impost sobre Societats, entre les quals cal destacar la modificació d'aquells apartats que estableixen uns terminis específics de comprovació de crèdits fiscals, ja siguen bases imposables negatives, deduccions per doble imposició o incentius fiscals, amb l'objecte d'adequar la seua redacció a la continguda en la Llei General Tributària, evitant dubtes interpretatius en relació amb la realització de les actuacions de comprovació a realitzar pels òrgans de l'Administració tributària.

En consonància, s'introdueixen les modificacions necessàries en la Llei 20/1990, de 19 de desembre, sobre règim fiscal de les cooperatives, amb l'objecte d'adaptar el tractament fiscal de les quotes negatives al previst per a les bases imposables negatives en la Llei 27/2014.

S'estableix la necessitat d'aprovar, mitjançant una ordre ministerial, el model per a dur a terme la regularització voluntària del deute, determinant, si és el cas, de la desaparició del reprotxe penal pel delictes contra la Hisenda Pública.

Per a finalitzar, el text es completa amb els preceptes dedicats a l'establiment de la corresponent disposició derogatòria, d'una disposició relativa a la limitació de despeses derivades de la implementació del que disposa la norma, al títol competencial, a l'habilitació al Govern per a dictar disposicions de desplegament i a l'entrada en vigor.

Article únic. *Modificació de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària.*

S'introdueixen les modificacions següents en la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària:

U. Es modifica l'apartat 1 de l'article 5, que queda redactat de la manera següent:

«1. Als efectes d'aquesta llei, l'Administració tributària estarà integrada pels òrgans i entitats de dret públic que desenvolupen les funcions regulades en els seus títols III, IV, V, VI i VII.»

Dos. Es modifica l'apartat 3 de l'article 12, que queda redactat de la manera següent:

«3. En l'àmbit de les competències de l'Estat, la facultat de dictar disposicions interpretatives o aclaridores de les lleis i la resta de normes en matèria tributària

correspon al ministre d'Hisenda i Administracions Públiques i als òrgans de l'Administració tributària a què es refereix l'article 88.5 d'aquesta llei.

Les disposicions interpretatives o aclaridores dictades pel ministre seran de compliment obligatori per a tots els òrgans de l'Administració tributària.

Les disposicions interpretatives o aclaridores dictades pels òrgans de l'Administració tributària a què es refereix l'article 88.5 d'aquesta llei tindran efectes vinculants per als òrgans i entitats de l'Administració tributària encarregats de l'aplicació dels tributs.

Les disposicions interpretatives o aclaridores previstes en aquest apartat es publicaran en el butlletí oficial que corresponga.

Amb caràcter previ al dictat de les resolucions a què es refereix aquest apartat, i una vegada elaborat el text, quan la naturalesa d'aquestes ho aconselle, podran ser sotmeses a informació pública.»

Tres. Es modifica l'apartat 3 de l'article 15, que queda redactat de la manera següent:

«3. En les liquidacions que es realitzen com a resultat del que disposa aquest article s'exigirà el tribut aplicant la norma que hauria correspost als actes o negocis usuals o propis o eliminant els avantatges fiscals obtinguts, i es liquidaran interessos de demora.»

Quatre. Es modifica l'apartat 3 de l'article 29, que queda redactat de la manera següent:

«3. En desplegament del que disposa aquest article, les disposicions reglamentàries podran regular les circumstàncies relatives al compliment de les obligacions tributàries formals.

En particular, es determinaran els casos en què l'aportació o administració dels llibres registre s'haja d'efectuar de manera periòdica i per mitjans telemàtics.»

Cinc. Es modifica la lletra e) de l'apartat 1 de l'article 43, que queda redactada de la manera següent:

«e) Els representants duaners quan actuen en nom i per compte dels seus comitents. No obstant això, aquesta responsabilitat subsidiària no afectarà el deute duaner.»

Sis. Es modifica l'apartat 2 de l'article 46, que queda redactat de la manera següent:

«2. Per a interposar recursos o reclamacions, desistir, renunciar a drets, assumir o reconèixer obligacions en nom de l'obligat tributari, sol·licitar devolucions d'ingressos indeguts o reembossaments i en la resta de supòsits en què siga necessària la firma de l'obligat tributari en els procediments regulats en els títols III, IV, V, VI i VII d'aquesta llei, la representació haurà d'acreditar-se per qualsevol mitjà vàlid en dret que deixe constància fidedigna o per mitjà de declaració en compareixença personal de l'interessat davant de l'òrgan administratiu competent.

A aquest efecte, seran vàlids els documents normalitzats de representació que approve l'Administració tributària per a determinats procediments.»

Set. Es modifica l'apartat 2 de l'article 65, que queda redactat de la manera següent:

«2. No podran ser objecte d'ajornament o fraccionament els següents deutes tributaris:

- a) Aquells l'exacció dels quals es realitze per mitjà d'efectes timbrats.
- b) Els corresponents a obligacions tributàries que hagen de complir el retenidor o l'obligat a realitzar ingressos a compte, excepte en els casos i condicions previstos en la normativa tributària.

c) En cas de concurs de l'obligat tributari, els que, d'acord amb la legislació concursal, tinguen la consideració de crèdits contra la massa.

d) Els resultants de l'execució de decisions de recuperació d'ajudes d'estat regulades en el títol VII d'aquesta llei.

Les sol·licituds d'ajornament o fraccionament a què es refereixen els distints paràgrafs d'aquest apartat seran objecte d'inadmissió.»

Huit. S'hi introdueix un nou article 66 bis, amb la redacció següent:

«Article 66 bis. *Dret a comprovar i investigar.*

1. La prescripció de drets establida en l'article 66 d'aquesta llei no afectarà el dret de l'Administració per a realitzar comprovacions i investigacions conforme a l'article 115 d'aquesta llei, excepte el que disposa l'apartat següent.

2. El dret de l'Administració per a iniciar el procediment de comprovació de les bases o quotes compensades o pendents de compensació o de deduccions aplicades o pendents d'aplicació, prescriurà al cap de deu anys a comptar de l'endemà del dia en què finalitze el termini reglamentari establert per a presentar la declaració o autoliquidació corresponent a l'exercici o període impositiu en què es va generar el dret a compensar les bases o quotes o a aplicar les deduccions.

En els procediments d'inspecció d'abast general a què es refereix l'article 148 d'aquesta llei, respecte d'obligacions tributàries i períodes el dret a liquidar de les quals no es trobe prescrit, es considerarà inclosa, en tot cas, la comprovació de la totalitat de les bases o quotes pendents de compensació o de les deduccions pendents d'aplicació, de les quals no haja prescrit el dret a comprovar d'acord amb el que disposa el paràgraf anterior. En qualsevol altre cas, haurà de fer-se expressa menció de la inclusió, en l'objecte del procediment, de la comprovació a què es refereix aquest apartat, amb indicació dels exercicis o períodes impositius en què es va generar el dret a compensar les bases o quotes o a aplicar les deduccions que seran objecte de comprovació.

La comprovació a què es refereix aquest apartat i, si és el cas, la correcció o regularització de bases o quotes compensades o pendents de compensació o deduccions aplicades o pendents d'aplicació respecte de les quals no s'haja produït la prescripció establida en el paràgraf primer, només podrà realitzar-se en el curs de procediments de comprovació relatius a obligacions tributàries i períodes el dret a liquidar de les quals no es trobe prescrit.

3. Llevat que la normativa pròpia de cada tribut establisca una altra cosa, la limitació del dret a comprovar a què es refereix l'apartat anterior no afectarà l'obligació d'aportació de les liquidacions o autoliquidacions en què es van incloure les bases, quotes o deduccions i la comptabilitat en ocasió de procediments de comprovació i investigació d'exercicis no prescrits en els quals es van produir les compensacions o aplicacions assenyalades en aquest apartat.»

Nou. Es modifica l'apartat 1 de l'article 67, que queda redactat de la manera següent:

«1. El termini de prescripció començarà a comptar-se en els distints casos a què es refereix l'article 66 d'aquesta llei d'acord amb les regles següents:

En el cas a), des de l'endemà del dia en què finalitze el termini reglamentari per a presentar la corresponent declaració o autoliquidació.

En els tributs de cobrament periòdic per rebut, quan per a determinar el deute tributari per mitjà de l'oportuna liquidació no siga necessària la presentació de declaració o autoliquidació, el termini de prescripció començarà el dia de meritació del tribut.

En el cas b), des de l'endemà del dia en què finalitze el termini de pagament en període voluntari, sense perjudici del que disposa l'apartat 2 d'aquest article.

En el cas c), des de l'endemà del dia en què finalitze el termini per a sol·licitar la corresponent devolució derivada de la normativa de cada tribut o, en defecte de termini, des de l'endemà del dia en què la devolució es va poder sol·licitar; des de l'endemà del dia en què es va realitzar l'ingrés indegut o des de l'endemà de la finalització del termini per a presentar l'autoliquidació si l'ingrés indegut es va realitzar dins del dit termini; o des de l'endemà del dia en què adquireisca fermesa la sentència o resolució administrativa que declare totalment o parcialment improcedent l'acte impugnat.

En el supòsit de tributs que graven una mateixa operació i que siguen incompatibles entre si, el termini de prescripció per a sol·licitar la devolució de l'ingrés indegut del tribut improcedent començarà a comptar-se des de la resolució de l'òrgan específicament previst per a dirimir quin és el tribut procedent.

En el cas d), des de l'endemà del dia en què finalitzen els terminis establits per a efectuar les devolucions derivades de la normativa de cada tribut o des de l'endemà de la data de notificació de l'acord on es reconega el dret a percebre la devolució o el reembossament del cost de les garanties.»

Deu. S'introdueix un nou apartat 9 en l'article 68, amb la redacció següent:

«9. La interrupció del termini de prescripció del dret a què es refereix la lletra a) de l'article 66 d'aquesta llei relativa a una obligació tributària determinarà, així mateix, la interrupció del termini de prescripció dels drets a què es refereixen les lletres a) i c) de l'esmentat article relatives a les obligacions tributàries connexes del mateix obligat tributari quan en aquestes es produïska o haja de produir-se una tributació distinta com a conseqüència de l'aplicació, ja siga per l'Administració tributària o pels obligats tributaris, dels criteris o elements en què es fonamenta la regularització de l'obligació amb què estiguen relacionades les obligacions tributàries connexes.

Als efectes del que disposa aquest apartat, es consideraran com a obligacions tributàries connexes aquelles en què algun dels seus elements resulten afectats o es determinen en funció dels corresponents a una altra obligació o període distint.»

Onze. Es modifica l'apartat 1 de l'article 69, que queda redactat de la manera següent:

«1. La prescripció guanyada aprofita igualment a tots els obligats al pagament del deute tributari excepte el que disposa l'apartat 8 de l'article anterior.»

Dotze. Es modifica l'apartat 3 de l'article 70, que queda redactat de la manera següent:

«3. L'obligació de justificar la procedència de les dades que tinguen l'origen en operacions realitzades en períodes impositius prescrits es mantindrà durant el termini de prescripció del dret per a determinar els deutes tributaris afectats per l'operació corresponent i, en tot cas, en els supòsits a què es refereix l'article 66. bis.2 i 3 d'aquesta llei.»

Tretze. Es modifica l'apartat 1 de l'article 73, que queda redactat de la manera següent:

«1. L'Administració tributària compensarà d'ofici els deutes tributaris que es troben en període executiu.

Es compensaran d'ofici durant el termini d'ingrés en període voluntari les quantitats a ingressar i a tornar que resulten d'un mateix procediment de comprovació limitada o inspecció o de la pràctica d'una nova liquidació per haver sigut anul·lada una altra d'anterior d'acord amb el que disposa l'apartat 5 de l'article 26 d'aquesta llei.

Així mateix, es compensaran d'ofici durant el termini d'ingrés en període voluntari les quantitats a ingressar i a tornar que resulten de l'execució de la resolució a què es refereixen els articles 225.3 i 239.7 d'aquesta llei.»

Catorze. Es modifiquen els apartats 6 i 8 de l'article 81, que queden redactats de la manera següent:

«6. Els efectes de les mesures cautelars cessaran en el termini de sis mesos des de la seua adopció, excepte en els supòsits següents:

a) Que es convertisquen en embargaments en el procediment de constrenyiment o en mesures de l'apartat 8 d'aquest article o en mesures cautelars judicials, que tindran efectes des de la data d'adopció de la mesura cautelar.

b) Que desapareguen les circumstàncies que van motivar la seua adopció.

c) Que, a sol·licitud de l'interessat, s'acorde la seua substitució per una altra garantia que s'estime suficient.

En tot cas, les mesures cautelars hauran de ser alçades si l'obligat tributari presenta aval solidari d'entitat de crèdit o societat de garantia recíproca o certificat d'assegurança de caució que garantisca el cobrament de la quantia de la mesura cautelar. Si l'obligat procedeix al pagament en període voluntari de l'obligació tributària el compliment de la qual assegurava la mesura cautelar, sense haver-hi suspensió de l'ingrés, l'Administració tributària haurà d'abonar les despeses de la garantia aportada.

d) Que s'amplie el termini mitjançant un acord motivat, sense que l'ampliació pugui excedir sis mesos.

e) Que s'adopten durant la tramitació del procediment descrit en l'article 253 d'aquesta llei o després de la seua conclusió. En aquests casos els seus efectes cessaran en el termini de vint-i-quatre mesos des de la seua adopció.

Si s'han adoptat abans de l'inici de la tramitació descrita en l'article 253 d'aquesta llei, una vegada dictada la liquidació a què es refereix l'article 250.2 d'aquesta llei, podrà ampliar-se el termini mitjançant un acord motivat, sense que l'ampliació total de les mesures adoptades pugui excedir 18 mesos.

Les mesures a què es refereix aquest paràgraf e) podran convertir-se en embargaments del procediment de constrenyiment iniciat per al cobrament de la liquidació practicada.

Si després de la seua adopció, se sol·licita a l'òrgan judicial penal competent la suspensió prevista en l'article 305.5 del Codi Penal, les mesures adoptades es notificaran al Ministeri Fiscal i a l'esmentat òrgan judicial i es mantindran fins que aquest últim adopte la decisió procedent sobre la seua conservació o alçament.»

«8. Quan amb motiu d'un procediment de comprovació i investigació inspectora s'haja formalitzat denúncia o querella per delictes contra la Hisenda Pública o s'haja dirigit procés judicial pel delictes sense que s'haja dictat la liquidació a què es refereix l'article 250.2 d'aquesta llei, podran ser adoptades per l'òrgan competent de l'Administració tributària les mesures cautelars regulades en aquest article, sense perjudici del que disposa la disposició addicional dènou.

Si la investigació del presumpte delictes no té origen en un procediment de comprovació i investigació inspectora, les mesures cautelars podran ser adoptades per l'òrgan competent de l'Administració tributària després de la incoació de les corresponents diligències d'investigació realitzades pel Ministeri Fiscal o, si és el cas, després de la incoació de les corresponents diligències penals.

En els supòsits a què es refereixen els paràgrafs anteriors, les mesures cautelars podran dirigir-se contra qualsevol dels subjectes identificats en la denúncia o querella com a possibles responsables, directes o subsidiaris, del pagament de les quanties a què es refereix l'article 126 del Codi Penal.

Adoptada, si és el cas, la mesura cautelar per l'òrgan competent de l'Administració tributària, es notificarà a l'interessat, al Ministeri Fiscal i a l'òrgan

judicial competent i es mantindrà fins que aquest últim adopte la decisió procedent sobre la seua conversió en mesura jurisdiccional o alçament.»

Quinze. Es modifica l'apartat 1 de l'article 82, que queda redactat de la manera següent:

«1. Per a garantir els ajornaments o fraccionaments del deute tributari, l'Administració tributària podrà exigir que es constituïska a favor seu aval solidari d'entitat de crèdit o societat de garantia recíproca o certificat d'assegurança de caució.

Quan es justifique que no és possible obtindre aquest aval o certificat o que la seua aportació compromet greument la viabilitat de l'activitat econòmica, l'Administració podrà admetre garanties que consistisquen en hipoteca, peça, fiança personal i solidària o una altra que s'estime suficient, en la forma que es determine reglamentàriament.

En els termes que s'establisquen reglamentàriament, l'obligat tributari podrà sol·licitar de l'Administració que adopte mesures cautelars en substitució de les garanties previstes en els paràgrafs anteriors. En aquests supòsits no serà aplicable el que disposa l'apartat 6 de l'article anterior d'aquesta llei.»

Setze. Es modifica l'apartat 2 de l'article 92, que queda redactat de la manera següent:

«2. En particular, aquesta col·laboració podrà instrumentar-se a través d'acords de l'Administració tributària amb altres administracions públiques, amb entitats privades o amb institucions o organitzacions representatives de sectors o interessos socials, laborals, empresarials o professionals, i, específicament, amb l'objecte de facilitar el desenvolupament de la seua tasca per a aconseguir potenciar el compliment cooperatiu de les obligacions tributàries, amb els col·legis i associacions de professionals de l'assessoria fiscal.»

Dèset. S'introdueix una nova lletra m) en l'apartat 1 i s'afeg un nou apartat 4 en l'article 95, renumerant-se els actuals apartats 4 i 5 com a apartats 5 i 6, amb la redacció següent:

«m) La col·laboració amb l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius per mitjà de la cessió de les dades, informes o antecedents necessaris per a la localització dels béns embargats o decomissats en un procés penal, prèvia acreditació d'aquesta circumstància.»

«4. El caràcter reservat de les dades establert en aquest article no impedirà la publicitat d'aquestes quan aquesta es derive de la normativa de la Unió Europea.»

Díhuit. S'hi introdueix un nou article 95 bis, amb la redacció següent:

«Article 95 bis. *Publicitat de situacions d'incompliment rellevant de les obligacions tributàries.*

1. L'Administració tributària acordarà la publicació periòdica de llistats comprensius de deutors a la Hisenda Pública per deutes o sancions tributaris quan concórreguen les circumstàncies següents:

- a) Que l'import total dels deutes i sancions tributaris pendents d'ingrés supere l'import d'1.000.000 d'euros.
- b) Que els deutes o sancions tributaris no hagen sigut pagats transcorregut el termini d'ingrés en període voluntari.

Als efectes del que disposa aquest article, no s'inclouran aquells deutes i sancions tributaris que es troben ajornats o suspesos.

2. En els llistats s'hi inclourà la informació següent:

a) La identificació dels deutors d'acord amb el detall següent:

- Persones físiques: nom cognoms i NIF.
- Persones jurídiques i entitats de l'article 35.4 d'aquesta llei: raó o denominació social completa i NIF.

b) L'import conjunt dels deutes i sancions pendents de pagament tinguts en compte als efectes de la publicació.

3. En l'àmbit de l'Estat, la publicitat regulada en aquest article es referirà exclusivament als tributs de titularitat estatal per als quals l'aplicació dels tributs, l'exercici de la potestat sancionadora i les facultats de revisió estiguen atribuïdes en exclusiva als òrgans de l'Administració tributària de l'Estat no havent existit cap delegació de competències en aquests àmbits a favor de les comunitats autònomes o ens locals.

La publicitat regulada en aquest article serà aplicable respecte als tributs que integren el deute duaner.

4. La determinació de la concurrència dels requisits exigits per a la inclusió en el llistat prendrà com a data de referència el 31 de desembre de l'any anterior al de l'acord de publicació, siga quina siga la quantitat pendent d'ingrés a la data del dit acord.

La proposta d'inclusió en el llistat serà comunicada al deutor afectat, que podrà formular al·legacions en el termini de 10 dies comptats a partir de l'endemà de la recepció de la comunicació. A aquest efecte, serà suficient per a entendre realitzada aquesta comunicació l'acreditació per part de l'Administració tributària d'haver realitzat un intent de notificació que continga el text íntegre del seu contingut en el domicili fiscal de l'interessat.

Les al·legacions hauran de referir-se exclusivament a l'existència d'errors materials, de fet o aritmètics en relació amb els requisits assenyalats en l'apartat 1.

Com a conseqüència del tràmit d'al·legacions, l'Administració podrà acordar la rectificació del llistat quan s'acredite fefaentment que no concorren els requisits legals determinats en l'apartat 1.

La rectificació també podrà ser acordada d'ofici.

Practicades les rectificacions oportunes, es dictarà l'acord de publicació.

La notificació de l'acord es considerarà produïda amb la seua publicació i la del llistat.

Mitjançant una ordre ministerial s'establiran la data de publicació, que haurà de produir-se en tot cas durant el primer semestre de cada any, i els corresponents fitxers i registres.

La publicació s'efectuarà en tot cas per mitjans electrònics, adoptant les mesures necessàries per a impedir la indexació del seu contingut a través de motors de cerca en Internet i els llistats deixaran de ser accessibles una vegada transcorreguts tres mesos des de la data de publicació.

El tractament de dades necessàries per a la publicació se subjectarà al que disposa la Llei Orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter general, i el seu Reglament aprovat per Reial Decret 1720/2007, de 21 de desembre.

5. En l'àmbit de competències de l'Estat, serà competent per a dictar els acords de publicació regulats en aquest article el director general de l'Agència Estatal d'Administració Tributària.

6. En la publicació del llistat s'especificarà que la situació reflectida en aquest és l'existent a la data de referència assenyalada en l'apartat 4, sense que la publicació del llistat resulte afectada per les actuacions realitzades pel deutor després de la dita data de referència, amb vista al pagament dels deutes i sancions inclosos en el llistat.

El que disposa aquest article no afectarà de cap manera el règim d'impugnació establert en aquesta llei en relació amb les actuacions i procediments de què es deriven els deutes i sancions tributaris ni tampoc a les actuacions i procediments d'aplicació dels tributs iniciats o que es pogueren iniciar amb posterioritat en relació amb aquestes.

Les actuacions realitzades en el procediment establert en aquest article amb vista a la publicació de la informació que regula no constitueixen causa d'interrupció als efectes previstos en l'article 68 d'aquesta llei.

7. L'acord de publicació del llistat posarà fi a la via administrativa.»

Dènou. S'introdueix un nou paràgraf c) en l'apartat 4 de l'article 101, amb la redacció següent:

«c) En tot cas tindran el caràcter de provisionals les liquidacions dictades a l'empara del que disposa l'article 250.2 d'aquesta llei.»

Vint. Es modifica l'apartat 2 de l'article 104, que queda redactat de la manera següent:

«2. Només als efectes d'entendre complida l'obligació de notificar dins del termini màxim de duració dels procediments, serà suficient acreditar que s'ha realitzat un intent de notificació que continga el text íntegre de la resolució.

En cas de subjectes obligats o acollits voluntàriament a rebre notificacions practicades a través de mitjans electrònics, l'obligació de notificar dins del termini màxim de duració dels procediments es considerarà complida amb la posada a disposició de la notificació en la seua electrònica de l'Administració tributària o en l'adreça electrònica habilitada.

Els períodes d'interrupció justificada que s'especifiquen reglamentàriament, les dilacions en el procediment per causa no imputable a l'Administració tributària, i els períodes de suspensió del termini que es produïsquen d'acord amb el que preveu aquesta llei no s'inclouran en el còmput del termini de resolució.»

Vint-i-u. Se suprimeix l'apartat 5 de l'article 106 i es modifica el seu apartat 4, que queda redactat de la manera següent:

«4. Les despeses deduïbles i les deduccions que es practiquen, quan estiguen originades per operacions realitzades per empresaris o professionals, hauran de justificar-se, de manera prioritària, per mitjà de la factura entregada per l'empresari o professional que haja realitzat la corresponent operació que complisca els requisits assenyalats en la normativa tributària.

Sense perjudici d'això, la factura no constitueix un mitjà de prova privilegiat respecte de l'existència de les operacions, per la qual cosa una vegada que l'Administració qüestiona fundadament la seua efectivitat, correspon a l'obligat tributari aportar proves sobre la realitat de les operacions.»

Vint-i-dos. S'introdueix un nou apartat 5 en l'article 108, amb la redacció següent:

«5. En cas d'obligacions tributàries amb períodes de liquidació inferior a l'any, es podrà realitzar una distribució lineal de la quota anual que resulte entre els períodes de liquidació corresponents quan l'Administració tributària no puga, basant-se en la informació que es troba en el seu poder, atribuir-la a un període de liquidació concret d'acord amb la normativa reguladora del tribut, i l'obligat tributari, requerit expressament a aquest efecte, no justifique que siga procedent un repartiment temporal diferent.»

Vint-i-tres. Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 115, que queden redactats de la manera següent:

«1. L'Administració tributària podrà comprovar i investigar els fets, actes, elements, activitats, explotacions, negocis, valors i la resta de circumstàncies determinants de l'obligació tributària per a verificar el correcte compliment de les normes aplicables.

Aquestes comprovació i investigació es podran realitzar encara en cas que afecten exercicis o períodes i conceptes tributaris respecte dels quals s'haja produït la prescripció regulada en l'article 66.a) d'aquesta llei, sempre que la dita comprovació o investigació resulte necessària en relació amb la d'algun dels drets a què es refereix l'article 66 d'aquesta llei que no hagen prescrit, excepte en els supòsits a què es refereix l'article 66 bis.2 d'aquesta llei, en què serà aplicable el límit establert en aquest.

En particular, les dites comprovacions i investigacions podran estendre's a fets, actes, activitats, explotacions i negocis que, succeïts, realitzats, desenvolupats o formalitzats en exercicis o períodes tributaris respecte dels quals s'haja produït la prescripció regulada en l'article 66.a) esmentat en el paràgraf anterior, hagen de produir efectes fiscals en exercicis o períodes en què la dita prescripció no s'haguera produït.

2. En el desenvolupament de les funcions de comprovació i investigació a què es refereix aquest article, l'Administració tributària podrà qualificar els fets, actes, activitats, explotacions i negocis realitzats per l'obligat tributari amb independència de la prèvia qualificació que aquest últim els haja donat i de l'exercici o període en què la va realitzar, i resultarà aplicable, si és el cas, el que disposen els articles 13, 15 i 16 d'aquesta llei.

La qualificació realitzada per l'Administració tributària en els procediments de comprovació i investigació en aplicació del que disposa aquest apartat estendrà els seus efectes respecte de l'obligació tributària objecte d'aquells i, si és el cas, respecte d'aquelles altres respecte de les quals no s'haja produït la prescripció regulada en l'article 66.a) d'aquesta llei.»

Vint-i-quatre. S'introdueix un nou apartat 4 en l'article 119, amb la redacció següent:

«4. En la liquidació resultant d'un procediment d'aplicació dels tributs podran aplicar-se les quantitats que l'obligat tributari tinga pendents de compensació o deducció, sense que a aquest efecte siga possible modificar les dites quantitats pendents per mitjà de la presentació de declaracions complementàries o sol·licituds de rectificació després de l'inici del procediment d'aplicació dels tributs.»

Vint-i-cinc. Es modifica l'apartat 1 de l'article 135, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els interessats podran promoure la taxació pericial contradictòria, en correcció dels mitjans de comprovació fiscal de valors assenyalats en l'article 57 d'aquesta llei, dins del termini del primer recurs o reclamació que siga procedent contra la liquidació efectuada d'acord amb els valors comprovats administrativament o, quan la normativa tributària així ho preveja, contra l'acte de comprovació de valors degudament notificat.

En els casos en què la normativa pròpia del tribut així ho preveja, l'interessat podrà reservar-se el dret a promoure la taxació pericial contradictòria quan estime que la notificació no conté expressió suficient de les dades i motius tinguts en compte per a elevar els valors declarats i denuncie la dita omisió en un recurs de reposició o en una reclamació economicoadministrativa. En aquest cas, el termini a què es refereix el paràgraf anterior es comptarà des de la data de fermesa en via administrativa de l'acord que resolga el recurs o la reclamació interposada.

La presentació de la sol·licitud de taxació pericial contradictòria, o la reserva del dret a promoure-la a què es refereix el paràgraf anterior, determinarà la suspensió de l'execució de la liquidació i del termini per a interposar recurs o reclamació contra aquesta. Així mateix, la presentació de la sol·licitud de taxació pericial contradictòria

suspèndrà el termini per a iniciar el procediment sancionador que, si és el cas, derive de la liquidació o, si aquest s'ha iniciat, el termini màxim per a la terminació del procediment sancionador. Després de la terminació del procediment de taxació pericial contradictòria la notificació de la liquidació que siga procedent determinarà que el termini previst en l'apartat 2 de l'article 209 d'aquesta llei es compute novament des de la dita notificació o, si el procediment s'ha iniciat, que es reprenga el còmput del termini restant per a la terminació.

En cas que en el moment de sol·licitar la taxació pericial contradictòria contra la liquidació ja s'haja imposat la corresponent sanció i com a conseqüència d'aquella es dicte una nova liquidació, es procedirà a anul·lar la sanció i a imposar-ne una altra tenint en compte la quantificació de la nova liquidació.»

Vint-i-sis. Es modifica l'apartat 2 de l'article 136, que queda redactat de la manera següent:

«2. En aquest procediment, l'Administració tributària podrà realitzar únicament les actuacions següents:

a) Examen de les dades consignades pels obligats tributaris en les seues declaracions i dels justificants presentats o que es requerisquen a aquest efecte.

b) Examen de les dades i antecedents en poder de l'Administració tributària que posen de manifest la realització del fet imposable o del pressupost d'una obligació tributària, o l'existència d'elements determinants d'aquesta no declarats o diferents dels declarats per l'obligat tributari.

c) Examen dels registres i la resta de documents exigits per la normativa tributària i de qualsevol altre llibre, registre o document de caràcter oficial a excepció de la comptabilitat mercantil, així com l'examen de les factures o documents que servisquen de justificant de les operacions incloses en els dits llibres, registres o documents.

No obstant el que preveu el paràgraf anterior, quan en el curs del procediment l'obligat tributari aporte, sense que hi haja requeriment previ a aquest efecte, la documentació comptable que considere pertinent a fi d'acreditar la comptabilització de determinades operacions, l'Administració podrà examinar aquesta documentació només a l'efecte de constatar la coincidència entre el que figure en la documentació comptable i la informació de què dispose l'Administració tributària.

L'examen de la documentació a què es refereix el paràgraf anterior no impedirà ni limitarà la ulterior comprovació de les operacions a què es refereix en un procediment d'inspecció.

d) Requeriments a tercers perquè aporten la informació que es troben obligats a subministrar amb caràcter general o perquè la ratifiquen presentant els corresponents justificants.»

Vint-i-set. Se'n modifica l'article 150, que queda redactat de la manera següent:

«Article 150. *Termini de les actuacions inspectores.*

1. Les actuacions del procediment d'inspecció hauran de concloure en el termini de:

a) 18 mesos, amb caràcter general.

b) 27 mesos, quan concórrega alguna de les següents circumstàncies en qualsevol de les obligacions tributàries o períodes objecte de comprovació:

1r. Que la xifra anual de negocis de l'obligat tributari siga igual o superior al requerit per a auditar els seus comptes.

2n. Que l'obligat tributari estiga integrat en un grup sotmés al règim de consolidació fiscal o al règim especial de grup d'entitats que siga objecte de comprovació inspectora.

Quan es realitzen actuacions inspectores amb diverses persones o entitats vinculades d'acord amb el que estableix l'article 18 de la Llei 27/2014, de 27 de novembre, de l'Impost sobre Societats, la concurrència de les circumstàncies previstes en aquesta lletra en qualsevol d'aquells determinarà l'aplicació d'aquest termini als procediments d'inspecció seguits amb tots.

El termini de duració del procediment a què es refereix aquest apartat podrà estendre's en els termes assenyalats en els apartats 4 i 5.

2. El termini del procediment inspector es comptarà des de la data de notificació a l'obligat tributari del seu inici fins que es notifique o es considere notificat l'acte administratiu resultant. Per a considerar complida l'obligació de notificar i de computar el termini de resolució serà suficient acreditar que s'ha realitzat un intent de notificació que continga el text íntegre de la resolució.

En la comunicació d'inici del procediment inspector s'informarà l'obligat tributari del termini que li resulte aplicable.

En cas que les circumstàncies a què es refereix la lletra b) de l'apartat anterior s'aprecien durant el desenvolupament de les actuacions inspectores, el termini serà de 27 mesos comptats des de la notificació de la comunicació d'inici, de la qual cosa s'informarà l'obligat tributari.

El termini serà únic per a totes les obligacions tributàries i períodes que constituïsquen l'objecte del procediment inspector, encara que les circumstàncies per a la determinació del termini només afecten algunes de les obligacions o períodes inclosos en aquest, excepte el supòsit de desagregació previst en l'apartat 3.

A l'efecte del còmput del termini del procediment inspector no serà aplicable el que disposa l'apartat 2 de l'article 104 d'aquesta llei respecte dels períodes d'interrupció justificada ni de les dilacions en el procediment per causa no imputable a l'Administració.

3. El còmput del termini del procediment inspector se suspendrà des del moment en què concórrega alguna de les circumstàncies següents:

a) La remissió de l'expedient al Ministeri Fiscal o a la jurisdicció competent sense practicar la liquidació d'acord amb allò que s'assenyala en l'article 251 d'aquesta llei.

b) La recepció d'una comunicació d'un òrgan jurisdiccional en què s'ordene la suspensió o paràlització respecte de determinades obligacions tributàries o elements d'aquestes d'un procediment inspector en curs.

c) El plantejament per l'Administració tributària que desenvolupe el procediment d'inspecció d'un conflicte davant de les juntes arbitralistes previstes en la normativa relativa a les comunitats autònomes, en la Llei 28/1990, de 26 de desembre, del Conveni Econòmic entre l'Estat i la Comunitat Foral de Navarra i en la Llei 12/2002, de 23 de maig, del Concert Econòmic amb la Comunitat Autònoma del País Basc, o la recepció de la comunicació d'aquest.

d) La notificació a l'interessat de la remissió de l'expedient de conflicte en l'aplicació de la norma tributària a la comissió consultiva.

e) L'intent de notificació a l'obligat tributari de la proposta de resolució o de liquidació o de l'acord pel qual s'ordena completar actuacions a què es refereix l'article 156.3.b) d'aquesta llei.

f) La concurrència d'una causa de força major que obligue a suspendre les actuacions.

Llevat que concórrega la circumstància prevista en la lletra e) d'aquest apartat, la inspecció no podrà realitzar cap actuació en relació amb el procediment suspès per les causes anteriors, sense perjudici que les sol·licituds prèviament efectuades a l'obligat tributari o a tercers hagen de ser contestades. No obstant això, si l'Administració tributària aprecia que algun període, obligació tributària o element d'aquesta no es troben afectats per la causes de suspensió, continuarà el procediment inspector respecte d'aquells, i es podrà, si és el cas, practicar-se per

aquells la corresponent liquidació. Només als efectes del còmput del període màxim de duració, en aquests casos, des del moment en què concorre la circumstància de la suspensió, es desagregaran els terminis distingint entre la part del procediment que continua i la que queda suspesa. A partir de la desagregació, cada part del procediment es regirà pels seus propis motius de suspensió i extensió del termini.

La suspensió del còmput del termini tindrà efectes des que concórreguen les circumstàncies assenyalades anteriorment, la qual cosa es comunicarà a l'obligat tributari a efectes informatius, llevat que amb aquesta comunicació pugua perjudicar-se la realització d'investigacions judicials, circumstància que haurà de quedar prou motivada en l'expedient. En aquesta comunicació, es detallaran els períodes, obligacions tributàries o elements d'aquestes que es troben suspesos i aquells altres respecte dels quals es continua el procediment per no veure's afectats per les dites causes de suspensió.

La suspensió finalitzarà quan tinga entrada en el registre de la corresponent administració tributària el document de què es derive que ha cessat la causa de suspensió, s'aconsegueix efectuar la notificació o es constata la desaparició de les circumstàncies determinants de la força major. No obstant això, en el cas previst en la lletra d), el termini de suspensió no podrà excedir el termini màxim per a l'emissió de l'informe.

Una vegada finalitzada la suspensió, el procediment continuarà pel termini que reste.

4. L'obligat tributari podrà sol·licitar abans de l'obertura del tràmit d'audiència, en els termes que reglamentàriament s'establisquen, un o més períodes en què la inspecció no podrà efectuar actuacions amb l'obligat tributari i quedarà suspès el termini per a atendre els requeriments que se li efectuen. Aquests períodes no podran excedir en el seu conjunt els 60 dies naturals per a tot el procediment i suposaran una extensió del termini màxim de duració d'aquest.

L'òrgan actuant podrà denegar la sol·licitud si no es troba prou justificada o si s'aprecia que pot perjudicar el desenvolupament de les actuacions. La denegació no podrà ser objecte de recurs o reclamació economicoadministrativa.

5. Quan durant el desenvolupament del procediment inspector l'obligat tributari manifeste que no té o no aportarà la informació o documentació sol·licitada o no l'aporta íntegrament en el termini concedit en el tercer requeriment, la seua aportació posterior determinarà l'extensió del termini màxim de duració del procediment inspector per un període de tres mesos, sempre que la dita aportació es produïska una vegada transcorreguts almenys nou mesos des del seu inici. No obstant això, l'extensió serà de 6 mesos quan l'aportació s'efectue després de la formalització de l'acta i determine que l'òrgan competent per a liquidar acorde la pràctica d'actuacions complementàries.

Així mateix, el termini màxim de duració del procediment inspector s'estendrà per un període de sis mesos quan després de deixar constància de l'apreciació de les circumstàncies determinants de l'aplicació del mètode d'estimació indirecta, s'aporten dades, documents o proves relacionats amb les dites circumstàncies.

6. L'incompliment del termini de duració del procediment a què es refereix l'apartat 1 d'aquest article no determinarà la caducitat del procediment, que continuarà fins a la seua terminació, però produirà els següents efectes respecte a les obligacions tributàries pendents de liquidar:

a) No es considerarà interrompuda la prescripció com a conseqüència de les actuacions inspectores desenvolupades durant el termini assenyalat en l'apartat 1.

La prescripció es considerarà interrompuda per la realització d'actuacions després de la finalització del termini a què es refereix l'apartat 1. L'obligat tributari tindrà dret a ser informat sobre els conceptes i períodes que afecten les actuacions que hagen de realitzar-se.

b) Els ingressos realitzats des de l'inici del procediment fins a la primera actuació practicada després de l'incompliment del termini de duració del procediment

previst en l'apartat 1 i que hagen sigut imputats per l'obligat tributari al tribut i període objecte de les actuacions inspectores tindran el caràcter d'esponanis als efectes de l'article 27 d'aquesta llei.

c) No s'exigiran interessos de demora des que es produísca el dit incompliment fins la finalització del procediment.

7. Quan una resolució judicial o economicoadministrativa aprecie defectes formals i ordene la retroacció de les actuacions inspectores, aquestes hauran de finalitzar en el període que reste des del moment a què es retrotraguén les actuacions fins a la conclusió del termini previst en l'apartat 1, o en sis mesos si aquest últim és superior. L'esmentat termini es computarà des de la recepció de l'expedient per l'òrgan competent per a executar la resolució.

S'exigiran interessos de demora per la nova liquidació que pose fi al procediment. La data d'inici del còmput de l'interés de demora serà la mateixa que, d'acord amb el que estableix l'apartat 2 de l'article 26, hauria correspost a la liquidació anul·lada, i l'interés es meritarà fins al moment en què s'haja dictat la nova liquidació.»

Vint-i-huit. Es modifica l'apartat 3 i s'introdueixen dos nous apartats 4, 5 en l'article 158, amb la redacció següent:

«3. Les dades i antecedents utilitzats per a l'aplicació del mètode d'estimació indirecta podran procedir de qualsevol de les fonts següents:

a) Els signes, índexs i mòduls establits per al mètode d'estimació objectiva, que s'utilitzaran preferentment tractant-se d'obligats tributaris que hagen renunciat al dit mètode. No obstant això, si la Inspecció acredita l'existència de rendiments o quotes procedents de l'activitat econòmica per un import superior, serà aquest últim el que es considere als efectes de la regularització.

b) Les dades econòmiques i del procés productiu obtinguts del mateix obligat tributari.

Podran utilitzar-se dades d'exercicis anteriors o posteriors al regularitzat en els quals dispose d'informació que es considere suficient i fiable. En especial, podrà utilitzar-se informació corresponent al moment de desenvolupament de l'actuació inspectora, que podrà considerar-se aplicable als exercicis anteriors, llevat que es justifique i quantifique, per la Inspecció o per l'obligat tributari, que és procedent efectuar ajustos en aquestes dades.

Quan aquest mètode s'aplique a la quantificació d'operacions de característiques homogènies de l'obligat tributari i aquesta no aporte informació respecte d'això, aporte informació incorrecta o insuficient o es descobrisca l'existència d'incorreccions reiterades en una mostra de les operacions, la inspecció dels tributs podrà regularitzar-les per mostreig. En aquests casos, podrà aplicar-se la mitjana que resulta de la mostra a la totalitat de les operacions del període comprovat, llevat que l'obligat tributari acredite l'existència de causes específiques que justifiquen la improcedència de la proporció.

c) Les dades procedents d'estudis del sector efectuats per organismes públics o per organitzacions privades d'acord amb tècniques estadístiques adequades, i que es referisquen al període objecte de regularització. En aquest cas s'identificarà la font dels estudis, a l'efecte que l'obligat tributari pugua argumentar el que considere adequat al seu dret en relació amb aquests.

d) Les dades d'una mostra obtinguda pels òrgans de la Inspecció sobre empreses, activitats o productes amb característiques rellevants que siguen anàlogues o semblants a les de l'obligat tributari, i es referisquen al mateix any. En aquest cas, la Inspecció haurà d'identificar la mostra triada, de manera que es garantisca la seua adequació a les característiques de l'obligat tributari, i assenyalar el registre públic o la font de què es van obtindre les dades. En cas que les dades utilitzades procedisquen de la mateixa Administració tributària, la mostra es realitzarà de conformitat amb el que es disposa reglamentàriament.

4. En cas d'imposició directa, es podrà determinar pel mètode d'estimació indirecta les vendes i prestacions, les compres despeses o el rendiment net de l'activitat. L'estimació indirecta pot referir-se únicament a les vendes i prestacions, si les compres i despeses que figuren en la comptabilitat o en els registres fiscals es consideren prou acreditats. Així mateix, pot referir-se únicament a les compres i despeses quan les vendes i prestacions resulten prou acreditades.

En cas d'imposició sobre el consum, es podrà determinar pel mètode d'estimació indirecta la base i la quota repercutida, la quota que s'estima suportada i deduïble o ambdós imports. La quota que s'estima suportada i deduïble es calcularà estimant les quotes que correspondrien als béns i serveis que serien normalment necessaris per a l'obtenció de les vendes o prestacions corresponents, però només en la quantia en què s'aprecie que s'ha repercutit l'impost i que aquest ha sigut suportat efectivament per l'obligat tributari. Si l'Administració tributària no disposa d'informació que li permeta apreciar la repercussió de les quotes, correspondrà a l'obligat tributari aportar la informació que permeta identificar les persones o entitats que li van repercutir l'impost i calcular el seu import.

Cap despesa o quota suportada corresponent a un exercici regularitzat per mitjà d'estimació indirecta podrà ser objecte de deducció en un exercici distint.

5. En cas de tributs amb períodes de liquidació inferior a l'any, la quota estimada per la Inspecció de manera anual es repartirà linealment entre els períodes de liquidació corresponents, llevat que l'obligat tributari justifique que és procedent un repartiment temporal diferent.»

Vint-i-nou. Es modifica l'apartat 3 de l'article 159, que queda redactat de la manera següent:

«3. A l'efecte del còmput del termini del procediment inspector es tindrà en compte el que disposa l'apartat 3 de l'article 150 d'aquesta llei.»

Trenta. Es modifica l'apartat 2 de l'article 179, que queda redactat de la manera següent:

«2. Les accions o omissions tipificades en les lleis no donaran lloc a responsabilitat per infracció tributària en els supòsits següents:

- a) Quan es realitzen pels que no tinguen capacitat d'obrar en l'ordre tributari.
- b) Quan concórrega força major.
- c) Quan deriven d'una decisió col·lectiva, per als que hagueren salvat el seu vot o no hagueren assistit a la reunió en què es va adoptar.

d) Quan s'haja posat la diligència necessària en el compliment de les obligacions tributàries. Entre altres supòsits, es considerarà que s'ha posat la diligència necessària quan l'obligat haja actuat emparant-se en una interpretació raonable de la norma o quan l'obligat tributari haja ajustat la seua actuació als criteris manifestats per l'Administració tributària competent en les publicacions i comunicacions escrites a les quals es refereixen els articles 86 i 87 d'aquesta llei. Tampoc s'exigirà aquesta responsabilitat si l'obligat tributari ajusta la seua actuació als criteris manifestats per l'Administració en la contestació a una consulta formulada per un altre obligat, sempre que entre les seues circumstàncies i les mencionades en la contestació a la consulta existisca una igualtat substancial que permeta entendre aplicables els dits criteris i aquests no hagen sigut modificats.

Als efectes del que disposa aquest apartat 2, en els supòsits a què es refereix l'article 206 bis d'aquesta llei, no podrà considerar-se, excepte prova en contra, que hi ha concurrència ni de la diligència deguda en el compliment de les obligacions tributàries ni de la interpretació raonable de la norma assenyalades en el paràgraf anterior.

e) Quan siguen imputables a una deficiència tècnica dels programes informàtics d'assistència facilitats per l'Administració tributària per al compliment de les obligacions tributàries.»

Trenta-u. Se'n modifica l'article 180, que queda redactat de la manera següent:

«Article 180. *Principi de no-concurrència de sancions tributàries.*

1. Una mateixa acció o omisió que haja d'aplicar-se com a criteri de graduació d'una infracció o com a circumstància que determine la qualificació d'una infracció com a greu o molt greu no podrà ser sancionada com a infracció independent.

2. La realització de diverses accions o omissions constitutives de diverses infraccions possibilitarà la imposició de les sancions que siguen procedents per totes.

Entre altres supòsits, la sanció derivada de la comissió de la infracció prevista en l'article 191 d'aquesta llei serà compatible amb la procedent, si és el cas, per l'aplicació dels articles 194 i 195 d'aquesta llei.

Així mateix, la sanció derivada de la comissió de la infracció prevista en l'article 198 d'aquesta llei serà compatible amb les que siguen procedents, si és el cas, per l'aplicació dels articles 199 i 203 d'aquesta llei.

3. Les sancions derivades de la comissió d'infraccions tributàries resulten compatibles amb l'exigència de l'interés de demora i dels recàrrecs del període executiu.»

Trenta-dos. Es modifica el paràgraf d) de l'apartat 1 de l'article 181, que queda redactat de la manera següent:

«d) L'entitat representant del grup fiscal en el règim de consolidació fiscal.»

Trenta-tres. Es modifiquen els apartats 1, 2, 4, 5 i 7 de l'article 199, que queden redactats de la manera següent:

«1. Constitueix infracció tributària presentar de manera incompleta, inexacta o amb dades falses autoliquidacions o declaracions, així com els documents relacionats amb les obligacions duaneres, sempre que no s'haja produït o no es puga produir perjudici econòmic a la Hisenda Pública, o contestacions a requeriments individualitzats d'informació.

També constituirà infracció tributària presentar les autoliquidacions, les declaracions, els documents relacionats amb les obligacions duaneres o altres documents amb transcendència tributària per mitjans diferents dels electrònics, informàtics i telemàtics en aquells supòsits en què hi haja obligació de fer-ho pels esmentats mitjans.

Les infraccions previstes en aquest article seran greus i se sancionaran d'acord amb el que disposen els apartats següents.»

«2. Si es presenten de manera incompleta, inexacta o amb dades falses autoliquidacions o declaracions, la sanció consistirà en multa pecuniària fixa de 150 euros.

Si es presenten autoliquidacions, declaracions o altres documents amb transcendència tributària per mitjans diferents dels electrònics, informàtics i telemàtics quan existisca obligació de fer-ho pels esmentats mitjans, la sanció consistirà en multa pecuniària fixa de 250 euros.»

«4. Tractant-se de requeriments individualitzats o de declaracions exigides amb caràcter general en compliment de l'obligació de subministrament d'informació arreglada en els articles 93 i 94 d'aquesta llei que no tinguen com a objecte dades expressades en magnituds monetàries i hagen sigut contestats o presentades de manera incompleta, inexacta, o amb dades falses, la sanció consistirà en multa

pecuniària fixa de 200 euros per cada dada o conjunt de dades referides a una mateixa persona o entitat omesa, inexacta o falsa.

La sanció serà de 100 euros per cada dada o conjunt de dades referides a una mateixa persona o entitat quan la declaració haja sigut presentada per mitjans diferents dels electrònics, informàtics i telemàtics i existisca obligació de fer-ho pels esmentats mitjans, amb un mínim de 250 euros.»

«5. Tractant-se de requeriments individualitzats o de declaracions exigides amb caràcter general en compliment de l'obligació de subministrament d'informació arreplegada en els articles 93 i 94 d'aquesta llei que tinguen com a objecte dades expressades en magnituds monetàries i hagen sigut contestats o presentades de manera incompleta, inexacta, o amb dades falses, la sanció consistirà en multa pecuniària proporcional de fins al 2 per cent de l'import de les operacions no declarades o declarades incorrectament, amb un mínim de 500 euros.

Si l'import de les operacions no declarades o declarades incorrectament representa un percentatge superior al 10, 25, 50 o 75 per cent de l'import de les operacions que van haver de declarar-se, la sanció consistirà en multa pecuniària proporcional del 0,5, 1, 1,5 o 2 per cent de l'import de les operacions no declarades o declarades incorrectament, respectivament. En cas que el percentatge siga inferior al 10 per cent, s'imposarà multa pecuniària fixa de 500 euros.

La sanció serà de l'1 per cent de l'import de les operacions declarades per mitjans diferents dels electrònics, informàtics i telemàtics quan existisca obligació de fer-ho pels esmentats mitjans, amb un mínim de 250 euros.»

«7. Tractant-se de declaracions i documents relacionats amb les formalitats duaneres presentats de manera incompleta, inexacta o amb dades falses, quan no determinen el naixement d'un deute duaner, la sanció consistirà en multa pecuniària proporcional de l'u per 1000 del valor de les mercaderies a què les declaracions i documents es referisquen, amb un mínim de 100 euros i un màxim de 6000 euros.

Si es presenten per mitjans diferents dels electrònics, informàtics i telemàtics quan existisca obligació de fer-ho pels esmentats mitjans, la sanció consistirà en multa pecuniària fixa de 250 euros.»

Trenta-quatre. Se'n modifica l'article 200, que queda redactat de la manera següent:

«Article 200. *Infracció tributària per incomplir obligacions comptables i registrals.*

1. Constitueix infracció tributària l'incompliment d'obligacions comptables i registrals, entre altres:

a) La inexactitud o omissió d'operacions en la comptabilitat o en els llibres i registres exigits per les normes tributàries.

b) La utilització de comptes amb significat diferent del que els corresponga, segons la seua naturalesa, que dificulte la comprovació de la situació tributària de l'obligat.

c) L'incompliment de l'obligació de portar o conservar la comptabilitat, els llibres i registres establits per les normes tributàries, els programes i arxius informàtics que els servisquen de suport i els sistemes de codificació utilitzats.

d) L'administració de comptabilitats distintes referides a una mateixa activitat i exercici econòmic que dificulten el coneixement de la verdadera situació de l'obligat tributari.

e) El retard en més de quatre mesos en l'administració de la comptabilitat o dels llibres i registres establits per les normes tributàries.

f) L'autorització de llibres i registres sense haver sigut diligenciats o habilitats per l'Administració quan la normativa tributària o duanera exigisca el requisit.

g) El retard en l'obligació de portar els llibres registre a través de la seu electrònica de l'Agència Estatal d'Administració Tributària per mitjà del

subministrament dels registres de facturació en els termes establits reglamentàriament.

2. La infracció prevista en aquest article serà greu.

3. La sanció consistirà en multa pecuniària fixa de 150 euros, llevat que s'aplique el que disposen els paràgrafs següents.

La inexactitud o omissió d'operacions o la utilització de comptes amb significat diferent del que els corresponga se sancionarà amb multa pecuniària proporcional de l'u per cent dels càrrecs, abonaments o anotacions omesos, inexactes, falsejats o arreglats en comptes amb significat diferent del que els corresponga, amb un mínim de 150 i un màxim de 6.000 euros.

La no-administració o conservació de la comptabilitat, els llibres i els registres exigits per les normes tributàries, els programes i arxius informàtics que els servisquen de suport i els sistemes de codificació utilitzats se sancionarà amb multa pecuniària proporcional de l'u per cent de la xifra de negocis del subjecte infractor en l'exercici a què es refereix la infracció, amb un mínim de 600 euros.

L'administració de comptabilitats distintes referides a una mateixa activitat i exercici econòmic que dificulten el coneixement de la verdadera situació de l'obligat tributari se sancionarà amb multa pecuniària fixa de 600 euros per cada un dels exercicis econòmics a què abaste la dita administració.

El retard en més de quatre mesos en l'administració de la comptabilitat o llibres i registres exigits per les normes tributàries se sancionarà amb multa pecuniària fixa de 300 euros.

El retard en l'obligació de portar els llibres registre a través de la seu electrònica de l'Agència Estatal d'Administració tributària per mitjà del subministrament dels registres de facturació en els termes establits reglamentàriament se sancionarà amb multa pecuniària proporcional d'un 0,5 per cent de l'import de la factura objecte del registre, amb un mínim trimestral de 300 euros i un màxim de 6.000 euros.

La utilització de llibres i registres sense haver sigut diligenciats o habilitats per l'Administració quan la normativa tributària o duanera ho exigisca se sancionarà amb multa pecuniària fixa de 300 euros.»

Trenta-cinc. S'hi introdueix un nou article 206 bis, amb la redacció següent:

«Article 206 bis. *Infracció en supòsits de conflicte en l'aplicació de la norma tributària.*

1. Constitueix infracció tributària l'incompliment de les obligacions tributàries per mitjà de la realització d'actes o negocis la regularització dels quals s'haja efectuat per mitjà de l'aplicació del que disposa l'article 15 d'aquesta llei i en què haja resultat acreditada qualsevol de les situacions següents:

a) La falta d'ingrés dins del termini establert en la normativa de cada tribut de la totalitat o part del deute tributari.

b) L'obtenció indeguda d'una devolució derivada de la normativa de cada tribut.

c) La sol·licitud indeguda d'una devolució, benefici o incentiu fiscal.

d) La determinació o acreditació improcedent de partides positives o negatives o crèdits tributaris a compensar o deduir en la base o en la quota de declaracions futures, pròpies o de tercers.

2. L'incompliment a què es refereix l'apartat anterior constituirà infracció tributària exclusivament quan s'acredite l'existència d'igualtat substancial entre el cas objecte de regularització i aquell o aquells altres supòsits en què s'haja establert criteri administratiu i aquest haja sigut fet públic per a general coneixement abans de l'inici del termini per a la presentació de la corresponent declaració o autoliquidació.

A aquest efecte, es considerarà com a criteri administratiu l'establert per aplicació del que disposa l'apartat 2 de l'article 15 d'aquesta llei.

Reglamentàriament es regularà la publicitat del criteri administratiu derivat dels informes establerts en l'apartat 2 de l'article 15 d'aquesta llei.

3. La infracció tributària prevista en aquest article serà greu.

4. La sanció consistirà en:

a) Multa pecuniària proporcional del 50 % de la quantia no ingressada en el supòsit de l'apartat 1.a).

b) Multa pecuniària proporcional del 50 % la quantitat tornada indegudament en el supòsit de l'apartat 1.b).

c) Multa pecuniària proporcional del 15 % de la quantitat indegudament sol·licitada en el supòsit de l'apartat 1.c).

d) Multa pecuniària proporcional del 15 % de l'import de les quantitats indegudament determinades o acreditades si es tracta de partides a compensar o deduir en la base imposable, o del 50 % si es tracta de partides a deduir en la quota o de crèdits tributaris aparents en el supòsit de l'apartat 1.d).

5. Les infraccions i sancions regulades en aquest article seran incompatibles amb les que correspondrien per les regulades en els articles 191, 193, 194 i 195 d'aquesta llei.

6. En els supòsits regulats en aquest article serà aplicable el que disposa l'article 188 d'aquesta llei.»

Trenta-sis. Es modifica l'apartat 2 de l'article 211, que queda redactat de la manera següent:

«2. El procediment sancionador en matèria tributària haurà de concloure en el termini màxim de sis mesos comptats des de la notificació de la comunicació d'inici del procediment. Es considerarà que el procediment conclou en la data en què es notifique l'acte administratiu de resolució del procediment. Per a considerar-se complida l'obligació de notificar i de computar el termini de resolució, seran aplicables les regles contingudes en l'apartat 2 de l'article 104 d'aquesta llei.

Quan, havent-se iniciat el procediment sancionador, concórrega en el procediment inspector del que porta causa alguna de les circumstàncies previstes en l'apartat 5 de l'article 150 d'aquesta llei, el termini per a concloure el procediment sancionador s'estendrà pel mateix període que siga procedent d'acord amb el que disposa el dit apartat.»

Trenta-set. Es modifica l'apartat 1 de l'article 221, que queda redactat de la manera següent:

«1. El procediment per al reconeixement del dret a la devolució d'ingressos indeguts s'iniciarà d'ofici o a instància de l'interessat en els supòsits següents:

a) Quan s'haja produït una duplicitat en el pagament de deutes tributaris o sancions.

b) Quan la quantitat pagada haja sigut superior a l'import a ingressar resultant d'un acte administratiu o d'una autoliquidació.

c) Quan s'hagen ingressat quantitats corresponents a deutes o sancions tributaris després d'haver transcorregut els terminis de prescripció. No es tornaran en cap cas les quantitats satisfetes en la regularització voluntària establida en l'article 252 d'aquesta llei.

d) Quan així ho establisca la normativa tributària.

Reglamentàriament es desplegarà el procediment previst en aquest apartat, al qual serà aplicable el que disposa l'apartat 2 de l'article 220 d'aquesta llei.»

Trenta-huit. S'introdueix un nou apartat 5 en l'article 224, i es renumera l'actual apartat 5 com a 6, amb la redacció següent:

«5. En els casos de l'article 68.9 d'aquesta llei, si el recurs afecta un deute tributari que, al seu torn, ha determinat el reconeixement d'una devolució a favor de l'obligat tributari, les garanties aportades per a obtindre la suspensió garantiran així mateix les quantitats que, si és el cas, hagen de reintegrar-se com a conseqüència de l'estimació total o parcial del recurs.»

Trenta-nou. S'introdueix un nou apartat 3 en l'article 225, i es renumeren els actuals apartats 3, 4 i 5 com a 4, 5 i 6, amb la redacció següent:

«3. En execució d'una resolució que estime totalment o parcialment el recurs contra la liquidació d'una obligació tributària connexa a una altra del mateix obligat tributari d'acord amb l'article 68.9 d'aquesta llei, es regularitzarà l'obligació connexa diferent d'aquella contra la qual s'haja recorregut en la qual l'Administració haja aplicat els criteris o elements en què es va fonamentar la liquidació de l'obligació tributària objecte de la reclamació.

Si de la regularització resulta l'anul·lació de la liquidació de l'obligació connexa diferent d'aquella contra la qual s'haja recorregut i la pràctica d'una nova liquidació que s'ajuste a allò que s'ha resolt en el recurs, serà aplicable el que disposa l'article 26.5 d'aquesta llei.»

Quaranta. Se'n modifica l'article 229, que queda redactat de la manera següent:

«Article 229. *Competències dels òrgans economicoadministratius.*

1. El Tribunal Economicoadministratiu Central coneixerà:

a) En única instància, de les reclamacions economicoadministratives que s'interposen contra els actes administratius dictats pels òrgans centrals del Ministeri d'Economia i Hisenda o altres departaments ministerials, de l'Agència Estatal d'Administració Tributària i de les entitats de dret públic vinculades o dependents de l'Administració General de l'Estat, així com, si és el cas, contra els actes dictats pels òrgans superiors de l'Administració de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia.

També coneixerà en única instància de les reclamacions en què haja d'oïr o haja oït com a tràmit previ el Consell d'Estat.

b) En única instància, de les reclamacions economicoadministratives que s'interposen contra els actes administratius dictats pels òrgans perifèrics de l'Administració General de l'Estat, de l'Agència Estatal d'Administració Tributària i de les entitats de dret públic vinculades o dependents de l'Administració General de l'Estat o, si és el cas, pels òrgans de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia no compresos en la lletra anterior, així com contra les actuacions dels particulars susceptibles de reclamació, quan, fins i tot podent presentar-se la reclamació en primera instància davant del tribunal economicoadministratiu regional o local corresponent o, si és el cas, davant de l'òrgan econòmic administratiu de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia, la reclamació s'interpose directament davant del Tribunal Economicoadministratiu Central, d'acord amb el que disposa l'apartat 6 d'aquest article.

c) En segona instància, dels recursos d'alçada ordinaris que s'interposen contra les resolucions dictades en primera instància pels tribunals economicoadministratius regionals i locals i, si és el cas, com a conseqüència de la tasca unificadora de criteri que correspon a l'Estat, contra les resolucions dictades pels òrgans economicoadministratius de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia.

d) Com a conseqüència de la seua tasca unificadora de criteri, dels recursos extraordinaris d'alçada per a unificació de criteri previstos en l'article 242 d'aquesta llei.

Així mateix i, com a conseqüència d'aquesta tasca unificadora, quan existisquen resolucions dels tribunals economicoadministratius regionals o locals que apliquen criteris diferents dels continguts en resolucions d'altres tribunals economicoadministratius, o que revisten especial transcendència, el president o la vocalia coordinadora del Tribunal Economicoadministratiu Central, per iniciativa pròpia o a proposta de qualsevol dels vocals del Tribunal Economicoadministratiu Central o dels presidents dels tribunals economicoadministratius regionals o locals, podran promoure l'adopció d'una resolució en unificació de criteri per la Sala o pel Ple del Tribunal Economicoadministratiu Central, que tindrà els mateixos efectes que la resolució del recurs regulat en l'article 242 d'aquesta llei. Amb caràcter previ a la resolució d'unificació de criteri, es donarà tràmit d'al·legacions per un termini d'un mes, comptat des que es comuniquen l'acord de promoció de la resolució en unificació de criteri als directors generals del Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques, als directors de departament de l'Agència Estatal d'Administració Tributària i als òrgans equivalents o assimilats de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia respecte a les matèries de la seua competència.

e) Dels recursos extraordinaris de revisió, excepte els supòsits a què es refereix l'article 59.1.c) últim paràgraf de la Llei 22/2009, per la qual es regula el sistema de finançament de les comunitats autònomes de règim comú i ciutats amb estatut d'autonomia.

f) De la rectificació d'errors en què incorreguen les seues pròpies resolucions, d'acord amb el que disposa l'article 220 d'aquesta llei.

2. Els tribunals economicoadministratius regionals i locals coneixeran:

a) En única instància, de les reclamacions que s'interposen contra els actes administratius dictats pels òrgans perifèrics de l'Administració General de l'Estat, de l'Agència Estatal d'Administració Tributària i de les entitats de dret públic vinculades o dependents de l'Administració General de l'Estat i, si és el cas, pels òrgans de l'administració de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia no compresos en el paràgraf a) de l'apartat anterior, quan la quantia de la reclamació siga igual o inferior a l'import que es determine reglamentàriament.

b) En primera instància, de les reclamacions que s'interposen contra els actes administratius dictats pels òrgans mencionats en el paràgraf a) d'aquest apartat, quan la quantia de la reclamació siga superior a l'import que es determine reglamentàriament.

c) De la rectificació d'errors en què incorreguen les seues pròpies resolucions, d'acord amb el que disposa l'article 220 d'aquesta llei.

3. Quan existisquen resolucions d'una sala desconcentrada d'un tribunal economicoadministratiu regional que no s'adeqüen als criteris del tribunal o que siguen contraris als d'una altra sala desconcentrada del mateix tribunal, o que revisten especial transcendència, el president del tribunal economicoadministratiu regional podrà promoure l'adopció d'una resolució de fixació de criteri pel ple del tribunal economicoadministratiu regional o per una sala convocada amb aquest fi, presidida per ell, i formada pels membres del tribunal que decidisca el president en atenció a la seua especialització en les qüestions a considerar. La resolució que es dicte no afectarà la situació jurídica particular derivada de les resolucions prèvies. Els criteris així adoptats seran vinculants per a les sales i òrgans unipersonals del corresponent tribunal. Contra les resolucions que es dicten es podrà interposar el recurs extraordinari d'alçada per a unificació de criteri previst en l'article 242 d'aquesta llei.

4. Els òrgans economicoadministratius de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia coneixeran, si és el cas, i excepte el que disposa l'article 59.1.c), segon paràgraf, de la Llei 22/2009, per la qual es regula el sistema de finançament de les comunitats autònomes de règim comú i ciutats amb estatut d'autonomia:

a) En única instància, de les reclamacions que s'interposen contra els actes administratius dictats pels òrgans de l'administració de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia no compresos en el paràgraf a) de l'apartat 1, quan la quantia de la reclamació siga igual o inferior a l'import que es determine reglamentàriament.

b) En primera instància, de les reclamacions que s'interposen contra els actes administratius dictats pels òrgans mencionats en el paràgraf a) d'aquest apartat quan la quantia de la reclamació siga superior a l'import que es determine reglamentàriament.

c) De la rectificació d'errors en què incórreguen les seues pròpies resolucions, d'acord amb el que disposa l'article 220 d'aquesta llei.

5. Els tribunals economicoadministratius regionals i locals i, si és el cas, els òrgans economicoadministratius de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia, coneixeran així mateix de les reclamacions que s'interposen contra actuacions dels particulars en matèria tributària susceptibles de reclamació economicoadministrativa, en primera o única instància segons que la quantia de la reclamació excedisca o no l'import que es determine reglamentàriament, excepte el que disposa l'article 59.1.c), segon paràgraf, de la Llei 22/2009, per la qual es regula el sistema de finançament de les comunitats autònomes de règim comú i ciutats amb estatut d'autonomia.

En aquests casos, la competència dels tribunals economicoadministratius regionals i locals i dels òrgans economicoadministratius de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia vindrà determinada pel domicili fiscal de la persona o entitat que interpose la reclamació. Si aquest es troba fora d'Espanya, la competència correspondrà al Tribunal Economicoadministratiu Central, siga quina siga la seua quantia.

6. Quan la resolució de la reclamació economicoadministrativa siga susceptible de recurs d'alçada ordinari davant del Tribunal Economicoadministratiu Central, la reclamació podrà interposar-se directament davant d'aquest òrgan. En aquest cas, la tramitació correspondrà a la secretaria del tribunal economicoadministratiu regional o local o de l'òrgan economicoadministratiu de la comunitat autònoma o de la ciutat amb estatut d'autonomia, sense perjudici de les actuacions complementàries de tramitació que decidisca dur a terme el Tribunal Economicoadministratiu Central i llevat que l'interessat sol·licite que la posada de manifest tinga lloc davant del Tribunal Economicoadministratiu Central, i en aquest cas, la tramitació seguirà en aquest òrgan.

7. En cada comunitat autònoma existirà un tribunal economicoadministratiu regional. En cada ciutat amb estatut d'autonomia existirà un tribunal economicoadministratiu local.

L'àmbit dels tribunals economicoadministratius regionals i locals coincidirà amb el de la respectiva comunitat autònoma o ciutat amb estatut d'autonomia i la seua competència territorial per a conèixer de les reclamacions economicoadministratives es determinarà d'acord amb la seu de l'òrgan que haja dictat l'acte objecte de la reclamació. En els tribunals economicoadministratius regionals podran crear-se sales desconcentrades amb l'àmbit territorial i les competències que es fixen en la normativa tributària.»

Quaranta-u. Se'n modifica l'article 230, que queda redactat de la manera següent:

«Article 230. *Acumulació de reclamacions economicoadministratives.*

1. Els recursos i les reclamacions economicoadministratives s'acumularan als efectes de la seua tramitació i resolució en els casos següents:

- a) Les interposades per un mateix interessat relatives al mateix tribut que deriven d'un mateix procediment.
- b) Les interposades per diversos interessats relatives al mateix tribut, sempre que deriven d'un mateix expedient, plantegen idèntiques qüestions i hagen de ser resoltes pel mateix òrgan economicoadministratiu.
- c) Les que s'hagen interposat per diversos interessats contra un mateix acte administratiu o contra una mateixa actuació tributària dels particulars.
- d) La interposada contra una sanció si s'ha presentat reclamació contra el deute tributari de què derive.

2. Fora dels casos establits en el número anterior, el tribunal, d'ofici o a instància de part, podrà acumular motivadament aquelles reclamacions que considere que han de ser objecte de resolució unitària que afecten el mateix o distints tributs, sempre que existisca connexió entre estes. En cas que es tracte de distints reclamants i no haja sigut sol·licitat per ells mateixos, prèviament se'ls haurà de concedir un termini de 5 dies per a manifestar el que estimen convenient respecte de la procedència de l'acumulació.

Les acumulacions a què es refereix aquest apartat podran quedar sense efecte quan el tribunal considere convenient la resolució separada de les reclamacions.

3. Els acords sobre acumulació o pels quals es deixa sense efecte una acumulació tindran el caràcter d'actes de tràmit i no seran recurribles.

4. L'acumulació atindrà l'àmbit territorial de cada tribunal economicoadministratiu o sala desconcentrada, sense que en cap cas puga alterar la competència per a resoldre ni la via d'impugnació procedent, excepte en els casos previstos en els paràgrafs a), c) i d) de l'apartat 1 d'aquest article. En aquests casos, si el Tribunal Economicoadministratiu Central és competent per a resoldre sobre una de les reclamacions objecte d'acumulació, ho serà també per a conèixer de les acumulades; en un altre supòsit, la competència correspondrà, en els casos previstos en els paràgrafs a) i c) de l'apartat 1, a l'òrgan competent per a conèixer de la reclamació que s'haja interposat primer, i, en l'establert en el paràgraf d), a l'òrgan competent per a conèixer de la reclamació contra el deute tributari.»

Quaranta-dos. S'introdueix un nou apartat 7 en l'article 233, i es renumeren l'actual apartat 7 i següents, amb la redacció següent:

«7. En els casos de l'article 68.9 d'aquesta llei, si la reclamació afecta un deute tributari que, al seu torn, ha determinat el reconeixement d'una devolució a favor de l'obligat tributari, les garanties aportades per a obtindre la suspensió garantiran així mateix les quantitats que hagen de reintegrar-se com a conseqüència de l'estimació total o parcial de la reclamació.»

Quaranta-tres. Se'n modifica l'article 234, que queda redactat de la manera següent:

«Article 234. *Normes generals.*

1. Les reclamacions economicoadministratives es tramitaran en única o primera instància amb els recursos que aquesta llei estableix.
2. Es tindrà per acreditada la representació voluntària, sense necessitat d'aportar un dels mitjans establits en l'article 46.2 d'aquesta llei, quan la representació haja sigut admesa per l'Administració tributària en el procediment en què es va dictar l'acte impugnat.
3. El procediment s'impulsarà d'ofici amb subjecció als terminis establits, que no seran susceptibles de pròrroga ni requeriran que es declare la seua finalització.

4. Tots els actes i resolucions que afecten els interessats o posen terme en qualsevol instància a una reclamació economicoadministrativa seran notificats a aquells, bé per mitjans electrònics, bé en el domicili assenyalat o, a falta d'això, d'acord amb l'article 112 d'aquesta llei.

La notificació es farà de manera electrònica obligatòriament per als interessats, i en els termes que reglamentàriament s'establisquen, en els supòsits en què, d'acord amb l'article 235.5 d'aquesta llei, siga obligatòria la interposició de la reclamació per aquesta via.

La notificació haurà d'expressar si l'acte o resolució és o no definitiu en via economicoadministrativa i, si és el cas, els recursos que siguen procedents, òrgan davant el qual han de presentar-se i termini per a interposar-los, sense que això impedisca que els interessats puguen exercir qualsevol altre recurs que estimen pertinent.

5. El procediment economicoadministratiu serà gratuït. No obstant això, si la reclamació o el recurs resulta desestimat o no admés i l'òrgan economicoadministratiu aprecia temeritat o mala fe, podrà exigir-se a la persona a qui resulte imputable la dita temeritat o mala fe que sufrague les costes del procediment, segons els criteris que es fixen reglamentàriament.

La condemna en costes s'imposarà en la resolució que es dicte, amb menció expressa dels motius pels quals l'òrgan economicoadministratiu ha apreciat la concurrència de mala fe o temeritat, així com la quantificació d'aquesta.

Quan s'haja interposat recurs d'alçada ordinari, l'eficàcia de la condemna en costes dictada en primera instància quedarà supeditada a la confirmació en la resolució que es dicte en el dit recurs d'alçada ordinari.

6. El procediment economicoadministratiu es regularà d'acord amb les disposicions previstes en aquest capítol i en les disposicions reglamentàries de desplegament que es dicten.

Quaranta-quatre. Se'n modifica l'article 235, que queda redactat de la manera següent:

«Article 235. *Iniciació.*

1. La reclamació economicoadministrativa en única o primera instància s'interposarà en el termini d'un mes a comptar de l'endemà de la notificació de l'acte impugnat, o des de l'endemà del dia en què quede constància de la realització o omissió de la retenció o ingrés a compte, de la repercussió motiu de la reclamació o de la substitució derivada de les relacions entre el substituït i el contribuïent.

En els supòsits de silenci administratiu, podrà interposar-se la reclamació des de l'endemà del dia en què produïsquen els seus efectes. Si després de la interposició de la reclamació, i abans de la seua resolució, es dicta una resolució expressa, es remetrà al tribunal, una vegada notificada a l'interessat.

En la notificació s'advertirà que la resolució expressa, segons el seu contingut, es considerarà impugnada en via economicoadministrativa, o causarà la terminació del procediment per satisfacció extraprocessal que serà declarada per l'òrgan econòmic administratiu que estiga coneixent el procediment.

En tot cas, es concedirà el termini d'un mes a comptar de l'endemà de la notificació perquè l'interessat pugua formular davant del tribunal les al·legacions que tinga per convenients. En les al·legacions l'interessat podrà pronunciar-se sobre les conseqüències assenyalades en el paràgraf anterior. En cas de no fer-ho, s'entendrà la seua conformitat amb aquestes conseqüències.

Tractant-se de reclamacions relatives a l'obligació d'expedir i entregar factura que incumbeix empresaris i professionals, el termini a què es refereix el primer paràgraf començarà a comptar-se transcorregut un mes des que s'haja requerit formalment el compliment de la dita obligació.

En el supòsit de deutes de venciment periòdic i notificació col·lectiva, el termini per a la interposició es computarà a partir de l'endemà de la finalització del període voluntari de pagament.

2. El procediment haurà d'iniciar-se per mitjà d'un escrit que podrà limitar-se a sol·licitar que es tinga per interposada, identificant el reclamant, l'acte o actuació contra el qual es reclama, el domicili per a notificacions i el tribunal davant el qual s'interposa. Així mateix, el reclamant podrà adjuntar-hi les al·legacions en què base el seu dret.

En els casos de reclamacions relatives a retencions, ingressos a compte, repercussions, obligació d'expedir i entregar factura i a les relacions entre el substitut i el contribuent, l'escrit haurà d'identificar també la persona contra qui s'haja recorregut i el seu domicili i adjuntar tots els antecedents que estiguen a disposició del reclamant o en registres públics.

3. L'escrit d'interposició es dirigirà a l'òrgan administratiu que haja dictat l'acte reclamable, que el remetrà al tribunal competent en el termini d'un mes junt amb l'expedient, si és el cas electrònic, corresponent a l'acte, al qual es podrà incorporar un informe si es considera convenient. En el supòsit previst en l'article 229.6 d'aquesta llei, l'escrit d'interposició es remetrà al tribunal economicoadministratiu a què corresponga la tramitació de la reclamació.

No obstant això, quan l'escrit d'interposició incloga al·legacions, l'òrgan administratiu que va dictar l'acte podrà anul·lar totalment o parcialment l'acte impugnat abans de la remissió de l'expedient al tribunal dins del termini assenyalat en el paràgraf anterior, sempre que no s'haja presentat prèviament recurs de reposició. En aquest cas, es remetrà al tribunal el nou acte dictat junt amb l'escrit d'interposició.

Si l'òrgan administratiu no ha remès al tribunal l'escrit d'interposició de la reclamació, bastarà que el reclamant presente davant del tribunal la còpia segellada del dit escrit perquè la reclamació es pugui tramitar i resoldre.

4. En els casos de reclamacions relatives a retencions, ingressos a compte, repercussions, a l'obligació d'expedir i entregar factura i relacions entre el substitut i el contribuent, l'escrit d'interposició es dirigirà al tribunal competent per a resoldre la reclamació.

5. La interposició de la reclamació es realitzarà obligatòriament a través de la seu electrònica de l'òrgan que haja dictat l'acte reclamable quan els reclamants estiguen obligats a rebre per mitjans electrònics les comunicacions i notificacions.»

Quaranta-cinc. Es modifica l'apartat 1 de l'article 236, que queda redactat de la manera següent:

«1. El tribunal, una vegada rebut i, si és el cas, completat l'expedient, el posarà de manifest als interessats que hagen comparegut en la reclamació i no hagen presentat al·legacions en la interposició o les hagen formulades però amb la sol·licitud expressa d'aquest tràmit, per un termini comú d'un mes en què hauran de presentar escrit d'al·legacions amb aportació de les proves oportunes. La posada de manifest de l'expedient electrònic podrà tindre lloc per mitjans electrònics, informàtics o telemàtics, i es podran presentar per aquests mitjans les al·legacions i proves. Els obligats a interposar la reclamació de manera electrònica hauran de presentar les al·legacions, proves i qualsevol altre escrit per aquesta mateixa via. En cas de deficiència tècnica imputable a l'Administració tributària que impossibilita la realització del tràmit per aquesta via, el tribunal adoptarà les mesures oportunes per a evitar perjudicis a l'interessat, i podrà, entre altres, concedir un nou termini, prorrogar l'anteriorment concedit o autoritzar que es realitze per altres mitjans.»

Quaranta-sis. S'introdueix un nou apartat 3 en l'article 237, amb la redacció següent:

«3. Reglamentàriament es desplegarà el procediment per a plantejar qüestions prejudicials davant del Tribunal de Justícia de la Unió Europea. Quan el plantejament

de la qüestió prejudicial no haja sigut sol·licitat pels interessats en la reclamació o recurs economicoadministratiu, abans que aquest es produïska es concedirà un termini de quinze dies als interessats perquè formulen al·legacions en relació exclusivament amb l'oportunitat d'aquest plantejament.

En tot cas, el tribunal, abans de plantejar la qüestió prejudicial, concedirà un termini de quinze dies a l'administració tributària autora de l'acte perquè formule al·legacions.

Quan s'haja plantejat una qüestió prejudicial davant del Tribunal de Justícia de la Unió Europea d'acord amb el que preveuen els paràgrafs anteriors, se suspendrà el procediment economicoadministratiu des del seu plantejament i fins que es reba la resolució que resolga la qüestió prejudicial. Així mateix, serà procedent la suspensió del curs d'aquells procediments economicoadministratius per a la resolució dels quals siga necessari conèixer el resultat de la qüestió prejudicial plantejada. Aquesta suspensió es comunicarà als interessats en el procediment economicoadministratiu i determinarà la suspensió del còmput del termini de prescripció dels drets a què es refereix l'article 66 d'aquesta llei, còmput que continuarà una vegada es reba en l'òrgan economicoadministratiu competent la resolució de la qüestió plantejada.»

Quaranta-set. Es modifica l'apartat 2 de l'article 238, que queda redactat de la manera següent:

«2. Quan es produïska la renúncia o desistiment del reclamant, la caducitat de la instància o la satisfacció extraprocessal, el tribunal acordarà motivadament l'arxivament de les actuacions. Aquest acord podrà ser adoptat a través d'òrgans unipersonals.

L'acord d'arxivament d'actuacions podrà revisar-se d'acord amb el que disposa l'article bis.241 d'aquesta llei. »

Quaranta-huit. Es modifiquen els apartats 3, 5 i 6 de l'article 239 i s'hi introdueix un nou apartat 7, i es renumera l'actual apartat 7 com a 8, amb les redaccions següents:

«3. La resolució podrà ser estimatòria, desestimatòria o declarar la inadmissibilitat. La resolució estimatòria podrà anul·lar totalment o parcialment l'acte impugnat per raons de dret substantiu o per defectes formals.

Quan la resolució aprecie defectes formals que hagen disminuït les possibilitats de defensa del reclamant, es produirà l'anul·lació de l'acte en la part afectada i s'ordenarà la retroacció de les actuacions al moment en què es va produir el defecte formal.

A excepció del supòsit a què es refereix el paràgraf anterior, els actes d'execució, incloent-hi la pràctica de liquidacions que resulten dels pronunciaments dels tribunals, no formaran part del procediment en què tinga origen l'acte objecte d'impugnació.

Excepte en els casos de retroacció, els actes resultants de l'execució de la resolució hauran de ser notificats en el termini d'un mes des que la resolució tinga entrada en el registre de l'òrgan competent per a la seua execució. No s'exigiran interessos de demora des que l'Administració incomplisca el termini d'un mes.»

«5. La resolució que es dicte tindrà plena eficàcia respecte dels interessats als quals s'haja notificat l'existència de la reclamació. Les resolucions dels tribunals economicoadministratius dictades en les reclamacions relatives a actuacions o omissions dels particulars, a què es refereix l'article 227.4 d'aquesta llei, una vegada hagen adquirit fermesa, vincularan l'Administració tributària quant a la qualificació jurídica dels fets tinguts en compte per a resoldre, sense perjudici de les seues potestats de comprovació i investigació. A aquest efecte, aquestes resolucions seran comunicades a l'administració competent.

6. Quan no es complisca, en el termini legalment establert, la resolució del tribunal que impone l'obligació d'expedir factura, el reclamant podrà, en nom i per compte del reclamat, expedir la factura en què es documente l'operació, d'acord amb les regles següents:

1a. L'exercici d'aquesta facultat haurà de ser comunicat per escrit al tribunal economicoadministratiu que haja conegut del respectiu procediment, indicant-se que la resolució no s'ha complert i que s'emetrà la factura corresponent. Igualment haurà de comunicar al reclamat, per qualsevol mitjà que deixe constància de la recepció, que exercitarà aquesta facultat.

2a. La factura en què es documente l'operació serà confeccionada pel reclamant, que constarà com a destinatari de l'operació, figurant com a expedidor el que ha incomplert la dita obligació.

3a. El reclamant remetrà una còpia de la factura al reclamat, l'original de la qual haurà de quedar en poder seu. Igualment haurà d'enviar a l'Agència Estatal de l'Administració Tributària una còpia de la factura i de l'escrit presentat davant del tribunal economicoadministratiu en què comunicava l'incompliment de la resolució dictada.

7. En execució d'una resolució que estime totalment o parcialment la reclamació contra la liquidació d'una obligació tributària connexa a una altra del mateix obligat tributari d'acord amb l'article 68.9 d'aquesta llei, es regularitzarà l'obligació connexa diferent d'aquella contra la qual s'ha recorregut en què l'Administració haja aplicat els criteris o elements en què es va fonamentar la liquidació de l'obligació tributària objecte de la reclamació.

Si de la regularització resulta l'anul·lació de la liquidació de l'obligació connexa diferent d'aquella contra la qual s'ha recorregut i la pràctica d'una nova liquidació que s'ajuste al que ha resolt el tribunal, serà aplicable el que disposa l'article 26.5 d'aquesta llei.»

Quaranta-nou. Es modifica l'apartat 1 de l'article 240, que queda redactat de la manera següent:

«1. La duració del procediment en qualsevol de les seues instàncies serà d'un any comptat des de la interposició de la reclamació. Transcorregut aquest termini, l'interessat podrà considerar desestimada la reclamació a fi d'interposar el recurs procedent.

El tribunal haurà de resoldre expressament en tot cas. Els terminis per a la interposició dels corresponents recursos començaran a comptar-se des de l'endemà de la notificació de la resolució expressa.»

Cinquanta. Es modifica l'apartat 3 de l'article 241, que queda redactat de la manera següent:

«3. Estaran legitimats per a interposar aquest recurs els interessats, els directors generals del Ministeri d'Economia i Hisenda i els directors de departament de l'Agència Estatal d'Administració Tributària en les matèries de la seua competència, així com els òrgans equivalents o assimilats de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia en matèria de la seua competència.

En els termes que es fixen reglamentàriament, a l'escrit d'interposició podrà adjuntar-s'hi la sol·licitud de suspensió de l'execució de la resolució impugnada pels òrgans de l'Administració. La sol·licitud suspensdrà cautelament l'execució de la resolució contra la qual s'ha recorregut mentre el Tribunal Economicoadministratiu Central decidisca sobre la procedència o no de la petició de suspensió. La decisió del Tribunal sobre la procedència de la suspensió posarà fi a la via administrativa.

La suspensió es fonamentarà en el fet que hi ha indicis racionals que el cobrament del deute que finalment puga resultar exigible es podria veure frustrat o greument dificultat, i no seria necessària l'aportació de garantia. En la sol·licitud de suspensió haurà de motivar-se de manera suficient la concurrència d'aquestes situacions.

La resolució sobre la petició de suspensió serà notificada pel Tribunal Económico-administratiu Central al recurrent i als altres interessats en el procediment.

La suspensió, cautelar o definitiva, impedirà que es tornen les quantitats que s'hagen ingressat i que s'alliberen les garanties que haja constituït l'interessat en la reclamació económico-administrativa en primera instància per a obtindre la suspensió de l'acte contra el qual s'ha recorregut. Així mateix, quedaran subsistents i mantindran la seua eficàcia els actes del procediment recaptatori que s'hagen dictat per a garantir el pagament del deute tributari.

No obstant el que disposen els paràgrafs anteriors, quan l'execució de la resolució impugnada puga determinar el reconeixement del dret a una devolució tributària, serà procedent la dita execució prèvia prestació per part de l'obligat tributari d'alguna de les garanties regulades en l'article 224.2 d'aquesta llei.»

Cinquanta-u. S'hi introdueix un nou article 241 bis, amb la redacció següent:

«Article 241 bis. *Recurs d'anul·lació.*

1. Contra les resolucions de les reclamacions económico-administratives, les persones a què es refereix l'article 241.3 d'aquesta llei podran interposar recurs d'anul·lació en el termini de 15 dies davant del tribunal que haja dictat la resolució que s'impugna, exclusivament en els casos següents:

- a) Quan s'haja declarat incorrectament la inadmissibilitat de la reclamació.
- b) Quan s'hagen declarat inexistents les al·legacions o proves oportunament presentades en la via económico-administrativa.
- c) Quan s'al·legue l'existència d'incongruència completa i manifesta de la resolució.

2. També podrà interposar-se un recurs d'anul·lació contra l'acord d'arxivament d'actuacions a què es refereix l'article 238 d'aquesta llei.

3. No podrà deduir-se novament aquest recurs contra la seua resolució. El recurs d'anul·lació no serà procedirà contra la resolució del recurs extraordinari de revisió.

4. L'escrit d'interposició inclourà les al·legacions i adjuntarà les proves pertinents. El tribunal resoldrà sense més tràmit en el termini d'un mes, i en cas contrari, es considerarà desestimat.

5. La interposició del recurs d'anul·lació suspèn el termini per a la interposició del recurs ordinari d'alçada que, si és el cas, siga procedent contra la resolució impugnada, el còmput del qual s'iniciarà novament l'endemà de la notificació de la resolució desestimatòria del recurs d'anul·lació o l'endemà del dia en què es considere desestimat per silenci administratiu.

Si la resolució del recurs d'anul·lació és estimatòria, el recurs ordinari d'alçada que, si és el cas, siga procedent, s'interposarà contra l'esmentada resolució, i s'iniciarà el còmput del termini per a interposar-lo l'endemà de la notificació de la resolució estimatòria.

6. Si la resolució del recurs d'anul·lació el desestima, el recurs que s'interpose després de la resolució del recurs d'anul·lació servirà per a impugnar tant aquesta resolució com la dictada abans pel tribunal económico-administratiu objecte del recurs d'anul·lació, i es podran plantejar en aquest recurs tant les qüestions relatives als motius del recurs d'anul·lació com qualssevol altres de relatives al fons de l'assumepte i a l'acte administratiu inicialment impugnat.»

Cinquanta-dos. S'hi introdueix un nou article 241 ter, amb la redacció següent:

«Article 241 ter. *Recurs contra l'execució.*

1. Els actes d'execució de les resolucions economicoadministratives s'ajustaran exactament als pronunciaments d'aquelles.

2. Si l'interessat està disconforme amb els actes dictats com a conseqüència de l'execució d'una resolució economicoadministrativa, podrà presentar aquest recurs.

3. Serà competent per a conèixer d'aquest recurs l'òrgan del tribunal que haja dictat la resolució que s'executa. La resolució dictada podrà establir els termes concrets en què caldrà procedir per al degut compliment de la sentència.

4. El termini d'interposició d'aquest recurs serà d'un mes a comptar de l'endemà de la notificació de l'acte impugnat.

5. La tramitació d'aquest recurs s'efectuarà a través del procediment abreujat, excepte en el supòsit específic en què la resolució economicoadministrativa haja ordenat la retroacció d'actuacions, i en aquest cas se seguirà pel procediment abreujat o general que siga procedent segons la quantia de la reclamació inicial. El procediment aplicable determinarà el termini en què haurà de ser resolt el recurs.

6. No s'admetrà en cap cas la suspensió de l'acte contra el qual s'ha recorregut quan no es plantegen qüestions noves respecte a la resolució economicoadministrativa que s'executa.

7. No cabrà la interposició de recurs de reposició amb caràcter previ al recurs contra l'execució.

8. El tribunal declararà la inadmissibilitat del recurs contra l'execució respecte d'aquelles qüestions que es plantegen sobre temes ja decidits per la resolució que s'executa, sobre temes que haurien pogut ser plantejats en la reclamació la resolució de la qual s'executa o quan concórrega algun dels supòsits a què es refereix l'article 239.4 d'aquesta llei.»

Cinquanta-tres. Es modifiquen els apartats 1 i 3 de l'article 242, que queden redactats de la manera següent:

«1. Les resolucions dictades pels tribunals economicoadministratius regionals i locals i pels òrgans economicoadministratius de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia que no siguen susceptibles de recurs d'alçada ordinari i, si és el cas, les dictades pels òrgans economicoadministratius de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia en única instància, podran ser impugnades, per mitjà del recurs extraordinari d'alçada per a la unificació de criteri, pels directors generals del Ministeri d'Economia i Hisenda i pels directors de departament de l'Agència Estatal d'Administració Tributària i pels òrgans equivalents o assimilats de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia respecte a les matèries de la seua competència, quan estimen greument danyoses i errònies les dites resolucions, o quan apliquen criteris diferents dels continguts en resolucions d'altres tribunals economicoadministratius de l'Estat o dels òrgans economicoadministratius de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia.

Quan els tribunals economicoadministratius regionals o locals o els òrgans economicoadministratius de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia dicten resolucions adoptant un criteri diferent del seguit amb anterioritat, hauran de fer-ho constar expressament en les resolucions.»

«3. La resolució haurà de dictar-se en el termini de tres mesos i respectarà la situació jurídica particular derivada de la resolució contra la qual s'ha recorregut, fixant la doctrina aplicable.»

Cinquanta-quatre. Es modifica l'apartat 6 de l'article 244, que queda redactat de la manera següent:

«6. La resolució del recurs extraordinari de revisió es dictarà en el termini de sis mesos. Transcorregut aquest termini sense haver-se notificat resolució expressa, l'interessat podrà considerar desestimat el recurs.»

Cinquanta-cinc. Es modifica el títol de la secció 3a del capítol IV del títol V, que passa a denominar-se:

«Procediment abreujat».

Cinquanta-sis. Se'n modifica l'article 245, que queda redactat de la manera següent:

«Article 245. *Àmbit d'aplicació.*

1. Les reclamacions economicoadministratives es tramitaran pel procediment previst en aquesta secció quan siguem de quantia inferior a la que es determine reglamentàriament.

2. Les reclamacions economicoadministratives tramitades per aquest procediment seran resoltes en única instància pels tribunals economicoadministratius. Per a resoldre, els tribunals economicoadministratius podran actuar de manera unipersonal.

3. El procediment abreujat es regularà pel que disposa aquesta secció, per les normes reglamentàries que es dicten per a desplegar-la i, en defecte de norma expressa, pel que disposa aquest capítol.»

Cinquanta-set. Se'n modifica l'article 246, que queda redactat de la manera següent:

«Article 246. *Iniciació.*

1. La reclamació s'iniciarà per mitjà d'un escrit que haurà d'incloure el contingut següent:

a) Identificació del reclamant i de l'acte o actuació contra el qual es reclama, el domicili per a notificacions i el tribunal davant el qual s'interposa.

En els casos de reclamacions relatives a retencions, ingressos a compte, repercussions, obligació d'expedir i entregar factura o relacions entre el substitut i el contribuent, l'escrit haurà d'identificar també la persona contra qui s'ha recorregut i el seu domicili.

b) Alegacions que, si és el cas, es formulen.

Si el reclamant necessita l'expedient per a formular les seues alegacions, haurà de comparéixer davant de l'òrgan que va dictar l'acte impugnat durant el termini d'interposició de la reclamació perquè se li pose de manifest, la qual cosa es farà constar en l'expedient.

A l'escrit d'interposició s'hi adjuntarà còpia de l'acte que s'impugna, així com les proves que s'estimen pertinents.

2. La reclamació es dirigirà a l'òrgan a què es refereixen els apartats 3 i 5 de l'article 235 d'aquesta llei, i serà aplicable el que disposen aquests apartats.»

Cinquanta-huit. Se'n modifica l'article 247, que queda redactat de la manera següent:

«Article 247. *Tramitació i resolució.*

1. L'òrgan economicoadministratiu podrà dictar una resolució, fins i tot amb anterioritat a rebre l'expedient, sempre que de la documentació presentada pel reclamant resulten acreditades totes les dades necessàries per a resoldre.

2. El termini màxim per a notificar la resolució serà de sis mesos comptats des de la interposició de la reclamació. Transcorregut aquest termini sense que s'haja notificat la resolució expressa, l'interessat podrà considerar desestimada la reclamació a fi d'interposar el recurs procedent.

L'òrgan economicoadministratiu haurà de resoldre expressament en tot cas. El termini per a la interposició del recurs que siga procedent començarà a comptar-se des de l'endemà de la notificació de la resolució expressa.

3. Transcorregut el termini assenyalat en l'apartat anterior des de la interposició de la reclamació sense haver-se notificat una resolució expressa i sempre que s'haja acordat la suspensió de l'acte reclamat, deixarà de meritar-se l'interés de demora en els termes que preveu l'apartat 4 de l'article 26 d'aquesta llei.»

Cinquanta-nou. S'hi introdueix un nou títol VI, amb la redacció següent:

«TÍTOL VI

Actuacions i procediments d'aplicació dels tributs en supòsits de delictes contra la Hisenda Pública

Article 250. Pràctica de liquidacions en cas d'existència d'indicis de delictes contra la Hisenda Pública.

1. Quan l'Administració tributària aprecie indicis de delictes contra la Hisenda Pública, es continuarà la tramitació del procediment d'acord amb les normes generals que siguen aplicables, sense perjudici que es passe el tant de culpa a la jurisdicció competent o es remeta l'expedient al Ministeri Fiscal, i amb subjecció a les regles que s'estableixen en el present títol.

Excepte en els casos a què es refereix l'article següent, serà procedent dictar liquidació dels elements de l'obligació tributària objecte de comprovació, separant en liquidacions diferents aquells que es troben vinculats amb el possible delictes contra la Hisenda Pública i aquells que no es troben vinculats amb el possible delictes contra la Hisenda Pública.

2. La liquidació que si és el cas es dicte, referida a aquells elements de l'obligació tributària que es troben vinculats amb el possible delictes contra la Hisenda Pública, s'ajustarà al que estableix aquest títol.

En els supòsits a què es refereix aquest apartat, l'Administració s'abstindrà d'iniciar o, si és el cas, continuar, el procediment sancionador corresponent a aquests mateixos fets. En cas d'haver-se iniciat un procediment sancionador, si no ha conclòs aquest amb anterioritat, la conclusió es considerarà produïda, en tot cas, en el moment en què es passe el tant de culpa a la jurisdicció competent o es remeta l'expedient al Ministeri Fiscal, sense perjudici de la possibilitat d'iniciar un nou procediment sancionador en els casos a què es refereix l'últim paràgraf d'aquest apartat.

La sentència condemnatòria de l'autoritat judicial impedirà la imposició de sanció administrativa pels mateixos fets.

En cas de no haver-se apreciat l'existència de delictes, l'Administració tributària iniciarà, quan siga procedent, el procediment sancionador administratiu d'acord amb els fets que els tribunals hagen considerat provats.

3. La liquidació que es dicte en relació amb conceptes tributaris que no es troben vinculats amb el possible delictes contra la Hisenda Pública s'ajustarà en la seua tramitació al procediment ordinari que corresponga segons el que disposa el capítol IV del títol III d'aquesta llei i se subjectarà al règim de revisió establert en el seu títol V.

Article 251. Excepcions a la pràctica de liquidacions en cas d'existència d'indis de delictes contra la Hisenda Pública.

1. Quan l'Administració tributària aprecie indis de delictes contra la Hisenda Pública, passarà el tant de culpa a la jurisdicció competent o remetrà l'expedient al Ministeri Fiscal, abstenint-se de practicar la liquidació a què es refereix l'article 250.2 d'aquesta llei, en els supòsits següents:

a) Quan la tramitació de la liquidació administrativa pugua ocasionar la prescripció del delictes d'acord amb els terminis previstos en l'article 131 del Codi Penal.

b) Quan de resultes de la investigació o comprovació, no es pugua determinar amb exactitud l'import de la liquidació o no haja sigut possible atribuir-la a un obligat tributari concret.

c) Quan la liquidació administrativa pugua perjudicar de totes maneres la investigació o comprovació de la defraudació.

En els casos anteriorment assenyalats, junt amb l'escrit de denúncia o de querella presentat per l'Administració tributària, es traslladarà també l'acord motivat en què es justifique la concurrència d'alguna de les circumstàncies determinants de la decisió administrativa de no procedir a dictar liquidació.

En aquests casos no es concedirà tràmit d'audiència o al·legacions a l'obligat tributari.

2. En els supòsits assenyalats en l'apartat anterior, l'Administració s'abstindrà d'iniciar o, si és el cas, continuar el procediment administratiu, que quedarà suspès mentre l'autoritat judicial no dicte sentència ferma, tinga lloc el sobreseïment o l'arxivament de les actuacions o es produïska la devolució de l'expedient pel Ministeri Fiscal.

No obstant això, en cas que s'haja iniciat un procediment sancionador, aquest es considerarà conclòs, en tot cas, en el moment en què es passe el tant de culpa a la jurisdicció competent o es remeta l'expedient al Ministeri Fiscal. Tot això, sense perjudici de la possibilitat d'iniciar un nou procediment sancionador si finalment no s'aprecia delictes i d'acord amb els fets que, si és el cas, els tribunals hagen considerat provats.

El pas del tant de culpa o la remissió de l'expedient interromprà els terminis de prescripció del dret a determinar el deute tributari i a imposar la sanció, d'acord amb el que preveuen els articles 68.1 i 189.3 d'aquesta llei.

La sentència condemnatòria de l'autoritat judicial impedirà la imposició de sanció administrativa pels mateixos fets.

Les actuacions del procediment de comprovació i investigació realitzades durant el període de suspensió respecte dels fets denunciats es tindran per inexistents.

3. En els supòsits anteriors, en cas de no haver-se apreciat l'existència de delictes, l'Administració tributària iniciarà o continuarà les seues actuacions d'acord amb els fets que els òrgans jurisdiccionals hagen considerat provats en el període que reste fins a la conclusió del termini a què es refereix l'article 150.1 d'aquesta llei o en el termini de 6 mesos si aquest últim és superior, a computar des de la recepció de la resolució judicial o de l'expedient tornat pel Ministeri Fiscal per l'òrgan competent que haja de continuar el procediment.

El còmput dels terminis de prescripció s'iniciarà novament des de l'entrada de la resolució judicial en el registre de l'administració tributària competent.

Article 252. Regularització voluntària.

L'Administració tributària no passarà el tant de culpa a la jurisdicció competent ni remetrà l'expedient al Ministeri Fiscal llevat que conste que l'obligat tributari no ha regularitzat la seua situació tributària per mitjà del complet reconeixement i pagament del deute tributari abans que se li haja notificat l'inici d'actuacions de

comprovació o investigació tendents a la determinació del deute tributari objecte de la regularització o, en cas que aquestes actuacions no s'hagen produït, abans que el Ministeri Fiscal, l'Advocat de l'Estat o el representant processal de l'administració autonòmica, foral o local de què es tracte, interpose querella o denúncia dirigida contra aquell, o abans que el Ministeri Fiscal o el jutge d'instrucció realitzen actuacions que li permeten tindre coneixement formal de la iniciació de diligències.

El deute tributari es considera integrat pels elements a què es refereix l'article 58 d'aquesta llei, i ha de procedir l'obligat tributari a l'autoliquidació i ingrés simultani tant de la quota com dels interessos de demora i dels recàrrecs legalment meritats a la data de l'ingrés. No obstant això, quan els tributs regularitzats voluntàriament no s'exigisquen pel procediment d'autoliquidació, l'obligat tributari haurà de presentar la declaració corresponent, i procedirà a l'ingrés de la totalitat del deute tributari liquidat per l'Administració en el termini per al pagament establert en la normativa tributària.

El que disposa aquest article serà també aplicable quan la regularització s'haja produït una vegada prescrit el dret de l'Administració per a determinar el deute tributari.

Per a determinar l'existència del complet reconeixement i pagament a què es refereix el primer paràgraf d'aquest article, l'Administració tributària podrà desenvolupar les actuacions de comprovació o investigació que resulten procedents, fins i tot en cas que afecten períodes i conceptes tributaris respecte dels quals s'haja produït la prescripció regulada en l'article 66.a) d'aquesta llei.

Article 253. Tramitació del procediment d'inspecció en cas que siga procedent practicar liquidació.

1. Quan l'Administració tributària aprecie indicis de delictes contra la Hisenda Pública i no concórreguen les circumstàncies que impedeixen dictar liquidació d'acord amb l'article 251.1 d'aquesta llei, serà procedent formalitzar una proposta de liquidació vinculada a delictes, en què s'expressaran els fets i fonaments de dret en què es basa.

La proposta es notificarà a l'obligat tributari i se li concedirà el tràmit d'audiència perquè al·legue el que convinga al seu dret en el termini de 15 dies naturals comptats a partir de l'endemà de la notificació de la proposta.

Els defectes procedimentals en què s'haja pogut incórrer durant la tramitació administrativa no produiran en cap cas els efectes d'extingir totalment o parcialment l'obligació tributària vinculada a delictes ni els previstos en les lletres a) i b) de l'article 150.6 d'aquesta llei en relació amb les actuacions desenvolupades per l'Administració tributària tendents a la liquidació del deute tributari, sense perjudici dels que se'n puguen derivar en cas de devolució de l'expedient pel Ministeri Fiscal o en cas de resolució judicial ferma que obligue a practicar l'ajust previst per l'article 257.2 c) d'aquesta llei per no apreciar l'existència de delictes contra la Hisenda Pública.

Transcorregut el termini previst per al tràmit d'audiència i examinades les al·legacions presentades si és el cas, l'òrgan competent dictarà una liquidació administrativa, amb l'autorització prèvia o simultània de l'òrgan de l'administració tributària competent per a interposar la denúncia o querella, quan considere que la regularització procedent posa de manifest l'existència d'un possible delictes contra la Hisenda Pública.

Una vegada dictada la liquidació administrativa, l'Administració tributària passarà el tant de culpa a la jurisdicció competent o remetrà l'expedient al Ministeri Fiscal i el procediment de comprovació finalitzarà, respecte dels elements de l'obligació tributària regularitzats per mitjà de la liquidació, amb la notificació a l'obligat tributari d'aquesta, en la qual s'advertirà que el període voluntari d'ingrés només començarà a computar-se una vegada que siga notificada l'admissió a tràmit de la denúncia o querella corresponent, en els termes establerts en l'article 255 d'aquesta llei.

El pas del tant de culpa o la remissió de l'expedient interromprà els terminis de prescripció del dret a determinar el deute tributari i a imposar la sanció, d'acord amb el que preveuen els articles 68.1 i 189.3 d'aquesta llei.

2. La inadmissió de la denúncia o querrela determinarà la retroacció de les actuacions inspectores al moment anterior a aquell en què es va dictar la proposta de liquidació vinculada a delictes, i es procedirà en aquest cas a la formalització de l'acta que corresponga, que es tramitarà d'acord amb el que estableix aquesta llei i la normativa que la desplega.

La terminació de les actuacions inspectores seguirà el que disposa la subsecció 3a de la secció 2a del capítol IV del títol III.

El procediment haurà de finalitzar en el període que reste des del moment a què es retrotrauen les actuacions fins a la conclusió del termini a què es refereix l'apartat 1 de l'article 150 d'aquesta llei, o en sis mesos si aquest últim és superior. L'esmentat termini es computarà des de la recepció de la resolució judicial o de l'expedient tornat pel Ministeri Fiscal per l'òrgan competent que haja de continuar el procediment.

S'exigiran interessos de demora per la nova liquidació que pose fi al procediment. La data d'inici del còmput de l'interés de demora serà la mateixa que, d'acord amb el que estableix l'apartat 2 de l'article 26, hauria correspost a la liquidació anul·lada i l'interés es meritarà fins al moment en què s'haja dictat la nova liquidació.

En aquests casos s'iniciarà el còmput dels terminis de prescripció del dret a determinar el deute i a imposar la sanció d'acord amb el que s'indica en l'article 68.7 d'aquesta llei.

3. En els casos en què, per un mateix concepte impositiu i període, càpia distingir elements en què s'aprecia una conducta dolosa que pugua ser determinant d'un delictes contra la Hisenda Pública, junt amb altres elements i quanties a regularitzar respecte dels quals no s'aprecia una conducta dolosa, s'efectuaran dos liquidacions de manera separada.

A l'efecte de la quantificació d'ambdós liquidacions, es formalitzarà una proposta de liquidació vinculada al delictes i una acta d'inspecció, d'acord amb les regles següents:

a) La proposta de liquidació vinculada a delictes comprendrà els elements que hagen sigut objecte de declaració, si és el cas, als quals se sumaran tots aquells elements en què s'aprecie dol, i es restaran els ajustos a favor de l'obligat tributari als quals aquest pugua tindre dret, així com les partides a compensar o deduir en la base o en la quota que li corresponguen addicionalment. Si la declaració presentada ha determinat una quota a ingressar, aquesta es descomptarà per al càlcul d'aquesta proposta de liquidació.

b) La proposta de liquidació continguda en l'acta comprendrà la totalitat dels elements comprovats, amb independència que estiguen o no vinculats amb el possible delictes, i es deduirà la quantitat resultant de la proposta de liquidació a què es refereix el paràgraf anterior.

No obstant això, l'obligat tributari podrà optar per l'aplicació d'un sistema de càlcul d'ambdós quotes basat en l'aplicació proporcional de les partides a compensar o deduir en la base o en la quota, en els termes que es determinen reglamentàriament. Aquesta opció haurà de comunicar-se a l'Administració en el termini d'al·legacions posterior a la notificació de la proposta de liquidació vinculada al delictes.

Article 254. *Impugnació de les liquidacions.*

1. Contra la liquidació administrativa dictada com a conseqüència del que disposa l'article 250.2 d'aquesta llei, no serà possible cap recurs o reclamació en via administrativa, sense perjudici de l'ajust que siga procedent d'acord amb el que es determine en el procés penal, d'acord amb el que disposen l'article 305 del Codi Penal i el 257 d'aquesta llei, i correspondrà al jutge penal determinar en sentència

la quota defraudada vinculada als delictes contra la Hisenda Pública que haja sigut liquidada a l'empara del que preveuen l'apartat 5 de l'article 305 del Codi Penal i el títol VI d'aquesta llei.

Els defectes procedimentals en què s'haja pogut incórrer durant la tramitació administrativa no produiran en cap cas els efectes d'extingir totalment o parcialment l'obligació tributària vinculada a delicte ni els previstos en les lletres a) i b) de l'article 150.6 d'aquesta llei en relació amb les actuacions desenvolupades per l'Administració tributària tendents a la liquidació del deute tributari.

2. Contra la liquidació que resulte de la regularització dels elements i quanties que no es troben vinculats amb el possible delicte, cabrà interposar els recursos i reclamacions previstos en el títol V d'aquesta llei.

Article 255. Recaptació del deute liquidat en cas d'existència d'indicis de delicte contra la Hisenda Pública.

En els supòsits a què es refereix l'article 250.2 d'aquesta llei, l'existència del procediment penal per delicte contra la Hisenda Pública no paralitzarà les actuacions administratives dirigides al cobrament del deute tributari liquidat, llevat que el jutge haja acordat la suspensió de les actuacions d'execució.

Les actuacions administratives dirigides al cobrament a què es refereix el paràgraf anterior es regiran per les normes generals establides en el capítol V del títol III d'aquesta llei, excepte les especialitats establides en el present títol.

Una vegada que conste admesa la denúncia o querella per delicte contra la Hisenda Pública, l'Administració tributària procedirà a notificar a l'obligat tributari l'inici del període voluntari de pagament requerint-li que realitze l'ingrés del deute tributari liquidada en els terminis a què es refereix l'article 62.2 d'aquesta llei.

Article 256. Causes d'oposició enfront de les actuacions de recaptació.

Contra els actes del procediment de recaptació desenvolupats per al cobrament del deute tributari liquidat d'acord amb el que disposa l'article 250.2 d'aquesta llei, només seran oposables els motius previstos en els articles 167.3, 170.3 i 172.1 segon paràgraf d'aquesta llei i la seua revisió es realitzarà d'acord amb el que disposa el títol V d'aquesta llei.

Article 257. Efectes de la resolució judicial sobre la liquidació tributària.

1. La liquidació dictada per l'Administració tributària en els supòsits a què es refereix l'article 250.2 d'aquesta llei s'ajustarà al que es determine finalment en el procés penal en relació amb l'existència i la quantia de la defraudació.

2. L'ajust es realitzarà de la manera següent:

a) Si en el procés penal es dicta sentència condemnatòria per delicte contra la Hisenda Pública i en aquest procés es determina una quota defraudada idèntica a la liquidada en via administrativa, no serà necessari modificar la liquidació realitzada, sense perjudici de la liquidació dels interessos de demora i recàrrecs que corresponen.

Si la quantia defraudada que es determina en el procés penal difereix, en més o en menys, de la fixada en via administrativa, la liquidació dictada a l'empara de l'article 250.2 d'aquesta llei haurà de modificar-se. En aquest cas, subsistirà l'acte inicial, que serà rectificat d'acord amb el contingut de la sentència per a ajustar-se a la quantia fixada en el procés penal com a quota defraudada.

La dita modificació, practicada per l'Administració tributària a l'empara del que disposa el paràgraf anterior, no afectarà la validesa de les actuacions recaptatòries realitzades, respecte de la quantia confirmada en el procés penal.

L'acord de modificació es traslladarà al tribunal competent per a l'execució a l'obligat al pagament i a les altres parts personades en el procediment penal.

Si la quantia defraudada que es determina en el procés penal és inferior a la fixada en via administrativa, seran aplicables les normes generals establides a aquest efecte en la normativa tributària en relació amb les devolucions d'ingressos i el reembossament del cost de les garanties.

b) Si en el procés penal no s'aprecia finalment l'existència de delictes per inexistència de l'obligació tributària, la liquidació administrativa serà anul·lada i s'aplicaran les normes generals establides a aquest efecte en la normativa tributària en relació amb les devolucions d'ingressos i el reembossament del cost de les garanties.

c) Si en el procés penal es dicta una resolució ferma, no apreciand-se delictes per motiu diferent de la inexistència de l'obligació tributària, serà procedent la retroacció de les actuacions inspectores al moment anterior en què es va dictar la proposta de liquidació vinculada a delictes prevista en l'article 253.1 d'aquesta llei, tenint en compte els fets que l'òrgan judicial haja considerat provats, i es procedirà a la formalització de l'acta, que es tramitarà d'acord amb el que estableix aquesta llei i la normativa que la desplega.

La terminació de les actuacions inspectores seguirà el que disposa la subsecció 3a de la secció 2a del capítol IV del títol III d'aquesta llei.

El procediment haurà de finalitzar en el període que reste des del moment a què es retrotrauen les actuacions fins a la conclusió del termini a què es refereix l'apartat 1 de l'article 150 d'aquesta llei, o en sis mesos si aquest últim és superior. L'esmentat termini es computarà des de la recepció de l'expedient per l'òrgan competent per a la represa de les actuacions.

S'exigiran interessos de demora per la nova liquidació que pose fi al procediment. La data d'inici del còmput de l'interés de demora serà la mateixa que, d'acord amb el que estableix l'apartat 2 de l'article 26, hauria correspost a la liquidació anul·lada i l'interés es meritara fins al moment en què s'haja dictat la nova liquidació.

Esta liquidació se subjectarà al règim de revisió i recursos propis de tota liquidació tributària regulat en el títol V d'aquesta llei, però no podran impugnar-se els fets considerats provats en la sentència judicial.

En aquests casos s'iniciarà el còmput del termini de prescripció del dret a determinar el deute i a imposar la sanció d'acord amb el que s'indica en l'article 68.7 d'aquesta llei.

Article 258. *Responsables.*

1. Seran responsables solidaris del deute tributari liquidat d'acord amb el que preceptua l'article 250.2 d'aquesta llei els qui hagen sigut causants o hagen col·laborat activament en la realització dels actes que donen lloc a la dita liquidació i es troben imputats en el procés penal iniciat pel delictes denunciats o hagen sigut condemnats com a conseqüència de l'esmentat procés.

Les dades, proves o circumstàncies que consten o hagen sigut obtinguts en el procediment de liquidació i que hagen de ser tinguts en compte en el procediment per a exigir la responsabilitat establida en aquest article, hauran d'incorporar-se formalment a aquest abans de la proposta de resolució.

2. En relació amb les liquidacions a què es refereix l'article 250.2 d'aquesta llei, també resultaran aplicables els supòsits de responsabilitat regulats en l'article 42.2 d'aquesta llei.

3. En el recurs o reclamació contra l'acord que declare la responsabilitat prevista en l'apartat 1 anterior només podrà impugnar-se l'abast global de l'esmentada responsabilitat.

4. Si en el procés penal s'acorda el sobreseïment o absolució respecte de qualsevol dels responsables a què es refereix l'apartat 1, la declaració de la seua responsabilitat serà anul·lada, i s'aplicaran les normes generals establides en la normativa tributària en relació amb les devolucions i reembossament del cost de les garanties.

5. Sense perjudici del que disposa l'article 68.8 d'aquesta llei, en els supòsits de responsabilitat a què es refereix l'apartat 1, interromput el termini de prescripció per a un obligat tributari, aquest efecte s'estén a tots els altres obligats, incloent-hi els responsables.

6. La competència per a dictar els acords de declaració de responsabilitat en els supòsits regulats en els apartats 1 i 2 correspondrà a l'òrgan de recaptació.

7. El termini del procediment de declaració de responsabilitat es considerarà suspès durant el període de temps que transcórrega des de la presentació de la denúncia o querella davant del Ministeri Fiscal o l'òrgan judicial fins a la imputació formal dels encausats.

A les mesures cautelars adoptades durant la tramitació del procediment de declaració de responsabilitat previst en aquest article els serà aplicable el que preveu l'article 81.6.e) d'aquesta llei.

Article 259. Especialitats en la liquidació del deute duaner en supòsits de delictes contra la Hisenda Pública.

1. L'aplicació del que estableix el present títol VI respecte dels tributs que integren el deute duaner previst en la normativa de la Unió Europea, s'efectuarà amb les especialitats que es descriuen en els següents apartats d'aquest article.

2. L'Administració tributària únicament s'abstindrà de practicar la liquidació a què es refereix l'article 250.2 d'aquesta llei en els casos previstos en els paràgrafs b) i c) de l'article 251.1 d'aquesta llei.

3. Quan es passe el tant de culpa a la jurisdicció competent o es remeta l'expedient al Ministeri Fiscal, el termini per a la liquidació i notificació del deute duaner al deutor es regirà per les normes següents:

a) Quan d'acord amb el que preveu l'apartat 2 d'aquest article siga possible la liquidació del deute duaner, es procedirà a la pràctica i notificació del deute en els terminis de cinc o deu anys previstos per a la prescripció del delictes contra la hisenda de la Unió Europea, computats des del naixement del deute.

b) Quan d'acord amb el que preveu l'apartat 2 d'aquest article no siga possible la liquidació del deute duaner o bé la liquidació practicada haja d'ajustar-se a la quantia fixada en el procés penal, el termini per a practicar la liquidació i notificar el deute al deutor serà de tres anys i es computarà des del moment en què l'autoritat judicial incoe la causa sense secret per a les parts personades o, si és el cas, des del moment que abaste fermesa la resolució judicial que pose fi al procediment penal.

4. El que disposen els articles 251 i 253 d'aquesta llei en relació amb la interrupció de terminis o procediments, no serà aplicable en els supòsits de l'apartat 3.b) d'aquest article.

5. En la tramitació del procediment d'inspecció quan siga procedent dictar la liquidació a què es refereix l'article 250.2 d'aquesta llei, l'aplicació de l'article 253 s'efectuarà d'acord amb les regles següents:

a) Quan la tramitació de la liquidació administrativa pugua ocasionar la prescripció del delictes d'acord amb els terminis previstos en l'article 131 del Codi Penal, la remissió del tant de culpa a la jurisdicció competent o de l'expedient al Ministeri Fiscal podrà realitzar-se amb caràcter previ a la pràctica de la liquidació administrativa.

b) En els casos en què l'Administració tributària s'haja abstenut de practicar liquidació d'acord amb el que disposa la lletra c) de l'apartat 1 de l'article 251 d'aquesta llei, la tramitació del procediment administratiu es reprendrà en el moment en què l'autoritat judicial incoe la causa sense secret per a les parts personades.

c) El període voluntari per a l'ingrés de la liquidació que es practique començarà a computar-se a partir de la seua notificació i es realitzarà en els terminis

previstos en la normativa de la Unió Europea. L'obligat tributari podrà sol·licitar la suspensió de l'execució de la liquidació fins a l'admissió de la denúncia o querella, prestant garantia o sol·licitant-ne dispensa total o parcial quan justifique la impossibilitat d'aportar-la i que l'execució pot causar perjudicis de difícil o impossible reparació.

d) En els supòsits de l'article 253.2 d'aquesta llei, la inadmissió de la denúncia o querella no implicarà l'anul·lació de la liquidació administrativa. L'Administració tributària concedirà tràmit d'audiència, en què l'interessat podrà sol·licitar la consideració d'aquelles qüestions afectades per les limitacions previstes en l'apartat 1 de l'article 253 d'aquesta llei. A la vista de les alegacions, l'Administració tributària dictarà una resolució mantenint inalterada la liquidació del deute duaner que s'haja practicat o rectificant-la si és procedent, mantenint els actes de recaptació prèviament realitzats, sense perjudici si és el cas, d'adaptar les quanties de les traves i embargaments realitzats. La revisió de la resolució es regirà pel que disposa el títol V d'aquesta llei.

6. En els supòsits a què es refereix l'article 257.2.c) d'aquesta llei, s'aplicarà el que disposa l'apartat 5.d) d'aquest article.»

Seixanta. S'hi introdueix un nou títol VII, amb la redacció següent:

«TÍTOL VII

Recuperació d'ajudes d'estat que afecten l'àmbit tributari

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Article 260. *Disposicions generals.*

1. Correspon a l'Administració tributària la realització de les actuacions necessàries per a l'execució de les decisions de recuperació d'ajudes d'estat que afecten l'àmbit tributari.

2. Es considera aplicació dels tributs l'exercici de les activitats administratives necessàries per a l'execució de les decisions de recuperació d'ajudes d'estat que afecten l'àmbit tributari, així com les actuacions dels obligats en l'exercici dels seus drets o en compliment de les seues obligacions tributàries derivats de les dites decisions.

3. A més dels supòsits a què es refereixen els apartats anteriors d'aquest article, el que disposa aquest títol serà aplicable en qualsevol supòsit en què, en compliment del dret de la Unió Europea, siga procedent exigir el reintegrament de quantitats percebudes en concepte d'ajudes d'estat que afecten l'àmbit tributari.

Article 261. *Procediments d'execució de decisions de recuperació d'ajudes d'estat.*

1. Són procediments d'execució de decisions de recuperació d'ajudes d'estat els següents:

a) Procediment de recuperació en supòsits de regularització dels elements de l'obligació tributària afectats per la decisió.

b) Procediment de recuperació en altres supòsits.

2. L'execució de les decisions de recuperació d'ajudes d'estat també es podrà dur a terme per mitjà del procediment d'inspecció regulat en la secció 2a del capítol IV del títol III quan l'abast del dit procediment excedisca el que disposa l'article 265.1 d'aquesta llei.

En aquests casos, serà procedent dictar liquidació dels elements de l'obligació tributària objecte de comprovació, separant en liquidacions diferents aquells a què es referisca la decisió i aquells que no hi estiguen vinculats.

Article 262. Prescripció.

1. Prescriurà als deu anys el dret de l'Administració per a determinar i exigir el pagament del deute tributari que, si és el cas, resulte de l'execució de la decisió de recuperació.

2. El termini de prescripció començarà a comptar-se des de l'endemà del dia en què l'aplicació de l'ajuda d'estat en compliment de l'obligació tributària objecte de regularització hauria produït efectes jurídics d'acord amb la normativa tributària.

3. El termini de prescripció s'interromp:

a) Per qualsevol actuació de la Comissió o de l'Administració tributària a petició de la Comissió que estiga relacionada amb l'ajuda d'estat.

b) Per qualsevol acció de l'Administració tributària, realitzada amb coneixement formal de l'obligat tributari, conduent al reconeixement, regularització, comprovació, inspecció, assegurament i liquidació del deute tributari derivat d'aquells elements afectats per la decisió de recuperació, o a l'exigència del seu pagament.

c) Per qualsevol actuació fefaent de l'obligat tributari conduent a la liquidació o pagament del deute tributari o per la interposició dels recursos procedents.

4. El termini de prescripció se suspendrà durant el temps en què la decisió de recuperació siga objecte d'un procediment davant del Tribunal de Justícia de la Unió Europea.

Article 263. Efectes de l'execució de la decisió de recuperació.

1. Quan existisca una resolució o liquidació prèvia practicada per l'Administració tributària en relació amb l'obligació tributària afectada per la decisió de recuperació de l'ajuda d'estat, l'execució de la decisió determinarà la modificació de la resolució o liquidació, encara que siga ferma.

2. Els interessos de demora es regiran pel que disposa la normativa de la Unió Europea.

Article 264. Recursos contra l'acte d'execució.

La resolució o liquidació derivada de l'execució de la decisió de recuperació serà susceptible de recurs de reposició i, si és el cas, de reclamació economicoadministrativa, en els termes que preveu aquesta llei.

Si la resolució o liquidació se sotmet a revisió d'acord amb l'apartat anterior, només serà admissible la suspensió de l'execució dels actes administratius per mitjà de l'aportació de garantia consistent en dipòsit de diners en la Caixa General de Dipòsits.

CAPÍTOL II

Procediment de recuperació en supòsits de regularització dels elements de l'obligació tributària afectats per la decisió de recuperació

Article 265. Recuperació en supòsits de regularització dels elements de l'obligació tributària afectats per la decisió de recuperació.

1. En el procediment de recuperació en supòsits de regularització dels elements de l'obligació tributària afectats per la decisió, l'Administració tributària es limitarà a la comprovació dels elements de l'obligació a què es refereix la decisió.

2. En aquest procediment, l'Administració tributària podrà realitzar únicament les actuacions següents:

- a) Examen de les dades consignades pels obligats tributaris en les seues declaracions i dels justificants presentats o que es requerisquen a aquest efecte.
- b) Examen de les dades i antecedents en poder de l'Administració tributària.
- c) Examen dels registres i la resta de documents exigits per la normativa tributària i de qualsevol altre llibre, registre o document de caràcter oficial, incloent-hi la comptabilitat mercantil, així com l'examen de les factures o documents que servisquen de justificant de les operacions incloses en els dits llibres, registres o documents.
- d) Requeriments d'informació a tercers.

3. Les actuacions del procediment podran realitzar-se fora de les oficines de l'Administració tributària, i a aquest efecte seran aplicables les regles contingudes en els articles 142.2 i 151 d'aquesta llei.

4. L'examen dels documents i les actuacions indicats en els apartats anteriors es consideraran efectuats només a l'efecte de determinar la procedència de la recuperació de l'ajuda d'estat, sense que impedisca ni limite la ulterior comprovació dels mateixos fets o documents.

Article 266. *Inici.*

1. El procediment de recuperació en supòsits de regularització dels elements de l'obligació tributària afectats per la decisió s'iniciarà d'ofici per acord de l'òrgan competent, que es determinarà en les normes d'organització específica de l'Administració tributària.

2. L'inici de les actuacions del procediment haurà de notificar-se als obligats tributaris per mitjà de comunicació que haurà d'expressar la seua naturalesa i abast i els informarà sobre els seus drets i obligacions en el curs d'aquestes actuacions.

Quan les dades en poder de l'Administració tributària siguen suficients per a formular la proposta de liquidació, el procediment podrà iniciar-se per mitjà de la notificació d'aquesta proposta.

Article 267. *Tramitació.*

1. Les actuacions del procediment de recuperació en supòsits de regularització dels elements de l'obligació tributària afectats per la decisió es documentaran en les comunicacions i diligències a què es refereix l'apartat 7 de l'article 99 d'aquesta llei.

2. Els obligats tributaris hauran d'atendre l'Administració tributària i li prestaran la deguda col·laboració en el desenvolupament de les seues funcions.

L'obligat tributari que haja sigut requerit haurà de personar-se en el lloc, dia i hora assenyalats per a la pràctica de les actuacions, i haurà d'aportar o tindre a disposició de l'Administració la documentació i la resta d'elements sol·licitats.

3. Amb caràcter previ a la pràctica de la liquidació provisional, l'Administració tributària haurà de comunicar a l'obligat tributari la proposta de liquidació perquè, en un termini de 10 dies, al·legue el que convinga al seu dret.

Article 268. *Terminació.*

1. El procediment de recuperació en supòsits de regularització dels elements de l'obligació tributària afectats per la decisió acabarà d'alguna de les maneres següents:

- a) Per resolució expressa de l'Administració tributària, que haurà d'incloure, almenys, el contingut següent:

1r. Elements de l'obligació tributària afectats per la decisió de recuperació i àmbit temporal objecte de les actuacions.

2n. Relació de fets i fonaments de dret que motiven la resolució.

3r. Liquidació provisional o, si és el cas, manifestació expressa que no és procedent regularitzar la situació tributària com a conseqüència de la decisió de recuperació.

b) Per l'inici d'un procediment inspector que incloga l'objecte del procediment de recuperació.

2. L'incompliment del termini de duració del procediment regulat en l'article 104 d'aquesta llei no determinarà la caducitat del procediment, que continuarà fins a la seua terminació. En aquest cas, no es considerarà interrompuda la prescripció com a conseqüència de les actuacions administratives desenvolupades durant el dit termini.

En aquests supòsits, es considerarà interrompuda la prescripció per la realització d'actuacions amb coneixement formal de l'interessat després de la finalització del termini a què es refereix el paràgraf anterior.

3. Quan una resolució judicial aprecie defectes formals i ordene la retroacció de les actuacions administratives, aquestes hauran de finalitzar en el període que reste des del moment a què es retrotrauen les actuacions fins a la conclusió del termini a què es refereix l'article 104 d'aquesta llei, o en el termini de tres mesos si aquest últim és superior. L'esmentat termini es computarà des de la recepció de l'expedient per l'òrgan competent per a la represa del procediment de recuperació d'ajudes d'estat.

CAPÍTOL III

Procediment de recuperació en altres supòsits

Article 269. *Procediment de recuperació en altres supòsits.*

1. Quan l'execució de la decisió de recuperació no implique la regularització d'una obligació tributària, el procediment que s'ha de seguir serà el regulat en aquest capítol.

2. Per a l'execució de la decisió de recuperació l'òrgan competent tindrà les facultats que es reconeixen a l'Administració tributària en l'article 162 d'aquesta llei, amb els requisits allí establits.

Article 270. *Inici.*

El procediment de recuperació s'iniciarà d'ofici.

L'inici de les actuacions del procediment haurà de notificar-se als obligats tributaris per mitjà de comunicació que haurà d'expressar la seua naturalesa i informarà dels seus drets i obligacions en el curs d'aquelles.

La comunicació d'inici contindrà la proposta de resolució, i es concedirà un termini de 10 dies a l'obligat tributari perquè al·legue el que convinga al seu dret.

Article 271. *Terminació.*

1. El procediment de recuperació acabarà per resolució expressa de l'Administració tributària, que haurà de notificar-se en el termini de quatre mesos des de la data de notificació a l'obligat tributari de l'inici del procediment, llevat que la decisió de recuperació establisca un termini distint, i serà aplicable el que disposa l'article 268.2 d'aquesta llei.

2. La resolució que pose fi al procediment haurà d'incloure, almenys, el contingut següent:

a) Acord de modificació, en el sentit de la decisió de recuperació, de la resolució prèviament dictada per l'Administració o, si és el cas, manifestació expressa que no és procedent cap modificació com a conseqüència de la decisió de recuperació.

b) Relació de fets i fonaments de dret que motiven la resolució.

c) Liquidació en cas que l'execució de la decisió de recuperació determine l'exigència de deute tributari, en particular, procedent de la meritació d'interessos de demora d'acord amb el que estableix l'article 263.2 d'aquesta llei.

3. Quan una resolució judicial aprecie defectes formals i ordene la retroacció de les actuacions administratives, aquestes hauran de finalitzar en el període que reste des del moment a què es retrotrauen les actuacions fins a la conclusió del termini a què es refereix l'apartat 1, o en el termini de dos mesos si aquest últim és superior. L'esmentat termini es computarà des de la recepció de l'expedient per l'òrgan competent per a la represa del procediment de recuperació d'ajudes d'estat.»

Seixanta-u. Es modifica l'apartat 4 de la disposició addicional sisena, que queda redactat de la manera següent:

«4. La publicació de la revocació del número d'identificació fiscal assignat en el "Boletín Oficial del Estado" determinarà la pèrdua de validesa a efectes identificatius d'aquest número en l'àmbit fiscal.

Així mateix, la publicació anterior determinarà que les entitats de crèdit no realitzen càrrecs o abonaments en els comptes o depòsits bancaris en què consten com a titulars o autoritzats els titulars dels números revocats, llevat que es rehabiliti el número o s'assigne un nou número d'identificació fiscal.

Quan la revocació es referisca a una entitat, la publicació anterior també determinarà que el registre públic en què estiga inscrita, en funció del tipus d'entitat de què es tracte, procedisca a estendre en el full obert a l'entitat a què afecte la revocació una nota marginal en què es farà constar que, en avant, no podrà realitzar-se cap inscripció que afecte aquesta, llevat que es rehabiliti el número o s'assigne un nou número d'identificació fiscal.

El que disposa aquest apartat no impedirà a l'Administració tributària exigir el compliment de les obligacions tributaris pendents. No obstant això, l'admissió de les autoliquidacions, declaracions, comunicacions o escrits en què conste un número d'identificació fiscal revocat quedarà condicionada, en els termes reglamentàriament establits, a la rehabilitació de l'esmentat número d'identificació fiscal o, si és el cas, a l'obtenció d'un nou número.»

Seixanta-dos. Se'n modifica la disposició addicional deu, que queda redactada de la manera següent:

«Disposició addicional deu. *Exacció de la responsabilitat civil i multa per delictes contra la Hisenda Pública.*

1. En els procediments per delictes contra la Hisenda Pública, la responsabilitat civil, que comprendrà l'import del deute tributari que l'Administració tributària no haja liquidat per prescripció o una altra causa legal en els termes que preveu aquesta llei, incloent-hi els seus interessos de demora, junt amb la pena de multa, s'exigirà pel procediment administratiu de constrenyiment.

2. Una vegada que siga ferma la sentència, el jutge o tribunal al qual competisca l'execució remetrà testimoni als òrgans de l'Administració tributària en què ordenarà que es procedisca a la seua exacció. De la mateixa manera es procedirà quan el jutge o tribunal hagen acordat l'execució provisional d'una sentència contra la qual s'haja recorregut.

3. Quan s'haja acordat el fraccionament de pagament de la responsabilitat civil o de la multa conforme a l'article 125 del Codi Penal, el jutge o tribunal ho

comunicarà a l'Administració tributària. En aquest cas, el procediment de constrenyiment s'iniciarà si s'incompleixen els termes del fraccionament.

4. L'Administració tributària informarà el jutge o tribunal sentenciador, als efectes de l'article 117.3 de la Constitució Espanyola, de la tramitació i, si és el cas, dels incidents relatius a l'execució encomanada.»

Seixanta-tres. S'hi introdueix una nova disposició addicional vint, amb la redacció següent:

«Disposició addicional vint. *Tributs integrants del deute duaner.*

1. D'acord amb el que deriva de l'article 7.1, el que disposa aquesta llei serà aplicable respecte dels tributs que integren el deute duaner previst en la normativa de la Unió Europea, fins que no s'opose a aquesta. En particular, serà aplicable el que disposen els paràgrafs següents:

a) Les liquidacions del deute duaner, siga quin siga el procediment d'aplicació dels tributs en què s'hagen practicat, tindran caràcter provisional mentre no transcórrega el termini màxim previst en la normativa de la Unió Europea per a la seua notificació a l'obligat tributari. El caràcter provisional de les liquidacions no impedirà en cap cas la possible regularització posterior de l'obligació tributària quan es donen les condicions previstes en la normativa de la Unió Europea.

b) En els procediments d'aplicació dels tributs, els efectes de l'incompliment del termini màxim per a dictar una resolució i de la falta de resolució seran els previstos en la normativa de la Unió Europea. En el supòsit que no preveja l'efecte del silenci administratiu, aquest es considerarà sempre negatiu. Així mateix, no serà procedent declarar en cap cas la caducitat del procediment, llevat que transcórrega el termini màxim previst en la normativa de la Unió Europea per a notificar el deute a l'obligat tributari.

c) La comprovació de valors regulada en la subsecció 4a de la secció 2a del capítol III del títol III d'aquesta llei no serà aplicable quan es tracte de determinar el valor en duana, resultant aplicable el que disposa la normativa de la Unió Europea.

2. La revisió dels actes d'aplicació dels tributs que integren el deute duaner, en aquells casos en què la normativa de la Unió Europea reserve a la Comissió l'emissió d'una decisió favorable en relació a la no-contracció a posteriori, la condonació o la devolució del deute duaner s'efectuarà amb les especialitats que es descriuen en els apartats següents:

a) Quan l'acte d'aplicació dels tributs haja sigut sotmés a una decisió de la Comissió, l'òrgan revisor nacional competent, des del moment que tinga coneixement de la dita circumstància, suspendrà el procediment de revisió fins que haja recaigut la resolució de la Comissió i aquesta haja adquirit fermesa.

b) Quan l'acte d'aplicació dels tributs estiga vinculat a una decisió adoptada per la Comissió, la revisió no podrà estendre's al contingut de la dita decisió.

c) Quan l'acte d'aplicació dels tributs haja sigut dictat sense sotmetre la possible no-contracció a posteriori, condonació o devolució del deute duaner a la decisió de la Comissió i l'òrgan revisor considere, d'acord amb el que disposa la normativa de la Unió Europea, que és procedent aquest sotmetiment, suspendrà el procediment i instarà l'Administració tributària perquè sotmeta l'assumepte a la Comissió.

d) L'anterior s'entén sense perjudici del dret dels interessats a la interposició dels recursos que siguen procedents contra les decisions de la Comissió davant de les institucions competents de la Unió Europea i de l'eventual plantejament pels òrgans nacionals revisors competents d'una qüestió prejudicial davant del Tribunal de Justícia de la Unió Europea.»

Seixanta-quatre. S'hi introdueix una nova disposició addicional vint-i-u, amb la redacció següent:

«Disposició addicional vint-i-u. *Suspensió en supòsits de tramitació de procediments amistosos.*

En cas que, de conformitat amb el que disposa la disposició addicional primera.1 del text refós de la Llei de l'Impost sobre la Renda de no Residents, aprovat per Reial Decret Legislatiu 5/2004, de 5 de març, se simultaniege un procediment amistós en matèria d'imposició directa previst en els convenis o tractats internacionals amb un procediment de revisió dels regulats en el títol V d'aquesta llei, se suspensarà aquest últim fins que finalitze el procediment amistós.»

Seixanta-cinc. S'hi introdueix una nova disposició addicional vint-i-dos, amb la redacció següent:

«Disposició addicional vint-i-dos. *Obligacions d'informació i de diligència deguda relatives a comptes financers en l'àmbit de l'assistència mútua.*

1. Les institucions financeres hauran d'identificar la residència de les persones que exercisquen la titularitat o el control de determinats comptes financers, i subministrar informació a l'Administració tributària respecte dels dits comptes, d'acord amb el que disposa la Directiva 2011/16/UE, del Consell, de 5 de febrer de 2011, relativa a la cooperació administrativa en l'àmbit de la fiscalitat, modificada per la Directiva 2014/107/UE, del Consell, de 9 de desembre de 2014, pel que es refereix a l'obligatorietat de l'intercanvi automàtic d'informació en l'àmbit de la fiscalitat, i al que disposa l'Acord multilateral entre autoritats competents sobre intercanvi automàtic d'informació de comptes financers.

Així mateix, les persones que exercisquen la titularitat o el control dels comptes financers estaran obligades a identificar la seua residència fiscal davant de les institucions financeres en què es troben oberts els esmentats comptes. Reglamentàriament es desenvoluparan les obligacions d'identificació de residència i subministrament d'informació, així com les normes de diligència deguda que hauran d'aplicar les institucions financeres respecte dels comptes financers oberts en aquestes per a identificar la residència fiscal de les persones que exercisquen la titularitat o el control d'aquelles.

2. Les infraccions i sancions derivades de l'incompliment de l'obligació de subministrament d'informació prevista en l'apartat 1 d'aquesta disposició addicional es regularan pel que disposa el títol IV d'aquesta llei.

3. Constitueix infracció tributària l'incompliment de l'obligació d'identificar la residència de les persones que exercisquen la titularitat o el control dels comptes financers d'acord amb les normes de diligència deguda a què es refereix l'apartat 1 d'aquesta disposició addicional, sempre que aquest incompliment no determine l'incompliment de l'obligació de subministrament d'informació respecte dels esmentats comptes.

Constitueix infracció tributària comunicar a la institució financera dades falses, incompletes o inexactes en relació amb les declaracions que resulten exigibles a les persones que exercisquen la titularitat o el control dels comptes financers amb vista a la identificació de la seua residència fiscal, quan es derive d'això la incorrecta identificació de la residència fiscal de les esmentades persones.

4. La infracció tributària assenyalada en el primer paràgraf de l'apartat anterior es considerarà com a greu, i serà sancionada amb multa fixa de 200 euros per cada persona respecte de la qual s'haja produït l'incompliment.

La infracció tributària assenyalada en el segon paràgraf de l'apartat anterior es considerarà com a greu, i serà sancionada amb multa fixa de 300 euros.

5. En relació amb les declaracions que resulten exigibles a les persones que exercisquen la titularitat o el control dels comptes financers oberts a partir de l'1 de

gener de 2016 amb vista a la identificació de la seua residència fiscal als efectes previstos en aquesta disposició addicional, la seua falta d'aportació a la institució financera en el termini de 90 dies des que s'haja sol·licitat l'obertura del compte determinarà que aquesta no hi realitze càrrecs, abonaments ni qualssevol altres operacions fins al moment de la seua aportació.

6. Les proves documentals, les declaracions que resulten exigibles a les persones que exercisquen la titularitat o el control dels comptes financers i la resta d'informació utilitzada en compliment de les obligacions d'informació i de diligència deguda a què es refereix aquesta disposició addicional hauran d'estar a disposició de l'Administració tributària fins a la finalització del quart any següent a aquell en què es produïska el tancament del compte financer.

7. Tota institució financera obligada a comunicar informació d'acord amb la Directiva 2011/16/UE haurà de comunicar a cada persona física subjecta a comunicació d'informació que la informació sobre ella a què es refereix l'apartat 3 bis de l'article 8 de la Directiva 2011/16/UE serà comunicada a l'Administració tributària i transferida a l'estat membre que corresponga d'acord amb la mencionada directiva. La dita comunicació ha de realitzar-se abans del 31 de gener de l'any natural següent al primer any en què el compte siga un compte subjecte a comunicació d'informació.

8. El que disposen els apartats 5 i 6 serà igualment aplicable en relació amb les obligacions d'informació i de diligència deguda relatives a comptes financers d'acord amb el que disposa l'Acord entre els Estats Units d'Amèrica i el Regne d'Espanya per a la millora del compliment fiscal internacional i la implementació de la Foreign Account Tax Compliance Act - FATCA.

Així mateix, en cas de comptes oberts durant l'any 2015 respecte dels quals en data 1 de gener de 2016 no s'hagen aportat les declaracions a què es refereix l'apartat 5, la seua falta d'aportació a la institució financera en el termini de 60 dies des de la dita data determinarà que aquesta no hi realitze càrrecs, abonaments, ni qualssevol altres operacions fins al moment de la seua aportació.»

Disposició addicional primera. *Controvèrsies d'organismes públics en matèria tributària.*

El que estableix la disposició addicional única de la Llei 11/2011, de 20 de maig, de reforma de la Llei 60/2003, de 23 de desembre, d'Arbitratge i de regulació de l'arbitratge institucional en l'Administració General de l'Estat, no serà aplicable a les controvèrsies que tinguen el seu origen en qüestions relatives a l'aplicació del sistema tributari o duaner i les relatives a procediments la gestió dels quals estiga encomanada a l'Administració tributària.

Disposició addicional segona. *Referències al ministre d'Economia i Hisenda o Ministeri d'Economia i Hisenda.*

Les referències contingudes en la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, al ministre o Ministeri d'Economia i Hisenda hauran de considerar-se realitzades al ministre o Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques o d'Economia i Competitivitat, segons siga procedent en atenció a l'àmbit competencial de què es tracte.

Disposició transitòria única. *Règim transitori.*

1. La nova redacció de l'apartat 3 de l'article 15 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, serà aplicable als períodes impositius el període de liquidació dels quals finalitze després de la data d'entrada en vigor d'aquesta llei.

2. El que disposen l'article 66 bis, els apartats 1 i 2 de l'article 115, i l'apartat 3 de l'article 70, en les redaccions fetes per aquesta llei, serà aplicable en els procediments de comprovació i investigació ja iniciats a l'entrada en vigor de la llei en què, a la dita data, no s'haja formalitzat proposta de liquidació.

3. La nova redacció de l'apartat 9 de l'article 68 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, serà aplicable a aquells casos en què la interrupció del termini de prescripció del dret a què es refereix el paràgraf a) de l'article 66 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, es produïska a partir de la data d'entrada en vigor d'aquesta llei.

4. La determinació de la concurrència dels requisits necessaris per a la inclusió en el primer llistat que s'elabore en aplicació de l'article 95 bis de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, prendrà com a data de referència el 31 de juliol de 2015. Aquest primer llistat es publicarà durant l'últim trimestre de l'any 2015.

5. La nova redacció de l'apartat 1 de l'article 135 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, serà aplicable a les sol·licituds de taxació pericial contradictòria que es presenten a partir de la data d'entrada en vigor d'aquesta llei.

6. La nova redacció dels apartats 1 a 6 de l'article 150 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, serà aplicable a tots els procediments d'inspecció que s'inicien a partir de la data d'entrada en vigor d'aquesta llei.

No obstant això, la nova redacció de l'apartat 7 de l'article 150 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, serà aplicable a totes les actuacions inspectores en què la recepció de l'expedient per l'òrgan competent per a l'execució de la resolució com a conseqüència de la retroacció que s'haja ordenat es produïska a partir de l'entrada en vigor d'aquesta llei.

7. Les modificacions operades per aquesta llei en el capítol IV del títol V de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, seran aplicables de la manera següent:

a) La nova redacció dels articles 229.6, 230, 234.2, 235.5, 241 ter, 242 i 245 a 247 serà aplicable a les reclamacions i recursos interposats des de la seua entrada en vigor.

b) La nova redacció dels articles 233.7 i 241.3 serà aplicable a les sol·licituds de suspensió que es formulen des de la seua entrada en vigor.

c) La nova redacció de l'article 235.1 serà aplicable a les resolucions expressives que es dicten des de la seua entrada en vigor.

d) La posada de manifest electrònica prevista en l'article 236.1 entrarà en vigor quan així es dispose en ordre ministerial, que serà objecte de publicació en la seua electrònica dels tribunals economicoadministratius.

e) La nova redacció de l'article 239.6 serà aplicable a les resolucions que es dicten des de la seua entrada en vigor.

8. El que disposa el títol VI de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, serà aplicable en els procediments iniciats amb anterioritat a la data d'entrada en vigor d'aquesta llei en què, concorrent els indicis a què es refereix l'article 250.1 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, en la dita data encara no s'haja produït el pas del tant de culpa a la jurisdicció competent o la remissió de l'expedient al Ministeri Fiscal.

9. L'Administració tributària podrà declarar responsables d'acord amb el que disposa l'article 258 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, aquelles persones que, concorrent els pressupostos regulats en el dit precepte, tinguen la condició de causant o col·laborador en la realització d'una infracció tributària la comissió de la qual no haja pogut declarar-se formalment amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta llei com a conseqüència de la tramitació d'un procés penal per delictes contra la Hisenda Pública.

Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.*

Excepte el que disposa la disposició transitòria única d'aquesta llei, a la seua entrada en vigor quedaran derogades totes les disposicions que s'oposen al que estableix aquesta.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei d'Enjudiciament Criminal, aprovada pel Reial Decret de 14 de setembre de 1882.*

S'introdueixen les modificacions següents en la Llei d'Enjudiciament Criminal, aprovada pel Reial Decret de 14 de setembre de 1882:

U. S'hi afig un nou article 614 bis, amb la redacció següent:

«Una vegada iniciat el procés penal per delicte contra la Hisenda Pública, el jutge penal decidirà sobre les pretensions referides a les mesures cautelars adoptades a l'empara de l'article 81 de la Llei General Tributària.»

Dos. S'afig un nou títol X bis en el llibre II, integrat pels articles 621 bis i 621 ter, amb la redacció següent:

«TÍTOL X BIS

De les especialitats en els delictes contra la Hisenda Pública

Article 621 bis.

1. En els delictes contra la Hisenda Pública, quan l'Administració tributària haja dictat un acte de liquidació, l'existència del procediment penal no paraitzarà l'actuació administrativa i podran iniciar-se les actuacions dirigides al cobrament llevat que el jutge, d'ofici o a instància de part, haja acordat la suspensió de les actuacions d'execució d'acord amb el que disposa l'article 305.5 del Codi Penal.

2. Sol·licitada la suspensió de l'execució de l'acte de liquidació, el jutge o tribunal, amb audiència prèvia pel termini de deu dies al Ministeri Fiscal i a l'administració perjudicada, resoldrà per mitjà d'interlocutòria, en el termini de deu dies, si accedeix a la suspensió sol·licitada, i en aquest cas haurà de fixar l'abast de la garantia que haja de prestar-se i el termini per a fer-ho, que en cap cas excedirà dos mesos, llevat que concórreguen les circumstàncies assenyalades en l'apartat 6.

3. La garantia així prestada haurà de cobrir suficientment l'import resultant de la liquidació administrativa practicada, els interessos de demora que genere la suspensió i els recàrrecs que serien procedents en cas d'execució.

4. La interlocutòria de concessió de la suspensió quedarà sense efecte de manera automàtica i sense necessitat de pronunciament judicial ulterior si, transcorregut el termini assenyalat en l'apartat 2 per a la formalització de la garantia, aquesta no ha tingut lloc.

5. La suspensió només afectarà el procediment seguit enfront de l'encausat respecte del qual s'haja acordat i les actuacions de cobrament dirigides enfront de la resta d'encausats no es paraitzaran fins que el deute resulte pagat o garantit en la seua totalitat per l'obligat tributari.

6. Si no es pot prestar garantia en tot o en part, excepcionalment el jutge podrà acordar la suspensió amb dispensa total o parcial de garanties si aprecia que l'execució podria ocasionar danys irreparables o de molt difícil reparació.

7. Contra les interlocutòries que resolguen la sol·licitud de suspensió de l'acte de liquidació podrà interposar-se recurs d'apel·lació, en un sol efecte.

Article 621 ter.

1. La suspensió produirà efectes des que, dictada la interlocutòria a què es refereix l'article anterior, resulte constituïda degudament la garantia corresponent d'acord amb el que disposa l'article anterior, i en aquest cas es consideraran retrotrets els seus efectes al moment de la seua sol·licitud, sense perjudici del que disposen els apartats següents d'aquest article.

2. Si, com a conseqüència de les actuacions desenvolupades per l'Administració, han resultat embargats, béns o drets de l'encausat amb anterioritat

a la data de la interlocutòria per la qual s'acorde la suspensió, els embargaments mantindran la seua eficàcia durant el termini concedit al dit encausat per a formalitzar la garantia que cobrisca les quantitats a què es refereix l'apartat 3 de l'article anterior o, si és el cas, les que resulten exigibles a aquest.

En tot cas, el Ministeri Fiscal o l'administració perjudicada podran sol·licitar al tribunal que es constituïsquen com a garantia, als efectes de la suspensió, els embargaments ja realitzats o drets reals que puguen constituir-se sobre els béns afectats per aquests, en cas de considerar que aquests béns garanteixen de manera més adequada el cobrament que les garanties oferides per l'encausat. Particularment, podrà fer-se aquesta sol·licitud quan la suspensió s'haja sol·licitat amb dispensa total o parcial de garanties.

En el supòsit en què s'haja acordat la suspensió amb dispensa total o parcial de garanties, mantindran la seua eficàcia els ingressos realitzats que hagen minorat les quanties degudes, sense que aquests resulten afectats per la retroacció a què es refereix l'apartat 1 del present article.

3. L'Administració no podrà procedir a l'alienació dels béns i drets embargats en el curs del procediment de constrenyiment fins que la sentència condemnatòria que confirme totalment o parcialment la liquidació siga ferma, excepte en els supòsits que a continuació s'indiquen, en què l'alienació haurà de ser autoritzada pel tribunal.

- a) Quan siguen peribles.
- b) Si el seu propietari en fa abandó o, degudament requerit sobre la destinació de l'efecte judicial, no faça cap manifestació.
- c) En cas de ser les despeses de conservació i depòsit superiors al valor de l'objecte en si.
- d) Quan la seua conservació puga resultar perillosa per a la salut o seguretat pública.
- e) Si es depreciaren pel transcurs del temps, encara que no patisquen deteriorament.

No seran susceptibles d'alienació els efectes que tinguen el caràcter de peces de convicció i els que hagen de quedar a costa del procediment, llevat que es troben compresos en els supòsits a) i c) anteriors.

4. Una vegada acordada la suspensió, amb garantia o sense, podrà ser modificada o revocada durant el curs del procés si canvien les circumstàncies en virtut de les quals s'ha adoptat.»

Tres. S'hi introdueix un nou article 999, amb la redacció següent:

«Article 999.

1. En l'execució de sentències per delictes contra la Hisenda Pública, la disconformitat de l'obligat al pagament amb les modificacions que d'acord amb el que preveu la Llei General Tributària duga a terme l'Administració pública es posarà de manifest al tribunal competent per a l'execució, en el termini de 30 dies des de la seua notificació, que, amb audiència prèvia de l'administració executant i del Ministeri Fiscal per idèntic termini, resoldrà per mitjà d'interlocutòria si la modificació practicada és d'acord amb allò que s'ha declarat en sentència o si se n'ha apartat, i en aquest cas, indicarà amb claredat els termes en què haja de modificar-se la liquidació.

2. Contra la interlocutòria que resolga aquest incident podrà interposar-se recurs d'apel·lació en un sol efecte o, si és el cas, el corresponent de súplica.»

Disposició final segona. *Modificació de la Llei Orgànica 12/1995, de 12 de desembre, de repressió del contraban.*

S'introdueixen les modificacions següents en la Llei Orgànica 12/1995, de 12 de desembre, de repressió del contraban:

U. Se'n modifica l'article 4, que queda redactat de la manera següent:

«Article 4. *Responsabilitat civil.*

En els procediments per delictes de contraban la responsabilitat civil comprendrà la totalitat del deute tributari no ingressat que l'Administració tributària no haja pogut liquidar per prescripció o per alguna de les causes previstes en l'article 251.1 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, incloent-hi els seus interessos de demora.

Quan es puga practicar la liquidació del deute tributari, s'observaran les regles contingudes en la disposició addicional quarta d'aquesta llei.

Respecte del deute duaner, caldrà ajustar-se, així mateix, al que preveu l'esmentada disposició addicional quarta.»

Dos. Es modifica l'apartat 2 i s'introdueixen els nous apartats 3, 4 i 5 en l'article 11, amb la redacció següent:

«2. Les infraccions administratives de contraban previstes en l'apartat anterior d'aquest article es classifiquen en lleus, greus i molt greus, segons el valor dels béns, mercaderies, gèneres o efectes objecte d'aquestes d'acord amb les quanties següents:

a) Lleus: inferior a 37.500 euros; o, si es tracta de supòsits previstos en l'article 2.2 de la present llei, inferior a 6.000 euros, excepte quan es tracte de labors de tabac, en què serà inferior a 1.000 euros.

b) Greus: entre els imports, ambdós inclosos, de 37.500 euros a 112.500 euros; o, si es tracta de supòsits previstos en l'article 2.2 de la present llei, de 6.000 euros a 18.000 euros, excepte quan es tracte de labors de tabac, en què serà de 1.000 euros a 6.000 euros.

c) Molt greus: superior a 112.500 euros; o, si es tracta de supòsits previstos en l'article 2.2 de la present llei, superior a 18.000 euros, llevat que es tracte de labors de tabac, en què serà superior a 6.000 euros.

3. També incorreran en infracció administrativa de contraban les persones que procedisquen a:

a) La ruptura del precinte de les màquines expenedores de tabac quan aquestes hagen sigut objecte d'una mesura de les previstes en l'article 14 de la present llei.

b) La ruptura de precintes en cas de tancament d'establiments o la realització d'activitats en l'establiment durant el temps acordat de tancament o el trencament de la suspensió de l'exercici de l'activitat objecte del contraban.

4. Tindran la consideració d'infracció administrativa de contraban la resistència, negativa o obstrucció prevista en l'article 12.bis.1.b) quan no s'apliquen com a criteri de graduació de la sanció de contraban.

A aquest efecte, constitueix resistència, obstrucció, excusa o negativa les següents conductes de la persona investigada, del presumpte infractor o de la persona sancionada:

a) No facilitar l'examen de la documentació justificativa dels béns, mercaderies, gèneres o efectes i les activitats objecte de la investigació de contraban o de la

documentació necessària per a la tramitació de l'expedient sancionador de contraban.

b) No atendre algun requeriment degudament notificat.

c) La incompareixença, excepte causa justificada, en el lloc i temps que s'haja assenyalat.

d) Negar o impedir indegudament l'entrada o permanència en finques o locals a les autoritats, funcionaris o forces o el reconeixement de mitjans de transport, locals, màquines, instal·lacions i explotacions relacionats amb la investigació del contraban, la tramitació de l'expedient o l'execució de la sanció de tancament d'establiment o suspensió de l'exercici de l'activitat.

e) Les coaccions a les autoritats, funcionaris i forces en l'exercici de les funcions previstes en aquesta llei.

f) Qualsevol altra actuació del presumpte infractor o de la persona objecte de la investigació de contraban tendent a dilatar, entorpir o impedir les actuacions.

5. Les infraccions previstes en els apartats 3 i 4 seran:

a) Infraccions molt greus, les conductes previstes en l'apartat 3 d'aquest article.

b) Infraccions greus, les conductes previstes en les lletres d) i e) de l'apartat 4 d'aquest article.

c) Infraccions lleus, la resta de les conductes previstes en l'apartat 4 d'aquest article.»

Tres. Se'n modifica l'article 12, que queda redactat de la manera següent:

«Article 12. *Sancions.*

1. Els responsables de les infraccions administratives de contraban seran sancionats amb multa pecuniària proporcional al valor dels béns, mercaderies, gèneres o efectes objecte d'aquestes, sense perjudici del que estableixen els altres apartats del present article.

Els percentatges aplicables a cada classe d'infracció estaran compresos entre els límits que s'indiquen a continuació:

a) Lleus: el 100 i el 150 %.

b) Greus: el 150 i el 250 %.

c) Molt greus: el 250 i el 350 %.

L'import mínim de la multa serà, en tot cas, de 500 euros.

2. Els responsables de les infraccions administratives de contraban relatives als béns inclosos en l'article 2.2 d'aquesta llei seran sancionats de la manera següent:

a) Amb multa pecuniària proporcional al valor de les mercaderies.

Els percentatges aplicables a cada classe d'infracció estaran compresos entre els límits que s'indiquen a continuació:

1r. Lleus: el 200 i el 225 %, llevat que es tracte de labors de tabac, en què els límits serà el 200 i el 300 %.

2n. Greus: el 225 i el 275 %, llevat que es tracte de labors de tabac, en què els límits serà el 300 i el 450 %.

3r. Molt greus: el 275 i el 350 %, llevat que es tracte de labors de tabac, en què els límits serà el 450 i el 600 %.

L'import mínim de la multa serà de 1.000 euros, excepte en labors de tabac, en què serà de 2.000 euros.

b) Amb el tancament de l'establiment o la suspensió de l'exercici de l'activitat.

Quan es tracte de labors de tabac s'imposarà la sanció de tancament dels establiments de què els infractors siguen titulars. El tancament podrà ser temporal o, quan es tracte d'infraccions molt greus i existisca reiteració, definitiu. A aquest efecte, es considerarà que hi ha reiteració quan en el termini dels cinc anys anteriors a la comissió d'una infracció qualificada com a molt greu, el subjecte infractor haja sigut condemnat per delictes de contraban o sancionat per infracció administrativa molt greu en matèria de contraban en, almenys, dos ocasions, en virtut de sentències o resolucions administratives fermes.

Quan no es tracte de labors de tabac, la sanció podrà consistir en el tancament temporal de l'establiment o, si les activitats objecte del contraban són les d'importació o exportació, en la suspensió temporal de l'exercici de l'activitat amb els gèneres objecte de contraban. El tancament, si és el cas, afectarà l'establiment en què s'exerceix l'activitat d'emmagatzematge, comercialització o fabricació dels gèneres objecte de contraban. Quan existisca separació entre llocs destinats a l'emmagatzematge, la venda o fabricació dels béns objecte de contraban i els que corresponen a la resta de béns, el tancament es limitarà als espais afectats.

Per a cada classe d'infracció, el tancament temporal o la suspensió de l'exercici de les activitats objecte de contraban tindrà una duració compresa entre els següents límits inferior i superior, respectivament:

1r. Lleus: quan es tracte de labors de tabac entre set dies i sis mesos.

2n. Greus: quan es tracte de labors de tabac entre sis mesos i un dia, i dotze mesos; en la resta dels supòsits previstos en l'article 2.2 d'aquesta llei, entre quatre dies i sis mesos.

3r. Molt greus: quan es tracte de labors de tabac entre dotze mesos i un dia i vint-i-quatre mesos; en la resta dels supòsits previstos en l'article 2.2 d'aquesta llei, entre sis mesos i un dia i dotze mesos.

3. En el supòsit de la infracció prevista en l'article 11.3 d'aquesta llei, els responsables de la infracció seran sancionats:

a) Amb el doble de l'import de la sanció pecuniària acordada en l'expedient sancionador en què es decretava el tancament de l'establiment o la suspensió de l'exercici de l'activitat.

b) Amb sanció addicional:

1r. Amb tancament d'establiment, quan es tracte de ruptura de precinte sense prova que en aquest s'exercisca activitat econòmica, per un període addicional igual a l'acordat en la sanció trencada. Quan es prove el desenvolupament d'activitat econòmica en l'establiment, el període addicional serà igual al doble de l'acordat en la sanció infringida.

2n. En el supòsit de trencar la sanció de suspensió de l'exercici de l'activitat objecte del contraban, amb una sanció d'igual al doble del període temporal de la sanció infringida.

4. En el supòsit de la infracció de resistència prevista en l'article 11.4 d'aquesta llei, els responsables de la infracció seran sancionats amb multa pecuniària de:

a) Lleus: 1.000 euros.

b) Greus: 3.000 euros, excepte en el supòsit previst en l'article 11.4.e) d'aquesta llei, en què la sanció serà de 5.000 euros, quan no tinga la consideració de delictes.

5. Cada sanció de tancament o suspensió de l'exercici de l'activitat es complirà de manera ininterrompuda.»

Quatre. Es modifica l'apartat 1 de l'article 14 bis, que queda redactat de la manera següent:

«1. Si els òrgans de l'administració duanera de l'Agència Estatal d'Administració Tributària, en el curs d'un procediment administratiu, estimen que una conducta pot ser constitutiva de delictes de contraban, passaran el tant de culpa a la jurisdicció competent o remetran l'expedient al Ministeri Fiscal, i s'abstindran de seguir el procediment administratiu sancionador, que quedarà suspès mentre l'autoritat judicial no dicte sentència ferma, tinga lloc el sobreseïment o l'arxivament de les actuacions, o es produïska la devolució de l'expedient pel Ministeri Fiscal.

La sentència condemnatòria impedirà la imposició de sanció per infracció administrativa de contraban.

En cas de no haver-se apreciat en la sentència l'existència de delictes, l'administració duanera continuarà les seues actuacions sancionadores d'acord amb els fets que els tribunals hagen considerat provats i es reprendrà el còmput del termini de prescripció en el punt en què estava quan es va suspendre. Les actuacions administratives sancionadores realitzades durant el període de suspensió es tindran per inexistents.»

Cinc. S'hi introdueix una nova disposició addicional quarta, amb la redacció següent:

«Disposició addicional quarta. *Liquidació del deute duaner i tributari en relació amb els delictes de contraban i mesures cautelars i competències d'investigació patrimonial en tals delictes.*

1. La liquidació del deute tributari, quan pugua practicar-se per no concórrer causa que ho impedisca de conformitat amb el que estableix l'article 4 d'aquesta llei, se subjectarà a les regles del procediment administratiu que s'inicie o s'haja iniciat per a la seua pràctica i podrà procedir-se a la seua execució pel procediment administratiu de constrenyiment. La liquidació i els actes de gestió recaptatòria podran impugnar-se en via administrativa i contenciosa administrativa d'acord amb les regles generals.

La liquidació tindrà la consideració de provisional i l'Administració procedirà a la seua anul·lació quan els fets declarats en la resolució que pose fi al procediment penal determinen la inexistència del fet imposable.

Quan els fets indicats en el paràgraf anterior determinen la modificació de la liquidació practicada, subsistirà l'acte inicial, que serà rectificat d'acord amb aquests, sense que es veja afectada la validesa de les actuacions recaptatòries realitzades respecte de la quantia no afectada per aquells.

2. El pas del tant de culpa a la jurisdicció competent o la remissió de l'expedient al Ministeri Fiscal no impedirà que es practique la liquidació del deute duaner i que es porte a efecte la seua recaptació pel procediment de constrenyiment, amb subjecció a les regles següents:

a) La liquidació podrà practicar-se i notificar-se dins del termini de prescripció del delictes de contraban quan l'Administració procedisca o haja procedit a denunciar els fets i tinga a la seua disposició tots els elements necessaris per a la pràctica de la dita liquidació.

b) Quan l'Administració no dispose de tots els elements necessaris per a practicar la liquidació, o aquesta pugua perjudicar de qualsevol manera la investigació o comprovació de la defraudació, el termini serà de tres anys comptats des que s'haja notificat la resolució judicial ferma que pose fi al procediment penal, o des del moment en què l'autoritat judicial incoe la causa sense secret per a les parts.

c) Les liquidacions i els actes de gestió recaptatòria se subjectaran a les normes del procediment administratiu aplicable i seran recurribles en via administrativa i contenciosa administrativa d'acord amb el que preveuen aquestes normes.

d) Les liquidacions que es practiquen abans que s'haja dictat una resolució ferma en el procediment penal tindran el caràcter de provisionals i seran anul·lades

per l'Administració quan els fets declarats provats siguen determinants de la inexistència del fet imposable.

Quan els fets indicats en el paràgraf anterior determinen la modificació de la liquidació practicada, subsistirà l'acte inicial, que serà rectificat d'acord amb aquests, sense que es veja afectada la validesa de les actuacions recaptatòries realitzades respecte de la quantia no afectada per aquells.

3. S'aplicaran al delictes de contraban les previsions contingudes en l'article 81.8 i en la disposició addicional dènou de la Llei 58/2003, de 17 de novembre, General Tributària.»

Disposició final tercera. *Modificació de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.*

S'introdueixen les modificacions següents en la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa:

U. S'hi introdueix una nova disposició addicional novena, amb la redacció següent:

«Disposició addicional novena. *Incidència de les competències de la Unió Europea en el procés contenciós administratiu tributari.*

1. De conformitat amb allò que disposa l'article 1 d'aquesta llei, quan el recurs contenciós administratiu tinga com a objecte un acte administratiu, relatiu a un deute duaner, que estiga vinculat a una decisió adoptada per les institucions de la Unió Europea, la revisió no podrà estendre's al contingut de la dita decisió.

En cas de no ser procedent l'anul·lació de l'acte administratiu contra el qual s'ha recorregut basant-se en la resta d'al·legacions del demandant, en cas que la normativa de la Unió Europea faça dependre la no-contracció a posteriori, la condonació o la devolució del deute duaner d'una decisió de la Comissió Europea, i l'acte objecte de recurs haja sigut dictat sense sotmetre la dita qüestió a la Comissió, l'òrgan jurisdiccional haurà de pronunciar-se sobre si, d'acord amb el que disposa la normativa de la Unió Europea, és procedent aquest sotmetiment. Si l'òrgan jurisdiccional considera que el sotmetiment és procedent, suspèn el procediment i instarà l'Administració tributària perquè sotmeta l'assumpte a la Comissió en el termini màxim de dos mesos.

2. Quan l'acte relatiu a la liquidació d'un deute duaner objecte de recurs, haja sigut sotmés a una decisió de les institucions de la Unió Europea que haja de pronunciar-se sobre la no-contracció a posteriori, la devolució o la condonació del deute, se suspèn el curs de les actuacions des que aquesta circumstància es comuniqui a l'òrgan jurisdiccional i fins que siga ferma la resolució adoptada per les dites institucions.

Igualment serà procedent la suspensió del curs de les actuacions des que s'inicie el procediment amistós en matèria d'imposició directa a què es refereix la disposició addicional primera del text refós de la Llei de l'Impost sobre la Renda de no Residents, aprovat per Reial Decret Legislatiu 5/2004, de 5 de març, fins que finalitze el dit procediment amistós.»

Dos. S'hi introdueix una nova disposició addicional deu, amb la redacció següent:

«Disposició addicional deu. *Delictes contra la Hisenda Pública.*

De conformitat amb allò que disposa l'article 3.a) d'aquesta llei, no correspon a l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu conèixer de les pretensions que es deduïsquen respecte de les actuacions tributàries vinculades a delictes contra la Hisenda Pública que es dicten a l'empara del títol VI de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, excepte el que preveuen els articles 256 i 258.3.

Una vegada iniciat el corresponent procés penal per delictes contra la Hisenda Pública, tampoc correspondrà a l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu conèixer de les pretensions que es deduïsquen respecte de les mesures cautelars adoptades a l'empara de l'article 81 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària.»

Disposició final quarta. *Modificació de la Llei 23/2005, de 18 de novembre, de reformes en matèria tributària per a l'impuls a la productivitat.*

Es modifica l'apartat 5 de la disposició addicional tercera de la Llei 23/2005, de 18 de novembre, de reformes en matèria tributària per a l'impuls a la productivitat, que queda redactat de la manera següent:

«5. Es considerarà període de suspensió del còmput del termini del procediment inspector, als efectes del que disposa l'apartat 2 de l'article 104 de la Llei General Tributària, el temps que transcórrega entre la comunicació efectuada per l'Administració tributària i la recepció per aquesta del pronunciament o acord de la Comissió, o el termini de sis mesos a què al·ludeix l'apartat 3 anterior si no es reben aquells en aquest termini. Si l'execució de l'acord de la Comissió resulta suspesa, el període de suspensió del còmput del termini del procediment inspector comprendrà fins a la finalització de la suspensió de l'acord.»

Disposició final cinquena. *Modificació de la Llei 7/2012, de 29 d'octubre, de modificació de la normativa tributària i pressupostària i d'adequació de la normativa financera per a la intensificació de les actuacions en la prevenció i lluita contra el frau.*

S'introdueixen les modificacions següents en la Llei 7/2012, de 29 d'octubre, de modificació de la normativa tributària i pressupostària i d'adequació de la normativa financera per a la intensificació de les actuacions en la prevenció i lluita contra el frau:

U. Es modifica l'apartat u.5 de l'article 7, que queda redactat de la manera següent:

«5. Aquesta limitació no resultarà aplicable als pagaments i ingressos realitzats en entitats de crèdit ni, quan estiguen subjectes a la supervisió del Banc d'Espanya i a la normativa de blanqueig de capitals, a les operacions de canvi de moneda en efectiu realitzades pels establiments de canvi de moneda a què es refereix el Reial Decret 2660/1998, de 14 de desembre, sobre el canvi de moneda estrangera en establiments oberts al públic diferents de les entitats de crèdit i a les operacions a què es refereix aquest article realitzades a través de les entitats de pagament regulades en la Llei 16/2009, de 13 de novembre, de serveis de pagament.»

Dos. Es modifica l'apartat tres.1 de l'article 7, que queda redactat de la manera següent:

«1. El procediment sancionador es regirà pel que disposa el títol IX de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú, i el Reglament del procediment per a l'exercici de la potestat sancionadora, aprovat pel Reial Decret 1398/1993, de 4 d'agost.

No obstant això, el règim de les notificacions en aquests dits procediments serà el previst en la secció 3a del capítol II del títol III de la Llei 58/2003, de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària.»

Disposició final sisena. *Modificacions en la Llei 27/2014, de 27 de novembre, de l'Impost sobre Societats.*

Amb efectes per als períodes impositius iniciats a partir de l'1 de gener de 2015, s'introdueixen les modificacions següents en la Llei 27/2014, de 27 de novembre, de l'Impost sobre Societats:

U. Es deroga la lletra f) de l'apartat 2 de l'article 18, i les lletres g), h) i i) passen a f), g) i h).

Dos. Es modifica l'apartat 5 de l'article 26, que queda redactat de la manera següent:

«5. El dret de l'Administració per a iniciar el procediment de comprovació de les bases imposables negatives compensades o pendents de compensació prescriurà al cap de 10 anys a comptar de l'endemà del dia en què finalitze el termini establert per a presentar la declaració o autoliquidació corresponent al període impositiu en què es va generar el dret a la seua compensació.

Transcorregut el termini, el contribuent haurà d'acreditar les bases imposables negatives la compensació de les quals pretenga per mitjà de l'exhibició de la liquidació o autoliquidació i la comptabilitat, amb acreditació del seu depòsit durant l'esmentat termini en el Registre Mercantil.»

Tres. Es modifica l'apartat 7 de l'article 31, que queda redactat de la manera següent:

«7. El dret de l'Administració per a iniciar el procediment de comprovació de les deduccions per doble imposició aplicades o pendents d'aplicar prescriurà al cap de 10 anys a comptar de l'endemà del dia en què finalitze el termini establert per a presentar la declaració o autoliquidació corresponent al període impositiu en què es va generar el dret a la seua aplicació.

Transcorregut el dit termini, el contribuent haurà d'acreditar les deduccions l'aplicació de les quals pretenga, per mitjà de l'exhibició de la liquidació o autoliquidació i la comptabilitat, amb acreditació del seu depòsit durant l'esmentat termini en el Registre Mercantil.»

Quatre. Es modifica l'apartat 8 de l'article 32, que queda redactat de la manera següent:

«8. El dret de l'Administració per a iniciar el procediment de comprovació de les deduccions per doble imposició aplicades o pendents d'aplicar prescriurà al cap de 10 anys a comptar de l'endemà del dia en què finalitze el termini establert per a presentar la declaració o autoliquidació corresponent al període impositiu en què es va generar el dret a la seua aplicació.

Transcorregut el dit termini, el contribuent haurà d'acreditar les deduccions l'aplicació de les quals pretenga, per mitjà de l'exhibició de la liquidació o autoliquidació i la comptabilitat, amb acreditació del seu depòsit durant l'esmentat termini en el Registre Mercantil.»

Cinc. Es modifica l'apartat 6 de l'article 39, que queda redactat de la manera següent:

«6. El dret de l'Administració per a iniciar el procediment de comprovació de les deduccions previstes en aquest capítol aplicades o pendents d'aplicar prescriurà al cap de 10 anys a comptar de l'endemà del dia en què finalitze el termini establert per a presentar la declaració o autoliquidació corresponent al període impositiu en què es va generar el dret a la seua aplicació.

Transcorregut el dit termini, el contribuent haurà d'acreditar les deduccions l'aplicació de les quals pretenga, per mitjà de l'exhibició de la liquidació o autoliquidació i la comptabilitat, amb acreditació del seu depòsit durant l'esmentat termini en el Registre Mercantil.»

Sis. Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 50, que queden redactats de la manera següent:

«1. Les entitats de capital risc, regulades en la Llei 22/2014, de 12 de novembre, per la qual es regulen les entitats de capital risc, altres entitats d'inversió col·lectiva de tipus tancat i les societats gestores d'entitats d'inversió col·lectiva de tipus tancat, i per la qual es modifica la Llei 35/2003, de 4 de novembre, d'Institucions

d'Inversió Col·lectiva, estaran exemptes en el 99 per cent de les rendes positives que obtinguen en la transmissió de valors representatius de la participació en el capital o en fons propis de les entitats de capital risc a què es refereix l'article 3 de la Llei 22/2014, en relació amb aquelles rendes que no complisquen els requisits establits en l'article 21 d'aquesta llei, sempre que la transmissió es produísca a partir de l'inici del segon any de tinença computat des del moment d'adquisició o de l'exclusió de cotització i fins al quinzé, inclusivament.

Excepcionalment, podrà admetre's una ampliació d'aquest últim termini, fins al vinté any, inclusivament. Reglamentàriament es determinaran els supòsits, condicions i requisits que habiliten per a la dita ampliació.

A excepció del supòsit previst en el paràgraf anterior, no s'aplicarà l'exempció en el primer any i a partir del quinzé.

No obstant això, tractant-se de rendes que s'obtinguen en la transmissió de valors representatius de la participació en el capital o en fons propis de les empreses a què es refereix la lletra a) de l'apartat 2 de l'article 9 de la Llei 22/2014 que no complisquen els requisits establits en l'article 21 d'aquesta llei, l'aplicació de l'exempció quedarà condicionada que, almenys, els immobles que representen el 85 per cent del valor comptable total dels immobles de l'entitat participada estiguen afectes, ininterrompudament durant el temps de tinença dels valors, al desenvolupament d'una activitat econòmica en els termes que preveu l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques, diferent de la financera, tal com es defineix en la Llei 22/2014.

En cas que l'entitat participada accedisca a la cotització en un mercat de valors regulat, l'aplicació de l'exempció prevista en els paràgrafs anteriors quedarà condicionada que l'entitat de capital-risc procedisca a transmetre la seua participació en el capital de l'empresa participada en un termini no superior a 3 anys comptats des de la data en què s'haja produït l'admissió a cotització d'aquesta última.

2. Les entitats de capital-risc, regulades en la Llei 22/2014, podran aplicar l'exempció prevista en l'article 21.1 d'aquesta llei als dividends i participacions en beneficis procedents de les societats o entitats que promoguen o fomenten, siga quin siga el percentatge de participació i el temps de tinença de les accions o participacions.»

Set. Es modifiquen els apartats u i dos de l'apartat tercer de la disposició final quarta, que queden redactats de la manera següent:

«U. Se'n modifica l'article 24, que queda redactat de la manera següent:

“Article 24. *Compensació de quotes negatives.*

1. Si la suma algebraica a què es refereix l'article anterior resulta negativa, el seu import podrà compensar-se per la cooperativa amb les quotes íntegres positives dels períodes impositius següents, amb el límit del 70 per cent de la quota íntegra prèvia a la seua compensació. En tot cas, seran compensables en el període impositiu quotes íntegres per l'import que resulte de multiplicar un milió d'euros al tipus mitjà de gravamen de l'entitat.

El dret de l'Administració per a iniciar el procediment de comprovació de les quotes negatives compensades o pendents de compensació prescriurà al cap de 10 anys a comptar de l'endemà del dia en què finalitze el termini establert per a presentar la declaració o autoliquidació corresponent al període impositiu en què es va generar el dret a la seua aplicació.

Transcorregut el dit termini, el contribuent haurà d'acreditar les quotes negatives la compensació de les quals pretenga, per mitjà de l'exhibició de la liquidació o autoliquidació i la comptabilitat, amb acreditació del seu depòsit durant l'esmentat termini en el Registre Mercantil.

2. Aquest procediment substitueix la compensació de bases imposables negatives prevista en l'article 26 de la Llei 27/2014, de 27 de novembre, de l'impost sobre Societats que, en conseqüència, no serà aplicable a les cooperatives.»

«Dos. S'hi afig la disposició transitòria huitena, que queda redactada de la manera següent:

“Disposició transitòria huitena *Compensació de quotes negatives en els anys 2015 i 2016.*

1. El límit a què es refereix l'apartat 1 de l'article 24 d'aquesta llei no serà aplicable en els períodes impositius que s'inicien l'any 2015.

No obstant això, la compensació de quotes negatives d'exercicis anteriors, per als contribuents el volum d'operacions dels quals, calculat d'acord amb el que disposa l'article 121 de la Llei 37/1992, de 28 de desembre, de l'Impost sobre el Valor Afegit, haja superat la quantitat de 6.010.121,04 euros durant els 12 mesos anteriors a la data en què s'inicien els períodes impositius dins de l'any 2015, tindrà els límits següents:

– La compensació de quotes negatives està limitada al 50 per cent de la quota íntegra prèvia a la dita compensació, quan en aquests 12 mesos l'import net de la xifra de negocis siga almenys de 20 milions d'euros però inferior a 60 milions d'euros.

– La compensació de quotes negatives està limitada al 25 per cent de la quota íntegra prèvia a la dita compensació, quan en eixos 12 mesos l'import net de la xifra de negocis siga almenys de 60 milions d'euros.

La limitació a la compensació de quotes negatives no serà aplicable en l'import de les rendes corresponents a lletes i esperes conseqüències d'un acord amb els creditors no vinculats amb el contribuent.

2. El límit a què es refereix l'apartat 1 de l'article 24 d'aquesta llei serà del 60 per cent per als períodes impositius que s'inicien l'any 2016.»

Disposició final setena. *Creació de la taxa estatal per la prestació de serveis de resposta per la Guàrdia Civil, en l'interior de les centrals nuclears o altres instal·lacions nuclears.*

1. Es crea la taxa estatal per la prestació de serveis de resposta per la Guàrdia Civil, en l'interior de les centrals nuclears o altres instal·lacions nuclears que es determinen per llei. Aquesta taxa es regirà per aquesta norma, pel que disposa la Llei 8/1989, de 13 d'abril, de Taxes i Preus Públics, i per la Llei General Tributària. Aquesta taxa s'aplicarà en tot el territori nacional a les centrals nuclears i a les instal·lacions nuclears en què així s'establisca.

2. Fet imposable.

Constitueix el fet imposable de la taxa la prestació de serveis de seguretat permanents per la Guàrdia Civil, en l'interior de les centrals nuclears o altres instal·lacions que es determinen, per mitjà de l'establiment d'una unitat de la Guàrdia Civil ubicada amb caràcter permanent en el seu interior.

3. Meritació.

La taxa es meritara anualment el primer de gener de cada any o quan s'inicie la prestació del servei pel període de l'any que comprega.

4. Subjecte passiu.

1. Són subjectes passius les persones físiques o jurídiques i les entitats a què es refereix l'article 35.4 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, titulars de les instal·lacions obligades a disposar de les unitats de resposta de la Guàrdia Civil.

2. Seran responsables solidaris del deute tributari de la taxa els propietaris de les instal·lacions nuclears que generen el fet imposable quan no coincidisquen amb els que les exploten.

5. Base imposable, tipus de gravamen i quota tributària.

La base imposable, es determinarà atenent el nombre d'agents assignats a cada central o instal·lació. S'aplicarà un tipus de gravamen fix per a obtenir la quota tributària, d'acord amb la tarifa següent:

Per cada agent assignat per al període d'un any: 61.053 €.

En cas que el període de prestació del servei siga menor a un any, es calcularà la quota de manera proporcional per als mesos que corresponguen. Aquestes quanties podran ser modificades i actualitzades per ordre del Ministeri d'Interior amb un informe previ favorable de la Comissió Delegada del Govern per a Assumptes Econòmics, del Ministeri d'Indústria, Energia i Turisme i del Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques.

En tot cas, transcorregut el període d'implantació de les unitats de resposta, les quanties hauran de ser revisades a fi de fer front exclusivament a les despeses de manteniment de les esmentades unitats.

6. Gestió i liquidació.

La gestió de la taxa correspondrà al Ministeri de l'Interior.

El procediment per a la liquidació, els models de declaració, els terminis i les formes de pagament de la taxa seran establides pel Ministeri de l'Interior mitjançant una ordre ministerial.

S'estableix l'obligació d'autoliquidar aquesta taxa per part dels subjectes passius, que hauran d'omplir les dades del model de declaració liquidació que s'aprove per ordre ministerial. El pagament haurà d'efectuar-se en el primer trimestre de cada any. En cas de ser el primer exercici d'exigència de la taxa, durant els tres mesos següents a la meritació de la taxa.

Disposició final huitena. *Limitació de la despesa en l'Administració General de l'Estat.*

Les mesures incorporades en aquesta llei s'implementaran sense increment de dotacions, ni de retribucions ni d'altres despeses de personal.

Disposició final novena. *Títol competencial.*

Aquesta llei es dicta a l'empara de les competències de l'Estat establides en l'article 149.1. 1a, 3a, 8a, 10a, 14a i 18a de la Constitució.

Les disposicions finals primera i tercera es dicten a l'empara de les competències de l'Estat establides en l'article 149.1.6a de la Constitució.

Disposició final deu. *Model per a la regularització voluntària de deutes vinculats a possibles delictes contra la Hisenda Pública.*

Per ordre del ministre d'Hisenda i Administracions Públiques s'aprovaran els models per a la regularització voluntària del deute tributari a què es refereix l'article 252 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària.

Disposició final onze. *Habilitació normativa.*

El Govern dictarà totes les disposicions que siguen necessàries per al desplegament i aplicació d'aquesta llei.

Disposició final dotze. *Entrada en vigor.*

Aquesta llei entrarà en vigor als vint dies de la seua publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

No obstant això, s'estableixen les següents normes específiques d'entrada en vigor:

1. Les modificacions introduïdes en l'article 29 i en l'article 200 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, entraran en vigor l'1 de gener de 2017.
2. Els apartats dos i tres de la disposició final segona entraran en vigor als tres mesos de la publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,
Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen aquesta llei i que la facen complir.

Madrid, 21 de setembre de 2015.

FELIPE R.

El Presidente del Gobierno,
MARIANO RAJOY BREY